

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΕΚΒΙΑΣΜΟΥΣ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΛΗΜΜΑΤΑ ΜΗΤΣΟΤΑΚΗ-ΤΣΙΠΡΑ

Ψήφο στην Αριστερά

- «ΜΑΥΡΙΖΟΥΜΕ» ΤΟΝ ΜΗΤΣΟΤΑΚΗ
- «ΑΠΟΣΤΑΘΕΡΟΠΟΙΟΥΜΕ» ΤΗΝ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ
- ΦΡΑΖΟΥΜΕ ΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΔΕΞΙΑ
- ΔΥΝΑΜΩΝΟΥΜΕ ΤΙΣ ΦΩΝΕΣ ΤΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

dea.org.gr // rproject.gr

ΜΑΥΡΟ ΣΤΗ ΝΑ

ΨΗΦΙΖΟΥΜΕ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗ ΨΗΦΙΖΟΥΜΕ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

ΣΥΡΙΖΑ ΠΑΣΟΚ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΛΥΣΗ

ΠΑΛΕΥΟΥΜΕ ΓΙΑ: ΜΑΖΙΚΗ ΕΝΩΤΙΚΗ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΣΤΗΡΙΓΜΑ ΤΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

ΔΕΑ
διεθνιστική εργατική αριστερά

της σύνταξης...

ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ στην τελική ευθεία για την εκλογική μάχη της 21ης Μάη, με την «ανάσα» των κινητοποιήσεων και της κινηματικής ανάπτυξης να είναι ακόμα αισθητή στα κομματικά επιτελεία, μετά τις συγκεντρώσεις και τις διαδηλώσεις σε όλη τη χώρα για τον αγωνιστικό εορτασμό της Εργατικής Πρωτομαγιάς.

ΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ (ανεργία, μισθοί-ακρίβεια κλπ) έχει μπει πολύ ψηλά στην προεκλογική συζήτηση, κάτι που αποτυπώνεται και στα σχετικά ευρήματα των δημοσκοπήσεων. Αυτή η μετατόπιση της πολιτικής-κοινωνικής ατζέντας έχει επιβληθεί από τη δύναμη των κινητοποιήσεων και των απεργιών του προηγούμενου διαστήματος και αυτό από μόνο του αποτελεί μία μικρή «νίκη». Τα δύο μεγάλα κόμματα, η ΝΔ και ο ΣΥΡΙΖΑ, «αναγκάζονται» να μιλήσουν προεκλογικά για τους μισθούς, για την ακρίβεια, για τις κοινωνικές ανάγκες. Το κάνουν βέβαια με κούφια ψηφοθηρικές υποσχέσεις, οι οποίες είναι πολύ κατώτερες των πραγματικών αναγκών για αυξήσεις σε μισθούς και συντάξεις, για την αντιμετώπιση της ακρίβειας που έχει που έχει τσακίσει το εργατικό-λαϊκό εισόδημα, για ριζική αλλαγή προτεραιοτήτων στην κατεύθυνση των κοινωνικών πόρων.

ΤΟ ΠΡΟΕΚΛΟΓΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ που παίζουν είναι κακοστημένο και οι εργαζόμενοι/ες και η νεολαία δεν έχουν τίποτα να περιμένουν από αυτό. Πλησιάζοντας στην ημερομηνία της κάλπης, ο ΣΥΡΙΖΑ προσπαθεί να εμφανιστεί πιο «ελκυστικός» στα χαμηλά κοινωνικά στρώματα, ωστόσο η πραγματικότητα του κυβερνητικού του προγράμματος είναι τελειώς διαφορετική. Στα κρίσιμα ζητήματα της οικονομίας και των στρατηγικών επιλογών του κράτους και των καπιταλιστών (ιδιωτικοποιήσεις, στήριξη των τραπεζών και των επιχειρήσεων, εξοπλισμοί, κοινωνικές υποδομές) οι προεκλογικές δεσμεύσεις του έχουν περισσότερες συγκλίσεις παρά αποκλίσεις με τις αντίστοιχες δεσμεύσεις της ΝΔ.

ΟΣΟ ΠΛΗΣΙΑΖΟΥΜΕ πιο κοντά στην ημερομηνία των εκλογών θα μεγαλώνουν οι πιέσεις στον κόσμο να ψηφίσει με το κριτήριο της κυβερνησιμότητας και της σταθερότητας. Ήδη, ένα μεγάλο κομμάτι της προεκλογικής συζήτησης αφορά αποκλειστικά τη δυνατότητα σχηματισμού κυβέρνησης, χωρίς καμιά αναφορά στο πρόγραμμα που θα κληθεί να υλοποιήσει. Επανέρχεται διαρκώς ο «μπαμπούλας» της αστάθειας, σε μία προσπάθεια εκλογικού εκβιασμού υπέρ των «κομμάτων εξουσίας». Την ίδια στιγμή, ζυμώνονται τόσο από τα κόμματα όσο και από τον αστικό Τύπο διάφορα σενάρια μετεκλογικών συνεργασιών

μεταξύ ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ (με διάφορους συνδυασμούς) καθώς όλοι γνωρίζουν τις σκληρές συνθήκες που θα έχει να διαχειριστεί η επόμενη κυβέρνηση και την ανάγκη αυτή να είναι όσο πιο «ισχυρή» γίνεται για να μπορέσει να υλοποιήσει τις σκληρές κατευθύνσεις που θα απαιτήσουν οι Έλληνες καπιταλιστές.

ΟΙ ΣΥΝΘΗΚΕΣ «πολυ-κρίσης», η όξυνση των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και η συνέχιση του πολέμου στην Ουκρανία, η διαφαινόμενη κρίση στο παγκόσμιο χρηματοπιστωτικό σύστημα και τα άλυτα δομικά προβλήματα του παγκόσμιου καπιταλισμού, η επαναφορά σκληρής δημοσιονομικής προσαρμογής σε επίπεδο ΕΕ, η αυξανόμενη ακρίβεια και ο υψηλός πληθωρισμός θα καθορίσουν το πλαίσιο πολιτικής της επόμενης κυβέρνησης που θα έρθει σε σύγκρουση με τις εργατικές-λαϊκές ανάγκες. Τα αστικά επιτελεία γνωρίζουν τις περιπέτειες που θα έχει να αντιμετωπίσει ο ελληνικός καπιταλισμός και πασχίζουν να βρουν μια λύση στο πολιτικό πρόβλημα που προκύπτει, αφού καμιά από τις συστημικές κυβερνητικές εναλλακτικές (ούτε η ΝΔ αυτοδύναμη, ούτε ο ΣΥΡΙΖΑ με το ΠΑΣΟΚ) δε φαίνεται να πιάνει τα απαραίτητα ποσοστά.

ΣΕ ΑΥΤΟ ΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ οι δυνάμεις της ριζοσπαστικής Αριστεράς οφείλουμε να παρήμβουμε, ακόμα και χωρίς το εργαλείο ενός «δικού μας» ψηφοδέλτιου που θα μπορούσε να εκφράσει έναν ισχυρό πόλο μιας μαζικής ενωτικής ριζοσπαστικής Αριστεράς. Στο τοπίο που έχει διαμορφωθεί, το μεγαλύτερο στοίχημα των εκλογών είναι να καταδικαστεί η κυβέρνηση της ΝΔ, να «μαυριστεί» αποφασιστικά η επιθετικότερη-αντιδραστικότερη κυβέρνηση της Μεταπολίτευσης και να ηττηθούν τα σχέδια πολιτικής επιβίωσης του Μητσοτάκη. Αλλά για να έχει πραγματικό νόημα μια πολιτική ήττα της ΝΔ, από τη σκοπιά της μαζικής αποδοκιμασίας της νεοφιλελεύθερης πολιτικής, αυτό δεν μπορεί να γίνει με την ενίσχυση του ΣΥΡΙΖΑ -«για να φύγει η Δεξιά», αλλά να παραμείνει άθιχτη η πολιτική της.

ΣΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ της 21ης Μάη δεν διαλέγουμε διαχειριστή της κυρίαρχης πολιτικής, επιλέγουμε αντιπολίτευση σε αυτήν.

ΑΠΟ ΑΥΤΗΝ ΤΗ ΣΚΟΠΙΑ, η πιο ουσιαστική πολιτική καταδίκη της κυβέρνησης Μητσοτάκη θα είναι η εκλογική ενίσχυση των ψηφοδελτίων της Αριστεράς (ΚΚΕ, ΜεΡΑ25, ΑΝΤΑΡΣΥΑ κλπ), δηλαδή των δυνάμεων που στάθηκαν απέναντι στην ουσία της κυβερνητικής πολιτικής σε όλες τις μεγάλες δοκιμασίες του προηγούμενου διαστήματος.

Παρά τις διαφωνίες μας με πολιτικές επιλογές αυτών των σχηματισμών ή τις αδυναμίες και τις ελλείψεις τους, αυτή τη στιγμή η ψήφος σε αυτές είναι η μόνη επιλογή που μπορεί να εκφράσει την ανάγκη να μπουν μπροστά οι εργατικές-λαϊκές ανάγκες, ενάντια στη νεοφιλελεύθερη συναίνεση. Κάθε ψήφος στην Αριστερά θα σημαίνει αποδυνάμωση της ΝΔ, αλλά και αποδοκιμασία των θολών σχεδίων τάχα «προοδευτικής διακυβέρνησης» ή κυβέρνησης «ευρύτερων συναίνεσεων». Όταν οι μεγαλοεργοδότες και τα ΜΜΕ τους αγωνιούν να βγει κυβέρνηση «ισχυρή», εμείς έχουμε κάθε λόγο να θέλουμε η επόμενη κυβέρνηση να είναι αδύναμη -για να μην μπορεί με ευκολία να επιβάλλει για άλλη μία τετραετία ένα νεοφιλελεύθερο οδοστρωτήρα.

ΓΝΩΡΙΖΟΥΜΕ ΚΑΛΑ ότι η εκλογική έκφραση μπορεί να είναι ένα σημαντικό βήμα, αλλά οι προσδοκίες των εργαζομένων και της νεολαίας για βελτίωση των συνθηκών ζωής τους δεν μπορεί να εξαντληθεί σε αυτή. Η ψήφος στην Αριστερά, για ισχυρή αριστερή αντιπολίτευση, πρέπει να συνδυαστεί με την προσπάθεια για την οργάνωση της κοινωνικής αντιπολίτευσης.

«ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ μέχρι το Παρίσι, οι ταξικοί αγώνες είναι η μόνη λύση» έλεγε ένα σύνθημα που ακούστηκε στις διαδηλώσεις της Εργατικής Πρωτομαγιάς. Η επανεμφάνιση των απεργιών σε όλη την Ευρώπη, ως το μεγαλύτερο «κόπλο» των εργαζομένων απέναντι στη νεοφιλελεύθερη λαίλαπα, γεννάει αισιοδοξία και αποτελεί έμπνευση. Οι μαζικοί ενωτικοί ανυποχώρητοι αγώνες είναι αυτοί που μπορούν να ανοίξουν ρωγμές και να μετατρέψουν την πολιτική αστάθεια σε δυνατότητα ανατροπής.

ΓΙΑ ΑΥΤΟ ΤΟ «ΚΑΘΗΚΟΝ» δεν αρκεί από μόνη της η εκλογική στήριξη της Αριστεράς. Χρειάζεται να φτιάξουμε μια μαζική ενωτική ριζοσπαστική Αριστερά που θα μπορεί να είναι πολύτιμο «εργαλείο» για την οργάνωση των αγώνων και της κοινωνικής αντιπολίτευσης απέναντι στην επόμενη κυβέρνηση. Για αυτόν το στόχο θα εργαστούμε με όλες μας τις δυνάμεις, παίρνοντας τις αντίστοιχες πρωτοβουλίες συντονισμού και διαλόγου με άλλες δυνάμεις της ριζοσπαστικής Αριστεράς.

ΣΤΙΣ ΕΠΕΡΧΟΜΕΝΕΣ εκλογές μαυρίζουμε τη ΝΔ, στηρίζοντας με την ψήφο μας τις δυνάμεις που στέκονται στα αριστερά του ΣΥΡΙΖΑ, για να δημιουργήσουμε τις προϋποθέσεις επανεμφάνισης ισχυρών αγώνων από τα κάτω και ανασυγκρότησης ενός μαζικού ενωτικού πόλου της ριζοσπαστικής Αριστεράς.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: Κλαζομενών 1-3, Τ.Κ. 10440, ΑΘΗΝΑ
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: IRIS AEBE
ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τηλ.: 210-3306286, e-mail: sidaxi@dea.org.gr

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ:
Αντώνης Νταβανέλος

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΕΚΔΟΣΗ:
«ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ»
Αστική Μη Κερδοσκοπική Εταιρεία

Κυκλοφορεί την πρώτη Τετάρτη κάθε μήνα

ΓΙΝΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ

- Εξάμηνη 30 ευρώ
- Ετήσια 60 ευρώ
- Εξωτερικού 70 ευρώ
- Μπορείτε να καταθέσετε τη συνδρομή σας στο λογαριασμό 064/754747-11 της Εθνικής Τράπεζας.
- Υπεύθυνος Γρηγόρης Δεμέστιχας, τηλ 6976564624

Τα προεκλογικά προγράμματα της ΝΔ και του ΣΥΡΙΖΑ

Ψάρεμα ψήφων στα θολά νερά και κούφιας «δεσμεύσεις»

Του Αντώνη Νταβανέλου

Τα προεκλογικά προγράμματα της ΝΔ αλλά και του ΣΥΡΙΖΑ είναι πιο ψηφοθηρικά από ποτέ. Η άμεση εμπειρία από την κυβερνητική πολιτική του Μητσοτάκη, αλλά και η νωπή εμπειρία από την «κωλοτούμπα» του Τσίπρα το 2015 που οδήγησε στην υπογραφή του μνημονίου 3, θα πρέπει να υποψιάζουν τους πάντες ότι τα «προγράμματα» αυτά έχουν αξία μικρότερη από εκείνη του χαρτιού πάνω στο οποίο γράφτηκαν.

Χαρακτηρίζονται αμφότερα από σκόρπια νούμερα που ρίχνονται στη δημόσια συζήτηση με στόχο τις εντυπώσεις, από αντιφατικές «δεσμεύσεις» που αλληλοσυγκρούονται, από τη συστηματική αποφυγή των ηγεσιών τόσο της ΝΔ όσο και του ΣΥΡΙΖΑ να εντάξουν αυτές τις «δεσμεύσεις» σε ένα πλαίσιο πολιτικής που θα παρουσιάζεται στον απλό κόσμο δείχνοντας με σαφήνεια μια κατεύθυνση.

Αντί γι' αυτό το πολιτικό κριτήριο, η έμφαση δίνεται στην τάχα τεχνοκρατική αρτιότητα, στην αυστηρή κοστολόγηση κ.ο.κ. Για τους θαυμαστές της κοστολόγησης, όμως, υπάρχουν εκπλήξεις. Η κ. Αχτσιόγλου, υπεύθυνη του Τομέα Οικονομίας του ΣΥΡΙΖΑ, δήλωσε με αφοπλιστική αθωότητα ότι «το ετήσιο κόστος του προγράμματος του ΣΥΡΙΖΑ φτάνει στα 5,5 δισ. ευρώ, που είναι ακριβώς το ίδιο με το κόστος του προγράμματος της ΝΔ».

Η δήλωση αυτή λέει περισσότερες αλήθειες από τις σάλτσες που, ως συνήθως, ακολουθούν: Τα δύο κόμματα, που συγκρούονται για τον «κορμό» της επόμενης κυβέρνησης, έχουν ακούσει «τη φωνή του Κυρίου» (της ντόπιας κυρίαρχης τάξης και των ΕΕ-ΔΝΤ-ΕΚΤ), γνωρίζουν καλά τι περιθώρια έχουν για να «ξοδέψουν» (προσοχή: όχι μόνο, ή κυρίως, για φιλολαϊκές αλλαγές), και τα υπόλοιπα αφήνονται να συγκεκριμενοποιηθούν στην πορεία των κυβερνητικών εργασιών, μετά την απομάκρυνση από το ταμείο της κάλπης.

Και επειδή στον ορίζοντα της διεθνούς οικονομίας πυκνώνουν τα σύννεφα της κρίσης αλλά και από το τέλος του 2023 θα εντατικοποιηθεί η στενή «επιτήρηση» της Τρόικας, τα προγράμματα που δεν μας δηλώνουν από ποια (ταξική) σκοπιά θα αντιμετωπίσουν αυτές τις μεγάλες δοκιμασίες πρέπει να αντιμετωπιστούν ως δημαγωγικά και παραπειστικά.

Βαλκανοθατασερισμός

Ο Μητσοτάκης είναι πιο δύσκολο να κρυφτεί. Όπως ο ίδιος δήλωσε θα επιδιώξει «μια αναπτυξιακή πολιτική, που δεν θα θέσει σε κανένα κίνδυνο στο μέλλον τη δημοσιονομική σταθερότητα...». Δεν πρόκειται για μια προειδοποίηση για αυστηρότητα απέναντι σε όλους. Η αυστηρότητα αφορά τους εργαζόμενους και τις λαϊκές τάξεις, ενώ για την κυρίαρχη τάξη ο Μητσοτάκης παραμένει γενναϊόδωρος.

Το πρόγραμμα της ΝΔ «προκάλεσε αίσθημα αισιοδοξίας και κυρίως ασφάλειας στον κόσμο του επιχειρείν» δήλωσε ο Πρόεδρος του Εμπορικού και Βιοτεχνικού Επιμελητηρίου Πειραιά, σημειώνοντας τη συνέχεια της πολιτικής μείωσης των φόρων επί των κερδών και των εργοδοτικών εισφορών, αλλά και τη σύνδεση της οποίας υπόσχεσης για αύξηση μισθών απαρעγκλιτα με την αύξηση της παραγωγικότητας. Ακριβώς στο ίδιο συμπέρασμα κατέληξε το ακραιφνώς νεοφιλελεύθερο Liberal που σημείωσε ότι «οι μειώσεις των φόρων και των εργοδοτικών εισφορών είναι το επίκεντρο του προγράμματος της ΝΔ».

Είναι κοινό μυστικό ότι ο αποκλειστικός χρηματοδότης του (όποιου) success story της κυβέρνησης Μητσοτάκη είναι η αιματηρή φορολόγηση της εργατικής και λαϊκής κατανάλωσης: η εξοντωτική ακρίβεια και ο δρακόντειος ΦΠΑ πάνω στα είδη καθημερινής-υποχρεωτικής κατανάλωσης οδήγησαν στην εκτίναξη των φορολογικών εσόδων του κράτους. Δεν είναι τυχαίο ότι το πρόγραμμα της ΝΔ δεν λέει κουβέντα για έναν κάποιο έλεγχο των τιμών και για όποια προοπτική μείωσης του

ΦΠΑ και των άλλων αντικοινωνικών και άδικων φόρων. Αυτή η ληστεία κάνει εφικτή τη χρηματοδότηση της μείωσης των φόρων επί των κερδών, επί των μερισμάτων, επί του συσσωρευμένου πλούτου κλπ.

Ο Μητσοτάκης έθεσε ως στόχο για την επόμενη τετραετία «έναν διπλάσιο της ΕΕ ρυθμό ανάπτυξης και μια αύξηση των επενδύσεων κατά 70%». Αυτός ο στόχος (που ξεπερνά και τα πιο άγρια όνειρα των Λάτσηδων και των Βαρδινογιάννηδων που, ως πραγματική εξουσία, παραμένουν πιο «ρεαλιστές»), στα πλαίσια της αστικής πολιτικής μπορεί να επιδιωχθεί (που δεν είναι το ίδιο με το να επιτευχθεί...) με έναν και μόνο τρόπο: με την πλήρη συντριβή, με την πλήρη «κινεζοποίηση» της εργατικής τάξης και όσων ζουν από τη δουλειά τους. Δεν είναι τυχαίο ότι το πρόγραμμα της ΝΔ δεν λέει κουβέντα για όποιον έλεγχο της ελαστικοποίησης των εργασιακών σχέσεων, για τις τραγικές συνθήκες ασφάλειας και υγιεινής στους χώρους εργασίας. Άλλωστε ο νόμος Χατζηδάκη αυτά χτίζει ως «κίνητρα» για την αιματηρή ανάπτυξη και για την προσέλκυση των διεθνών επενδύσεων. Επίσης ο Μητσοτάκης απέφυγε κάθε δεσμευση για τον καρκίνο των ιδιωτικοποιήσεων, αποσύροντας ακόμα και όσα δημαγωγικά ψέλλισε μετά το έγκλημα στα Τέμπη.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο οι εξαγγελίες για αυξήσεις στους μισθούς και στις συντάξεις πρέπει να γίνονται κατανοητές ως προκλητικά ψέματα. Όμως ακόμα και μέσα στο δημαγωγικό οίστρο του Μητσοτάκη, τα «εάν και εφόσον» αξίζουν προσοχή. Ο κατώτατος μισθός θα φτάσει, λέει, στα 950 ευρώ στο τέλος... της επόμενης τετραετίας

(το 2027!) εάν και εφόσον δεν προκύψει δημοσιονομικός κίνδυνος και εάν και εφόσον η «ανάπτυξη» το επιτρέπει στον ιδιωτικό τομέα. Η περικοπή των τριετιών θα καταργηθεί, λέει, για να φτάσει ο μέσος εργατικός μισθός στα 1.500 ευρώ το 2027, εάν και εφόσον η ανεργία έχει υποχωρήσει κάτω του 8% (ξεπερνώντας ακόμα και την Τρόικα, που επέβαλε την κατάργηση των τριετιών με στόχο, τάχα, να περιοριστεί η ανεργία κάτω του 10%). Οι υποσχέσεις για αυξήσεις των μισθών στο Δημόσιο συνδέονται κυρίως με κάποια «μπόνους παραγωγικότητας». Αλλά ακόμα και αν τα πιστέψει κανείς όλα αυτά, από μόνα τους δεν αρκούν για μια στοιχειωδώς αξιοπρεπή ζωή: Αν η ακρίβεια και η φοροληστεία συνεχίσουν αμείωτες μέχρι το 2027, τότε ακόμα και ένας μισθός 950 ή 1.500 ευρώ, μπορεί να αποδειχθούν μισθοί πείνας.

Τα πεπραγμένα της κυβέρνησης Μητσοτάκη στην περιθάλψη προειδοποιούν για άμεσους κινδύνους στο ΕΣΥ: Αν δεν αυξηθούν οι δαπάνες για την Υγεία, τότε οι τωρινές προγραμματικές εξυπνάδες περί «ηλεκτρονικοποίησης» της περίθαλψης, μπορεί να σημαίνουν ότι για τον απλό άνθρωπο οι δημόσιες υπηρεσίες υγείας θα περιοριστούν σε ένα ελάχιστο πεδίο κάλυψης (τις βασικές υπηρεσίες τηλε-ιατρικής) και πέραν αυτών, όποιος χρειάζεται πιο προωθημένη κάλυψη να έχει ως μόνη προοπτική τον (όλο και πιο ακριβό) ιδιωτικό τομέα.

Στο πρόγραμμα της ΝΔ για την εκπαίδευση «χώθηκαν» απόφες κάποιες βασικές επιλογές της Μάργκαρετ Θάτσερ: η «ελεύθερη» γονεϊκή επιλογή σχολικής μονάδας και η αποτύπωση σε voucher των υποχρεώσεων του Δημοσίου για παροχή υπηρεσιών (δωρεάν) εκπαίδευσης. Σωστά η ΟΙΕΛΕ στην ανακοίνωση της εντοπίζει τον κίνδυνο για το δημόσιο σχολείο και θυμίζει μια διαβόητη δήλωση της Θάτσερ: «η ελεύθερη γονεϊκή επιλογή και τα voucher επέτρεψαν να αναπτυχθούν τα δημοφιλή σχολεία». Αυτά ήταν κυρίως τα μεγάλα ιδιωτικά σχολεία και ένας αριθμός επιλεγμένων ημι-δημόσιων σχολείων στις συνοικίες των εύπορων ανώτερων μεσοστρωμάτων. Τα υπόλοιπα σχολεία μετατράπηκαν σε υποβαθμισμένα πάρκινγκ μελλοντικών «απασχολήσιμων». Αυτές οι «νέες ιδέες», μαζί με τη δεσμευση για κατάργηση του Άρθρου 16, με στόχο την ιδιωτικοποίηση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, αναδεικνύουν μια αδιάστατη πολιτική κατεύθυνση.

(συνέχεια σελ.4)

Τα προεκλογικά προγράμματα της ΝΔ και του ΣΥΡΙΖΑ

(συνέχεια από σελ.3)

Στο ασφαλιστικό, ο Μητσοτάκης υποσχέθηκε μια ακόμα μείωση των εργοδοτικών εισφορών, κατά 1%, μέσα στο 2024. Μετά τη ληστεία των αποθεματικών κεφαλαίων των Ταμείων, μετά τις διαδοχικές μειώσεις των εργοδοτικών εισφορών της μνημονιακής περιόδου, με δεδομένο ότι η εισφορο-κλοπή και η εισφορο-αποφυγή συνεχίζουν αμείωτες ακόμα και στις πιο «κυριλέ» μεγάλες Α.Ε., η υπόσχεση αυτή ισοδυναμεί με την προαναγγελία μιας νέας γενικευμένης αντιμεταρρύθμισης στο ασφαλιστικό.

Αυτό το πρόγραμμα πρέπει να αντιμετωπιστεί από τον κόσμο της εργασίας με ανατρεπτική αγωνιστική τακτική, και στις εκλογές με ένα αποφασιστικό μαύρισμα.

ΣΥΡΙΖΑ: Νίκη τίνος; Νίκη πώς;

Τα προβλήματα του προεκλογικού προγράμματος του ΣΥΡΙΖΑ εμφανίζονται ακόμα και στον τίτλο του: «Δικαιοσύνη Παντού – Για μια Δημοκρατική Προοδευτική Διακυβέρνηση». Ο ίδιος ο όρος «διακυβέρνηση» προέρχεται από το οπλοστάσιο της νεοφιλελεύθερης μεταμοντερνιάς, που ισχυρίζεται ότι στο καθεστώς δεν υπάρχει εναλλακτική, ότι η ισχύς του σύγχρονου καπιταλισμού δεν επιτρέπει τομές, αλλαγές ή ανατροπές και κατά συνέπεια τα προβλήματα αντιμετωπίζονται μέσω της διαχείρισης-διακυβέρνησης, που ο Αλ. Τσίπρας υπόσχεται ότι θα την κάνει «δημοκρατικά-προοδευτικά», με στόχο τη δικαιοσύνη παντού και προς όλους, χωρίς ταξικές επιλογές, μονομέρειες και άλλα τέτοια παλιομοδίτικα κλισέ της Αριστεράς.

Έτσι η νεολαία μπορεί να συνεχίζει να φωνάζει το σύνθημα «Το μέλλον ανήκει στον κόσμο της δουλειάς – Εμπρός για την κυβέρνηση της Αριστεράς», οι πιο έμπειροι κομματικοί να διορθώνουν με το «Αλέξη (!) γερά – να φύγει η Δεξιά!» και ο Τσίπρας να εμφανίζεται σε όλα τα επίσημα Φόρα διαβεβαιώνοντας ότι έχει βρει τη win-win συνταγή που θα ικανοποιήσει τους πάντες, τους καπιταλιστές και τους εργάτες ισομερώς, δια της «Δικαιοσύνης Παντού»...

Το πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ είναι ένα πρόγραμμα διαχείρισης της υπάρχουσας κατάστασης των πραγμάτων και όχι αλλαγής της.

Προφανώς δεν είναι ένα πρόγραμμα αντικαπιταλιστικό. Το πιο «τολμηρό» μέτρο που περιλαμβάνει είναι η υποσχέση φορολόγησης των μερισμάτων, εφόσον αυτά αποφέρουν εισόδημα μεγαλύτερο των 50.000 ευρώ ετησίως, με συντελεστή 10%. Αλήθεια βρε παιδιά, γιατί ένας ραντιέρης που απολαμβάνει εισόδημα, ας πούμε 100.000 ευρώ ετησίως από μερίσμα-

τα μετοχών Α.Ε., θα φορολογηθεί με συντελεστή 10% και όχι με τον συντελεστή που αφορά την κλίμακα την εισοδήματός του;

Επίσης δεν είναι ένα πρόγραμμα αντινεοφιλελεύθερο. Γιατί στο κρίσιμο ζήτημα των ιδιωτικοποιήσεων ο ΣΥΡΙΖΑ, κυριολεκτικά, πάει πάσο. Τι μας λέει ο Αλ. Τσίπρας για τον ιδιωτικοποιημένο ΟΣΕ, μετά την τραγωδία στα Τέμπη; «Ανάταξη του σιδηροδρομικού δικτύου... επανεξέταση και ελέγχου υλοποίησης του επενδυτικού πλάνου της Hellenic Train, καθώς και της σύμβασης υπηρεσιών οικονομικού συμφέροντος...!» Είναι μια γραμμή πιο συντηρητική από του ΠΑΣΟΚ που μιλά για καταγγελία της Σύμβασης με την ιταλική FDSI,

σε κακόγουστο ανέκδοτο. Τα ίδια (και ίσως χειρότερα) έγιναν στα νοσοκομεία, στο ΕΚΑΒ, στην Πυροσβεστική, παντού.

Όμως το πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ δεν είναι ούτε καν αντιμνημονιακό ή, έστω, μετα-μνημονιακό. Ο Τσίπρας κοκορεύεται ότι η κυβέρνησή του «έβγαλε τη χώρα από τα μνημόνια». Αυτό ισχύει για τους τραπεζίτες, τους βιομήχανους και τους εφοπλιστές, αλλά όχι για τους εργαζόμενους και τους συνταξιούχους. Τι είναι αυτό που απαγορεύει την επαναφορά του 13ου και 14ου μισθού που κόπηκαν από τους δημόσιους υπαλλήλους με τα μνημόνια; Μα ακριβώς η συμφωνία που υπέγραψε ο Τσίπρας με τους δανειστές το 2018, και ψευδεπίγραφα

νίας με τις εργοδοτικές οργανώσεις! Όποιος έχει εικόνα για τον πραγματικό συσχετισμό δύναμης μέσα στους εργατικούς χώρους, που διαμορφώθηκε μέσα στη μνημονιακή περίοδο (με την αναλογούσα συνευθύνη του κυβερνητικού ΣΥΡΙΖΑ), γνωρίζει ότι αυτή η «εκδοχή» της ΑΤΑ είναι μια πλήρης κοροϊδία των εργαζομένων.

Μέσα στο πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ ξεχωρίζουν και κάποιες επιλογές κυριολεκτικά επικίνδυνες. Οι θέσεις για τα ελληνοτουρκικά προτρέπουν «στη σταδιακή επέκταση σε κάθε (!) τμήμα της Ανατολικής Μεσογείου (!!) των χωρικών υδάτων της Ελλάδας σε 12 ναυτικά μίλια». Αν στον ΣΥΡΙΖΑ συμφωνούν ειλικρινά με αυτήν τη θέση (και δεν την «πετούνε») ψηφοθηρικά αναζητώντας ακροατήρια στην εθνικιστική ακροδεξιά) τότε θα έπρεπε να δηλώνουν ανοιχτά τη συμφωνία τους με τα εξοπλιστικά προγράμματα και να ζητούν ακόμα περισσότερα πολεμικά αεροπλάνα, πλοία ή πυραύλους. Γιατί όποιος δεν θέλει να κοροϊδεύει τον εαυτό του και τους άλλους, γνωρίζει ότι η θέση αυτή οδηγεί άμεσα σε μια μεγάλη πολεμική αναμέτρηση στην Ανατολική Μεσόγειο.

Αυτή η απολύτως παραπειστική και ψηφοθηρική, αυτή η αναξιόπιστη προγραμματική αμφισημία, καθορίζει τελικά και την τακτική του ΣΥΡΙΖΑ στο ζήτημα της επιδιωκόμενης κυβέρνησης.

Αν ο Τσίπρας είχε πράγματι ως αποκλειστικό στόχο μια (έστω...) «προοδευτική κυβέρνηση», θα όφειλε ήδη να έχει ανοίξει την προγραμματική διεργασία, θα όφειλε ήδη να έχει επιβάλει τουλάχιστον στο ΠΑΣΟΚ του Ν. Ανδρουλάκη τους μίνιμουμ όρους για το σχηματισμό μιας τέτοιας κυβέρνησης. Αν ο Τσίπρας πίστευε πράγματι, ότι μέσω της απλής αναλογικής θα προκύψει από τα κάτω μια κάποια «προοδευτική» συμμαχία, θα όφειλε ήδη να έχει ασκήσει «συμμαχική» πίεση προς το ΠΑΣΟΚ (αλλά και προς το ΜΕΡΑ25) και να έχει αποφύγει τις αλαζονικές εξυπνάδες ότι «δεν θα επιχειρήσει κυβέρνηση ηττημένων». Λίγες ημέρες πριν τις εκλογές, τίποτε από αυτά δεν έχει γίνει. Και αυτό δείχνει με σαφήνεια ότι –παρά τις αντίθετες διαβεβαιώσεις...– το σενάριο μιας κυβέρνησης «ευρύτερων συναίνεσεων» παραμένει για τον ΣΥΡΙΖΑ ανοιχτό, εάν και εφόσον η κυρίαρχη τάξη και το εκλογικό αποτέλεσμα το καταστήσουν αναγκαίο.

Στις επερχόμενες εκλογές είναι αναγκαίο να μαυριστεί ο Μητσοτάκης. Είναι όμως επίσης αναγκαίο, να ενισχυθεί η πεποίθηση ότι, από τη σκοπιά των συμφερόντων των εργαζομένων και των λαϊκών τάξεων, η ενίσχυση του ΣΥΡΙΖΑ δεν αποτελεί λύση, ούτε καν υποκατάστατο μιας μετριοπαθούς και μεσοβέζικης λύσης.

• Το πρόγραμμα της ΝΔ πρέπει να αντιμετωπιστεί από τον κόσμο της εργασίας με ανατρεπτική αγωνιστική τακτική, και στις εκλογές με ένα αποφασιστικό μαύρισμα.

• Το πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ είναι ένα πρόγραμμα διαχείρισης της υπάρχουσας κατάστασης των πραγμάτων και όχι αλλαγής της.

επιστροφή του ΟΣΕ στο δημόσιο και αναζήτηση, στο μέλλον, άλλου «στρατηγικού επενδυτή». Ο Τσίπρας προσπαθεί να ενθουσιάσει το κοινό του στις πλατείες μιλώντας για επιστροφή της ΔΕΗ στο δημόσιο. Όμως ο υπεύθυνος σύνταξης του προγράμματός του, Γ. Σταθάκης, είναι πιο προσεκτικός: «Η ανάκτηση των μετοχών της ΔΕΗ υπέρ του Δημοσίου, είναι μια σύνθετη και πολύπλοκη διαδικασία, που πάντως παραμένει εφικτή...». Όποιος περιμένει μια σαφή πολιτική επανακρατικοποίησης της ΔΕΗ, μάλλον θα κουραστεί να περιμένει...

Επίσης το πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ δεν λέει τίποτα σαφές για την αντιμετώπιση της ελαστικοποίησης των εργασιακών σχέσεων. Και θα όφειλε να λέει, γιατί επί ημερών της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ η μάλιστα των «συμβάσεων» έργου, ορισμένου χρόνου, εποχικών κλπ εκτινάχθηκε πέρα από κάθε όριο, ξεπέρασε για πρώτη φορά στην ιστορία του ελληνικού καπιταλισμού το 50% των νέων συμβάσεων πρόσληψης το 2016. Η κ. Αχτσιόγλου υπήρξε η πρώτη υπ. Εργασίας που επέτρεψε τη «στελέχωση» του πιο σκληρού πυρήνα του υπ. Εργασίας (δηλαδή της Επιθεώρησης Εργασίας) με «συμβασιούχους» έργου ή συγκεκριμένου χρόνου, μετατρέποντας έτσι τις διαδικασίες εποπτείας της αγοράς εργασίας

ονομάστηκε «έξοδος από τα μνημόνια!» Ο ΣΥΡΙΖΑ υπόσχεται σήμερα την «επαναφορά της 13ης σύνταξης». Δεν είναι ακριβές: υπόσχεται ένα «επίδομα» ίσο με την 13η σύνταξη στους χαμηλοσυνταξιούχους μέχρι τα 500 ευρώ και αναλογικά μειωμένο σε όλα τα υψηλότερα κλιμάκια συντάξεων. Ακόμα και σχετικά με αυτό το «επίδομα», δεν είναι σαφές αν θα πρόκειται για εφάπαξ καταβολή, για υποχρέωση του κράτους υπό προϋποθέσεις ή για μόνιμη παροχή. Πρόκειται για μια άγρια υποβάθμιση της έννοιας της σύνταξης: Υπενθυμίζουμε ότι προ μνημονίων η 13η και η 14η σύνταξη δεν ήταν «φιλοδώρηματα» που η κάθε κυβέρνηση προσδιόριζε κατά το δοκούν, αλλά μια μόνιμη κατάκτηση που προέκυπε από την καταβολή εισφορών, επί 14 μισθών ετησίως, για πάνω από 35 χρόνια εργασίμου βίου.

Ο Τσίπρας υπόσχεται στις πλατείες τη θεσμοθέτηση της Αυτόματης Τιμαριθμικής Προσαρμογής (ΑΤΑ). Στις παρούσες συνθήκες ακρίβειας και πληθωρισμού θα ήταν μια σοβαρή κατάκτηση, αν εφαρμοζόταν σε βάθος χρόνου. Όμως το πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ δεν λέει αυτό: Μιλά για μια και μόνο αύξηση των μισθών στο ύψος του προηγούμενου πληθωρισμού και στη συνέχεια παραπέμπει το ζήτημα της ΑΤΑ στην υποχρέωση... συμφω-

Βαθμίδα φτωχοποίησης

Τον «εθνικό στόχο» της ανάκτησης της επενδυτικής βαθμίδας*, επικαλέστηκε ο Μητσοτάκης ως επίσημο λόγο για την προκήρυξη των εκλογών στις 21 Μάη, στο χθεσινό του διάγγελμα.

Όταν τα νοικοκυριά ασφυκτιούν από την ακρίβεια, τους χαμηλούς μισθούς και το υψηλότατο κόστος δανεισμού, μόνο ως πρόκληση μπορεί να δει κανείς την ανάδειξη ενός στρατηγικού στόχου του κεφαλαίου και των αστικών κομμάτων, σε «εθνική υπόθεση».

Διαφεύδοντας την κυβερνητική αισιοδοξία, η 21η Απριλίου δεν ήταν τελικά η ημέρα για το «αντίο» στην κατηγορία των «σκουπιδιών». Το αξιόχρεο της Ελλάδας εξακολουθεί να αξιολογείται ως «junk», αφού ο Standard & Poor's δεν έδωσε προεκλογικά το δώρο μίας αναβάθμισης στην πολυπόθητη επενδυτική βαθμίδα, ενώ αναβάθμισε τις προοπτικές του σε θετικές από σταθερές. Πρόσφατα, και ο οίκος αξιολόγησης Moody's διατήρησε σταθερό το αξιόχρεο στη βαθμίδα Βα3. Ομοίως, ο οίκος DBRS κράτησε την Ελλάδα ένα σκαλοπάτι κάτω από την επενδυτική βαθμίδα, στην τελευταία του αξιολόγηση.

Η προεκλογική αβεβαιότητα, είναι προφανές ότι έπαιξε ρόλο στην μη απόκτηση επενδυτικής βαθμίδας. Ή όπως το έθεσε ο Γ. Στουρνάρας, «η επενδυτική βαθμίδα θα κριθεί από τις προγραμματικές δηλώσεις της επόμενης κυβέρνησης». Για αυτό και η προειδοποίηση του S&P, ώστε να μην παρεκκλίνει η νέα κυβέρνηση από την πολιτική λιτότητας, ιδιαίτερα όσο παραμένουν οι πληθωριστικές πιέσεις: «στις προβλέψεις μας, υποθέτουμε ότι η επόμενη κυβέρνηση θα συνεχίσει να επιδιώκει διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις». Με άλλα λόγια, νέος γύρος ακρίβειας, περικοπών και φοροληστείας για τα εργατικά-λαϊκά στρώματα και -ταυτόχρονα- νέος γύρος

με παροχές, ιδιωτικοποιήσεις, φθηνότερο δανεισμό και λοιπά «δώρα» προς τους καπιταλιστές.

Η επενδυτική βαθμίδα θα είναι η επιβράβευση για τα μέτρα κοινωνικής λεηλασίας και φτωχοποίησης των πολλών, η υλοποίηση των οποίων απαιτεί συνθήκες πολιτικής σταθερότητας (όπως επικαλούνται διαρκώς ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ) και πιθανότατα κάποιο κυβερνητικό σχήμα «ευρύτερης συνεννόησης». Σε κάθε περίπτωση, όποια κυβέρνηση και να προκύψει, αυτοδύναμη ή συνεργασίας, η πολιτική που θα ακολουθήσει δεν θα πρέπει να επιβραδύνει τις αντιμεταρρυθμίσεις, δεν θα πρέπει να ανακόψει τις διευκολύνσεις προς τον κόσμο της επιχειρηματικότητας και δεν θα πρέπει να επιτρέψει καμία φιλολαϊκή παροχή, πέρα από τα φιλοδωρήματα τύπου...pass. Και όλα αυτά όταν το 2024 επιστρέφουν τα «ματωμένα» πλεονάσματα, καθώς παύει η «χαλάρωση» των δημοσιονομικών κανόνων της ΕΕ, που ίσχυαν λόγω πανδημίας. Όπως μάλιστα ανακοίνωσε η ΕΛΣΤΑΤ, το 2022 έκλεισε με πρωτογενές πλεόνασμα 0,1% του ΑΕΠ, αποτέλεσμα της εκτίναξης των έμμεσων φόρων, κυρίως των εσόδων από το ΦΠΑ.

Μπροστά στην καθεστωτική συναινεση, που απειλεί τις ζωές, το εισόδημα, τη στέγη και τα δικαιώματά μας, χρειάζεται το στρατόπεδο των «από κάτω» να ανέβει βαθμίδα. Με μαζική αριστερή αντιπολίτευση. Και στην κάλη, αλλά κυρίως για νικηφόρους αγώνες διεκδίκησης την επόμενη μέρα, απέναντι στην αντεργατική πολιτική που θα εφαρμοστεί η -όποια- νέα κυβέρνηση για λογαριασμό της κυρίαρχης τάξης.

*Ο όρος «επενδυτική βαθμίδα» αφορά στα ομόλογα των κρατών τα οποία έχουν αξιολογηθεί από τους διεθνείς οίκους ως ομόλογα με επαρκή πιστοληπτική ικανότητα, για τα οποία ο κίνδυνος αθέτησης δεν είναι υψηλός.

με κόκκινο μελάνι

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ:
ΣΠΥΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

«ΗΝΙΟΧΟΣ 2023»

Για μία ακόμα χρονιά ολόκληρη η ελληνική επικράτεια έχει μετατραπεί σε ένα τεράστιο πεδίο πολεμικών προετοιμασιών, με αφορμή την πολυεθνική άσκηση «Ηνίοχος 2023», που διεξάγεται αυτό τον καιρό (18/4 - 5/5) με κέντρο την Αεροπορική Βάση της Ανδραβίδας. Πρόκειται για την ετήσια «συνεκπαίδευση» όλων των κλάδων του ενόπλων δυνάμεων, μαζί με μια σειρά συμμάχους του ελληνικού κράτους. Από διαβόητους ιμπεριαλιστές και δυτικούς «φίλους» (ΗΠΑ, Γαλλία, Ιταλία, Ισπανία κ.α.), μέχρι αντιδραστικά καθεστώτα που πρωταγωνιστούν στις γεωπολιτικές συγκρούσεις (Σαουδική Αραβία, Ινδία), όλοι έχουν μια θέση στους πολεμικούς τυχοδιωκτισμούς του ελληνικού κράτους, που επιδιώκει μια αναβαθμισμένη παρουσία ως «πυλώνας» της ΝΑ πτέρυγας του ΝΑΤΟ, με το βλέμμα πάντοτε στραμμένο στον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό. Το μεγάλο εύρος των επιχειρησιακών σεναρίων και δυνάμεων που συμμετέχουν στην άσκηση -εν μέσω μορατόριουμ με την Τουρκία εξαιτίας της προεκλογικής περιόδου- αποκαλύπτει τον σταθερό (και κοινά αποδεκτό από ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ) στόχο του ελληνικού καπιταλισμού να εμπλακεί ακόμα βαθύτερα στους ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς της Δύσης, με Ρωσία και Κίνα. Χαρακτηριστική είναι αξιοποίηση των λιμανιών της χώρας, ειδικά της Αλεξανδρούπολης, για μεταφορές στρατευμάτων, οπλισμού και εφοδίων για το ΝΑΤΟ και τον Ουκρανικό στρατό, τον οποίο εφοδιάζει συστηματικά και η κυβέρνηση ΝΔ. Με το 2022 να αποτελεί χρονιά ρεκόρ για τις πολεμικές δαπάνες παγκοσμίως (πάνω από 2,2 τρις. δολάρια), χρειάζεται επείγοντως να δυναμώσουν οι φωνές ενάντια στην πολεμική προετοιμασία και τους εξοπλισμούς.

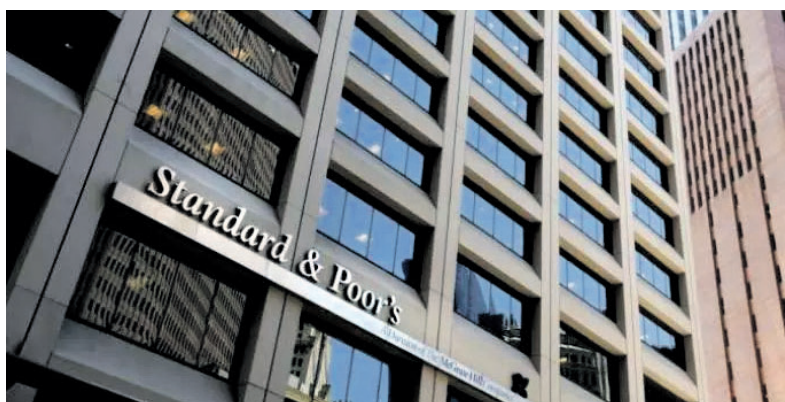
ΤΕΜΠΗ

Το Πόρισμα της Επιτροπής Εμπειρογνομόνων, που διόρισε η κυβέρνηση, για το σιδηροδρομικό έγκλημα στα Τέμπη με τους 57 νεκρούς, δόθηκε πρόσφατα στη δημοσιότητα. Το κείμενο των 228 σελίδων κάνει μια καταγραφή των δεδομένων εκείνης της μέρας, αναφέρεται στις ευθύνες των υπαλλήλων του ΟΣΕ (σταθμάρχες, επόπτες κλπ.), αλλά και στην απουσία μιας σειράς κρίσιμων συστημάτων ασφαλείας, που θα μπορούσαν αν είχαν αποτρέψει την τραγωδία. Αν και το πόρισμα δεν αποδίδει ποινικές ή πολιτικές ευθύνες, η καταγραφή του ευρύτερου πλαισίου λειτουργί-

ας των σιδηροδρόμων αποτυπώνει μία εικόνα απαξίωσης, με ελλείψεις προσωπικού, οργανωτικά προβλήματα, απαρχαιωμένο εξοπλισμό και ομολογεί ανοιχτά τα...«καλά» των ιδιωτικοποιήσεων και τη λειτουργία με γνώμονα το κέρδος: «Με την έξοδο το 2008-10 από τον Ομιλο ΟΣΕ της εταιρείας Εκμετάλλευσης (ΤΡΑΙΝΟΣΕ, σήμερα Hellenic Train) και την πλήρη ιδιωτικοποίησή της (το 2017) περιορίστηκαν σημαντικά οι δίαυλοι συνεργασίας και συνέργειας ανάμεσα στην Υποδομή (ΟΣΕ) και την Εκμετάλλευση (Hellenic Train). Αυτό ήταν αναμενόμενο διότι μια ιδιωτική εταιρεία έχει ως στόχο πρωτίστως την κερδοφορία (...) Ο ιδιώτης επιχειρηματίας θα προβεί σε δαπάνες για το καλό της κοινωνίας, μόνο αν αποκομίζει άμεσα οικονομικά οφέλη ή καλή φήμη που έμμεσα θα του αποφέρει μεσομακροπρόθεσμα οφέλη» (σελ. 195).

ΣΧΕΔΙΟ «ΔΗΜΗΤΡΑ»

Σε κεντρικό θέμα της προεκλογικής αντιπαράθεσης έχει αναχθεί το σχέδιο «Δήμητρα» του ΜΕΡΑ 25. Η ΝΔ επαναφέρει το «φάντασμα» του 2015 για να συσπειρώσει τους «Μένουμε Ευρώπη», μιλώντας για το ενδεχόμενο μιας συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ, με συμμετοχή ή ανοχή του Γ. Βαρουφάκη, όπου θα οδηγούσε σε κλείσιμο των τραπεζών, έξοδο από το ευρώ και πληρωμή με «Δήμητρες». Πέρα από τα εξωπραγματικά σενάρια που προπαγανδίζει ο Μητσοτάκης (ούτε το 2015 δεν συγκρούστηκε με την ΕΕ ο Τσίπρας, πόσο μάλλον Ανδρουλάκης) και το αστείο του πράγματος, η ουσία βρίσκεται αλλού. Κάθε πρόταση που αμφισβητεί έστω και λίγο την παντοδυναμία των τραπεζών και της ΕΚΤ (όπως ένα είδος ψηφιακού νομίσματος μέσω του δημοσιονομικού συστήματος, ως εγγυημένο κρατικό χρήμα σε μια κάποια διαδικασία «μετάβασης») και σκιαγραφεί το ενδεχόμενο ρήξης με την ΕΕ, την ευρωζώνη και το εγχώριο κεφάλαιο, αντιμετωπίζεται με λυσσαλέα επίθεση από τον αστικό κόσμο και τα καθεστωτικά ΜΜΕ. Εκείνο το «ΟΧΙ» του δημοψηφίσματος και το ταξικό ρήγμα που ανέδειξε, πάντα θα τρομοκρατεί τις καθεστωτικές δυνάμεις, που ξέρουν καλά ότι η αντικαπιταλιστική ανατροπή του νεοφιλελεύθερου «μονόδρομου», περνάει (και) μέσα από τη ρήξη με τη λιτότητα, το χρέος, την ΕΕ και την εθνικοποίηση του τραπεζικού τομέα. Αυτό το σχέδιο θέλουν να συκοφαντήσουν...

Ανούσιο προεκλογικό πανηγύρι

Του Σπύρου Αντωνίου

Φθηνές επικοινωνιακές τακτικές, απουσία σοβαρής πολιτικής συζήτησης, όμορφα ψέματα, ψηφοδέλτια «βαθέος κράτους» και «τεχνοκρατών». Ένα συνεχές προεκλογικό πανηγύρι που έχουν στήσει τα κόμματα εξουσίας με στόχο να προσελκύσουν ψήφους από παντού. Το μόνο που επιτυγχάνουν βέβαια είναι να ενισχύουν της τάσεις αποχής από την κάλπη και περαιτέρω απαξίωσης της πολιτικής.

Ολόκληρη η πρώτη φάση της προεκλογικής συζήτησης ξεκίνησε με σκάνδαλα και τσακωμούς για το αν βγάζει περισσότερα εισοδήματα από Αίγλην ο Ραγκούσης ή ο Μητσοτάκης. Από το αν θα κατέβουν υποψήφιοι/ες διάφοροι πολιτικάντηδες που έχουν καταδικαστικές αποφάσεις ή ανοιχτές ιστορίες με τη δικαιοσύνη και πότε τελικά θα γίνει το τηλεοπτικό debate. Αντιπαράθεση για τα επουσιώδη και τα δευτερεύοντα δηλαδή, μήπως και φτιαχτούν (ψευδεπίγραφες) διαχωριστικές γραμμές μεταξύ των συστημικών κομμάτων. Πράγμα λογικό, αν σκεφτεί κανείς ότι ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ, συγκλίνουν στα μεγάλα ζητήματα και εμφανίζονται ως «εγγυητές» της πολιτικής σταθερότητας. Ταυτόχρονα, και τα τρία κόμματα, «εγγυώνται» την επιχειρηματική κερδοφορία, την διατήρηση του φράκτη στον Έβρο, την υποστήριξη των ΝΑΤΟϊκών σχεδιασμών στην περιοχή, τη συμμόρφωση με τους «απαραβίαστους» κανόνες του Δημοσιονομικού Συμφώνου της ΕΕ, οι οποίοι απαιτούν τιμωρία των φτωχών στο διηνεκές.

Υποσχέσεις

Η σκληρή πραγματικότητα για εκατομμύρια εργαζόμενους, άνεργους και συνταξιούχους έχει αναγκάσει τον Μητσοτάκη και τον Τσίπρα να δίνουν υποσχέσεις για αυξήσεις σε μισθούς και συντάξεις, ενίσχυση της Υγείας και της Παιδείας, θέλοντας έτσι να εμφανίσουν ένα πιο «κοινωνικό πρόσωπο». Παρόλο που δεν πείθουν για την ειλικρίνειά τους, οφείλουν να παρουσιάσουν και κάποιο κυβερνητικό

πρόγραμμα. Ακριβώς όμως επειδή αυτά τα προγράμματα μοιάζουν τόσο πολύ μεταξύ τους (σε σημείο που οδήγησε τον Α. Τσίπρα να αποκαλέσει τον Κ. Μητσοτάκη «ιδεολογικό υποκλοπέα» του προγράμματος του ΣΥΡΙΖΑ και τον Ν. Ανδρουλάκη να αποκαλεί τη ΝΔ «γαλάζιο ΣΥΡΙΖΑ»), το «ευχάριστο διάλειμμα» ενασχόλησης με τα προβλήματα όσων ζουν από τη δουλειά τους, δεν θα κρατήσει πολλές μέρες.

Στο διάστημα που απομένει μέχρι την 21η Μάη, θα συνεχιστούν οι συνεντεύξεις των Μητσοτάκη και Τσίπρα σε όλα τα τηλεοπτικά «πρωινάδικα» και τις μεσημεριανές εκπομπές (που παρακολουθούν κυρίως γυναίκες, που αποτελούν τη μεγαλύτερη «δεξαμενή» των αναποφάσιστων, σύμφωνα με τις δημοσκοπήσεις), σε κάθε απίθανο/η διαδικτυακό influencer και ραδιοφωνικό παραγωγό. Με χαλαρές συζητήσεις για τις οικογενειακές συνήθειες ή τις μουσικές προτιμήσεις των πολιτικών αρχηγών, τακτική στην οποία έχει «τσιμπήσει» εσχάτως και ο Γ.Γ. του ΚΚΕ, Δ. Κουτσούμπας.

Σενάρια συνεργασιών

Όσο για τις περίφημες μετεκλογικές συνεργασίες, εκεί ο τακτικισμός έχει χτυπήσει...κόκκινο. Αυτοδύναμη κυβέρνηση θέλει ο Μητσοτάκης στη δεύτερη κάλπη, για αυτό και θα κατέθετε αμέσως την εντολή σχηματισμού κυβέρνησης, αν είναι πρώτο κόμμα η ΝΔ. Τώρα τελευταία όμως, στην Πειραιώς συζητούν την πιθανότητα κυβέρνησης συνεργασίας με το ΠΑΣΟΚ ή να βρεθούν αποστάτες βουλευτές από άλλες κοινοβουλευτικές ομάδες. Οι καταγγελίες για προσπάθεια εξαγοράς βουλευτών του Βελόπουλου είναι ενδεικτικές των παρασκηνιακών διεργασιών.

Κυβέρνηση νικητών θέλει ο Τσίπρας, που υποτίθεται ομνύει στην απλή αναλογική (έστω και με 3% όριο εισόδου στη βουλή) αλλά υποστηρίζει ότι δεν συζητά συμπτώσεις αν είναι δεύτερος. Αν το άθροισμα των «ηττημένων» έδωσε 151 έδρες, θα επέμενε σε αυτή τη θέση την επομένη των εκλογών; Έφτασε μάλιστα στο σημείο να απαιτεί ψήφο ανοχής από ΚΚΕ και ΜΕΡΑ 25, κατηγορώντας τα δύο κόμματα πώς σε αντίθετη περίπτωση θέλουν να μη φύγει ο Μητσοτάκης.

Τον Γενάρη του 2015 βέβαια, όταν του έλειπαν 2(!) βουλευτές για να σχηματίσει κυβέρνηση, δεν ζήτησε ανοχή από την Αριστερά και παρουσίασε ως «αναγκαία» τη συγκυβέρνηση με το ακροδεξιό κόμμα του Καμμένου.

Για τον Ανδρουλάκη και την τακτική του «και με τον ΣΥΡΙΖΑ και με τη ΝΔ, αλλά χωρίς Τσίπρα και χωρίς Μητσοτάκη πρωθυπουργό», τι να υποθέσει κάποιος. Το μόνο βέβαιο είναι ότι ο αρχηγός του ΠΑΣΟΚ παραμένει συνεπής με τη «δημιουργική ασάφεια» του πολιτικού στίγματος που εκπέμπει. Σε κάθε περίπτωση, φιλοδοξεί να βρεθεί το κόμμα του με κάποιο τρόπο στο επόμενο κυβερνητικό σχήμα.

Ψηφοδέλτια

Μετά το φιάσκο με τα «λαμπερά» ονόματα που εκλέχτηκαν το 2019 στο Ευρωκοινοβούλιο (όπου οι εκλεγμένοι «αστέρες» -πέρα από τον μαχαιροβγάλτη, ναζί Λαγό- των ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ προέκυψαν απατεώνες, μιζαδόροι μεγατόνων και βιαστές), τα ψηφοδέλτια των κομμάτων γέμισαν «σοβαρές» υποψηφιότητες. Είναι να απορείς πόσοι πλούσιοι και «επιτυχημένοι» στον τομέα τους, θέλουν να σώσουν τους αδύναμους από τη μιζέρια και να δώσουν προοπτική στη νεολαία.

Όσο για την ισότιμη συμμετοχή ανδρών και γυναικών, η υποκρισία περισσεύει για τις πολιτικές δυνάμεις που κυβερνούν και δεν θέσπισαν ποτέ τολμηρά μέτρα που θα ακύρωναν τις εργασιακές/μισθολογικές ανισότητες λόγω φύλου. Που ξήλωσαν το κοινωνικό κράτος, πράγμα που επιβαρύνει πρωτίστως τις γυναίκες. Που δεν φρόντισαν να υπάρχουν δημόσιες και δωρεάν δομές προστασίας για τα θύματα της έμφυλης και ενδοοικογενειακής βίας.

Περίοπτη θέση στα ψηφοδέλτια Επικρατείας των δύο κομμάτων έχουν άνθρωποι της «αγοράς» και «τεχνοκράτες», ενώ πολλοί από αυτούς θα μπορούσαν να είναι υποψήφιοι και με τους δύο διεκδικητές της πρωτιάς, όπως ο απόστρατος Ευ. Αποστολάκης που λίγο έλειψε να γίνει υπουργός της κυβέρνησης της ΝΔ το 2021, ενώ υπηρέτησε ως υπουργός στην κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ. Στη ΝΔ διάφοροι κολλητοί του Μητσοτάκη

με κομβικό ρόλο στο επιτελικό κράτος (που τα πήγε «εξαιρετικά» στην πανδημία και τις φωτιές), όπως η γ.γ Δημόσιας Υγείας Ε. Αγαπηδάκη και ο υπουργός Πολιτικής Προστασίας και Κλιματικής Κρίσης Χ. Στυλιανίδης, συναντούν τον αναπληρωτή υπουργό Οικονομικών, Θεόδωρο Σκυλακάκη (που είναι υπεύθυνος για τη διαχείριση των κονδυλίων του Ταμείου Ανάκαμψης και παραδοσιακός φίλος της οικογένειας Μητσοτάκη), τον πρότανη των ΜΑΤ και του ΑΠΘ Ν. Παπαϊωάννου (αυτών που δεν θέλει κόμματα μέσα στις σχολές...) και το «ορφανό» του Α. Λοβέρδου, που έφυγε από το ΠΑΣΟΚ για να ενταχθεί στη ΝΔ, Σπ. Καρανικόλα.

Στον ΣΥΡΙΖΑ, η διεύρυνση προς τον κόσμο των επιχειρήσεων, το στρατό και την αστυνομία, πήγε σε άλλο επίπεδο, απογειώνοντας την τραγική στρατηγική «όσο πιο δεξιά, τόσο πιο καλά». Μαζί με τις «μεταγραφές αεροδρομίου» από τα ΜΜΕ, των Π. Τσαπανίδου και Ε. Ακρίτα, στο Επικρατείας της Κουμουνδούρου βρήκαν χώρο - πέρα από τον πρώην αρχηγό ΓΕΕΘΑ και η αντιστράτηγος εν αποστρατεία της ΕΛ.ΑΣ. Ζαχαρούλα Τσιριγώτη (με κομβικό ρόλο στη διαχείριση του Προσφυγικού). Αλλά και επιχειρηματίες όπως ο Στ. Κασσελάκης που δραστηριοποιείται στο χώρο της ναυτιλίας. Που να μείνει θέση μετά για κανένα συνδικαλιστή ή άνθρωπο των κινημάτων, σε ένα κόμμα που παράλα αυτά εξακολουθεί να έχει στον τίτλο του τις λέξεις «ριζοσπαστική» και «αριστερά».

Είναι σημαντικό, η απέχθεια που γεννά στη μεγάλη πλειοψηφία του κόσμου αυτό το σάπιο προεκλογικό σκηνικό, να μην μετατραπεί σε ενδυνάμωση της αποχής και του «όλοι ίδιοι είναι», που καλλιεργεί συστηματικά η ακροδεξιά. Αλλά σε αριστερή ψήφο και κινητήρια δύναμη συλλογικού αγώνα, που θα σαρώσει τα κόμματα της εξαπάτησης και την πολιτική της λιτότητας και του αυταρχισμού. Φέρνοντας στο επίκεντρο το «κοινωνικό ζήτημα» και όχι τις ανούσιες κόντρες των επίδοξων διαχειριστών της υπάρχουσας κατάστασης. Προσπάθεια, που θα απαιτήσει αναβαθμισμένη κινηματική δράση και μια μαζική ριζοσπαστική-αντικαπιταλιστική Αριστερά.

Αυτοδιοικητικές εκλογές 2023

Να εκφραστούν ενωτικά οι αντιστάσεις από τα κάτω

Του Θεωρή Πατσατζή

Στις 8 Οκτώβρη του 2023 θα πραγματοποιηθούν οι αυτοδιοικητικές εκλογές που θα αναδείξουν τα νέα περιφερειακά και δημοτικά συμβούλια, τους νέους δημάρχους και περιφερειάρχες. Οι εκλογές αυτές θα διεξαχθούν μέσα σε πρωτόγνωρες συνθήκες. Από τη μια θα είναι στη σκιά των βουλευτικών εκλογών -αν όπως όλα δείχνουν υπάρξει το σενάριο των δεύτερων βουλευτικών εκλογών μέσα στον ερχόμενο Ιούλη. Τότε οι συνδυασμοί θα πρέπει να ανακοινωθούν ως τα τέλη Αυγούστου, περίοδο που ο περισσότερος κόσμος απουσιάζει για τις καλοκαιρινές διακοπές του.

Από την άλλη θα διεξαχθούν με τις αλλαγές που προβλέπει στο θεσμικό πλαίσιο ο νόμος 4804/2021, περισσότερο γνωστός ως νόμος Βορίδη. Ο νόμος που έχει δώσει τη δυνατότητα στους Δημάρχους να ενισχύσουν την επιχειρηματικότητα των Δήμων μέσω ίδρυσης αναπτυξιακών εταιρειών Α.Ε., ξεπουλήματος ελεύθερων χώρων κλπ. Ταυτόχρονα χάρη πάντα στο νόμο αυτό διαμορφώνονται δήμοι πολλών ταχυτήτων αφού ενισχύθηκε και η ανταποδοτικότητα. Τέλος πιο ενισχυμένη είναι και η οικονομική επιτροπεία καθώς μειώνεται η χρηματοδότηση των δήμων την ώρα που αυξάνονται οι αρμοδιότητές τους.

Συνέπειες του νόμου Βορίδη

Ο ίδιος νόμος ενισχύει τους πρόθυμους που θα τον εφαρμόσουν και τείνει ακόμη και στο να εξαφανίσει όσους σκοπεύουν να αντισταθούν σε αυτόν. Οι ερχόμενες αυτοδιοικητικές εκλογές θα γίνουν με ένα απόλυτα πλειοψηφικό σύστημα. Μια απόλυτα καλπονοθευτική διαδικασία που δίνει το δικαίωμα σε μία παράταξη που παίρνει το 43% + 1 των ψήφων να έχει το 60% των εδρών. Έτσι ενισχύεται η εξουσία του περιφερειάρχη ή του δημάρχου την ώρα που έχει γίνει πολύ δύσκολη η είσοδος στα δημοτικά συμβούλια των αγωνιστικών δυνάμεων και ιδιαίτερα των δυνάμεων της ριζοσπαστικής και αντικαπιταλιστικής Αριστεράς. Αυτό το στόχο είχε η επαναθεσμοθέτηση του πλαφόν του 3% για την είσοδο σε δημοτικά και περιφερειακά συμβούλια. Ένα πλαφόν που σε συνδυασμό με την μείωση των μελών των συμβουλίων, μπορεί

Αυτό που επιθυμούν είναι η ενίσχυση των πελατειακών μηχανισμών των μεγάλων κομματικών ή «πετυχημένων» παρατάξεων και η μικρότερη συμμετοχή των πολιτών στις διαδικασίες απόφασης.

να οδηγήσει σε ακόμα μεγαλύτερο αναγκαίο ποσοστό. Να χρειάζεται δηλαδή μία παράταξη να πάρει 6-7 ή 8% για να μπει στο συμβούλιο. Ο νεοφιλελευθερισμός δε θέλει καν να ακούγονται οι όποιες διαφορετικές φωνές, οι φωνές της αντίστασης.

Αυτό που επιθυμούν είναι η ενίσχυση των πελατειακών μηχανισμών των μεγάλων κομματικών ή «πετυχημένων» παρατάξεων και η μικρότερη συμμετοχή των πολιτών στις διαδικασίες απόφασης. Ήδη ο νόμος Βορίδη έδωσε το έναυσμα για σύγκλιση των παρατάξεων που υποστηρίζονται ανοιχτά ή κρυφά από τα κόμματα που την τελευταία δεκαετία εφαρμόσαν από το κυβερνητικό πόστο τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές. Τις παρατάξεις δηλαδή της ΝΔ, του ΣΥΡΙΖΑ και του ΠΑΣΟΚ-ΚΙΝΑΛ. Δεν είναι μόνο οι δηλώσεις του Τσίπρα για στήριξη «πετυχημένων» δημάρχων που έχουν στηριχτεί από τη ΝΔ όπως ο Παχατουρίδης στο Περιστέρι. Η σύγκλιση αυτή υλοποιήθηκε πρόσφατα στο δήμο Πάτρας ενάντια στη δημοτική αρχή Πελετιδίδη (ΚΚΕ).

Εκεί με βάση πρόσφατη εγκύκλιο του υπουργείου Εσωτερικών πραγματοποιήθηκαν ξανά ψηφοφορίες για την εκλογή των Προέδρων των Δημοτικών Κοινοτήτων, σε όσες Κοινότητες αυτοί είχαν εκλεγεί με λιγότερο απ' το 50% των ψήφων των συμβούλων.

Σε ψηφοφορία μίληκαν ο πρώτος σε σταυρούς σύμβουλος από την πρώτη παράταξη και ο πρώτος σε σταυρούς από τη δεύτερη παράταξη. Εκεί λοιπόν οι παρατάξεις των ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ αλληλουποστηρίχτηκαν στηρίζοντας κάθε φορά τον αντίπαλο του έως τώρα Προέδρου, που πρόσκειται στη Δημοτική Αρχή (ΚΚΕ). Το νομοσχέδιο Βορίδη αποδείχθηκε έτσι και στην πράξη ότι στηρίζεται σε ένα νεοφιλελευθερισμό με πολύ ξεκάθαρα διατυπωμένο σχέδιο. Ένα σχέδιο που τα τελευταία χρόνια εκφράζεται από την εκποίηση των ελεύθερων χώρων, την επιμονή στο να παραμένουν σε προβληματική κατάσταση κοινωνικές υπηρεσίες με την πρόσληψη χιλιάδων συμβασιούχων και την ανακύκλωση της ανεργίας (πχ παιδικό σταθμοί, καθαριότητα, πράσινο κ.ά.) αντί για την μονιμοποίηση όσων συμβασιούχων εργάζονται και την πλήρη κάλυψη των κενών οργανικών θέσεων.

Ανάγκη συμπόρευσης

Απέναντι σε αυτό το σχέδιο χρειάζεται όσοι από το 2015 και μετά βρεθήκαμε στις αντιστάσεις από τα κάτω να συμπορευτούμε. Οι δυνάμεις της ριζοσπαστικής και αντικαπιταλιστικής Αριστεράς που δεν μπόρεσαν να βρουν κοινή έκφραση στις βουλευτικές εκλογές χρειάζεται να κάνουν το βήμα στις αυτοδιοικητικές εκλογές.

Να προσπαθήσουν ώστε να αρθούν οι όποιες διαχωριστικές γραμμές, να προσπαθήσουν να βρεθούν οι κοινές αντιλήψεις. Να προσπαθήσουν συμφωνώντας σε επιμέρους ζητήματα ή και σεβόμενοι τις όποιες διαφωνίες υπάρξουν σε αυτά να σχεδιαστεί όσο πιο ενωτικά και πλατιά γίνεται η αντίσταση από τα κάτω στη νεοφιλελεύθερη επέλαση στους δήμους. Αυτή τη φορά μάλιστα έχουμε να πατήσουμε σε κάποια, έστω λίγα, πετυχημένα παραδείγματα από παρατάξεις που ήταν πραγματικά ενωτικές με τη συμμετοχή δυνάμεων της ριζοσπαστικής και αντικαπιταλιστικής Αριστεράς (δυνάμεων που έφυγαν το 2015 από το ΣΥΡΙΖΑ και δυνάμεων που είχαν αποχωρήσει από την ΑΝΤΑΡΣΥΑ μαζί με δυνάμεις που συμμετέχουν στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ).

Η παράταξη «Η πόλη Ανάποδα» στη Θεσσαλονίκη, η παράταξη «Ζωγράφου Ανυπότακτη Πόλη», η παράταξη «Φυσάει Κόντρα στην Αγία Παρασκευή» που είχαν και ριζοσπαστικές προτάσεις και έντονη κινηματική δραστηριότητα και λειτουργίες όπως η εναλλαγή θητειών στο δημοτικό συμβούλιο ώστε να εξασφαλίζεται η όσο το δυνατόν πιο πλουραλιστική έκφρασή τους. Αλλά και παραδείγματα ενωτικά με αντίστοιχα χαρακτηριστικά αλλά λιγότερη κινηματική δραστηριότητα όπως η παράταξη «Η πόλη Αλλιώς» στο Δήμο Νεάπολης-Συκεών και «Μια πόλη στο Δρόμο» στην Καλλιθέα. Αυτές οι παρατάξεις έκαναν την αρχή και δείχνουν το δρόμο που έχει δυσκολίες αλλά μπορεί να έχει και αποτελέσματα. Θα τον ακολουθήσουμε για να μείνουμε ζωντανοί ή θα προτιμήσουμε μοναχικές εκφράσεις που θα μείνουν τελικά στο περιθώριο;

Στεγαστική επισφάλεια στον ενοικιαζόμενο τομέα Για μια πολυεπίπεδη στεγαστική

Της Εύας Παπατζανή

Το παρόν άρθρο βασίζεται σε εισήγηση που έγινε στην εκδήλωση της Δημοτικής Κίνησης 'Ζωγράφου Ανυπότακτη Πόλη' και της Ένωτικής Πρωτοβουλίας κατά των Πλειστηριασμών' το Σάββατο 29 Απριλίου 2023, στην πλατεία Τερζάκη του Ζωγράφου, με θέμα το ζήτημα της στέγης, τους πλειστηριασμούς και τα ενοίκια. Το άρθρο αντλεί και από την έρευνα «Ενοίκια στα Ύψη - η Στεγαστική Επισφάλεια σήμερα» που εκπονήθηκε από τους/ις: Στ. Γυφτοπούλου, Δ. Μπαλαμπανίδη, Ε. Παπατζανή, Δ. Σιατίτσα, για το Ινστιτούτο Έτερον, κατά το 2022.

Η παρέμβαση αυτή εστιάζει στο ζήτημα της στεγαστικής επισφάλειας και του αποκλεισμού από την πρόσβαση σε οικονομικά προσιτή ενοικιαζόμενη κατοικία, μεταφέρει δηλαδή το επίκεντρο της συζήτησης από την ιδιόκτητη κατοικία και τα προβλήματα που αντιμετωπίζει στο ζήτημα των ενοικίων και του ενοικιαζόμενου τομέα που είναι σημαντικό να συζητιέται ως θέμα ισότιμης σημασίας.

Σήμερα, σε όλη την Ευρώπη και στην Ελλάδα καταγράφεται - ειδικά από το 2010 - μια σημαντική αύξηση των τιμών ενοικίων, που σε συνδυασμό με τα χαμηλά εισοδήματα και την σχεδόν ανύπαρκτη στεγαστική πολιτική, αποκλείει μεγάλα τμήματα του πληθυσμού από το δικαίωμα στην οικονομικά προσιτή κατοικία. Ειδικά στην Ελλάδα, οι αυξήσεις των τιμών που παρατηρούνται τα τελευταία χρόνια οφείλονται σε μια βασική στροφή: ταυτόχρονα με τον διαχρονικά περιορισμένο ρόλο της δημόσιας παρέμβασης σημειώνονται - για πρώτη φορά με τέτοια ένταση - πιέσεις λόγω τουριστικής χρήσης του οικιστικού αποθέματος, η σημαντική αύξηση των κερδοσκοπικών επενδύσεων στα οικιστικά ακίνητα και εντεινόμενες τάσεις χρηματοοικονομικής κατοικίας.

Airbnb, τουριστικοποίηση, επενδύσεις

Η στροφή αυτή ενισχύθηκε από μια σειρά από παράγοντες των τελευταίων ετών. Αρχικά, σημαντικό ρόλο παίζουν η ραγδαία εξάπλωση του Airbnb και των βραχυχρόνιων μισθώσεων συνολικότερα, μια δραστηριότητα εκμετάλλευσης του οικιστικού αποθέματος που έχει απομακρυνθεί

σημαντικά από το πνεύμα του «διαμοιρασμού» το οποίο ευαγγελιζόταν αρχικά. Πλέον, πρόκειται για μία ξεκάθαρα τουριστική δραστηριότητα στο πλαίσιο του σύγχρονου «καπιταλισμού πλατφόρμα» που έχει εξελιχθεί σε οργανωμένη και κερδοφόρα αγορά όπου κυριαρχούν οι μεγάλες εταιρείες έναντι των ιδιωτών και φυσικών προσώπων εκμισθωτών. Μια τάση που ήταν ήδη φανερή από τα πρώτα χρόνια της ανάπτυξης του Airbnb στην Ελλάδα λόγω των λεγόμενων «πολλαπλών καταχωρήσεων» ακινήτων που σημειώνονταν στην πλατφόρμα, οι οποίες σταδιακά αυξανόταν όσο αυξανόταν η εμπλοκή εταιρειών διαχείρισης ακινήτων που σήμερα φτάνουν να διαχειρίζονται εκατοντάδες διαμερισμάτων. Έτσι, ένα μεγάλο τμήμα του διαθέσιμου οικιστικού αποθέματος αποσύρεται έτσι από την (συμβατική) αγορά της μακροχρόνιας μίσθωσης καθώς οικιστικά ακίνητα που χρησιμοποιούνταν προηγουμένως για μόνιμη κατοικία πλέον απευθύνονται σε άλλο κοινό, δηλαδή τουρίστες ή άλλους προσωρινούς επισκέπτες.

Επιπλέον, στην στροφή συνετέλεσαν οι συστημικές προσπάθειες ενίσχυσης του τουριστικού χαρακτήρα της χώρας και ειδικά η στόχευση μετατροπής των μεγάλων πόλεων και ειδικά της Αθήνας σε πόλεις έλξης αστικού τουρισμού καθ' όλη τη διάρκεια της χρονιάς. Χαρακτηριστικό παράδειγμα, ήδη επί κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ, η καμπάνια του Υπουργείου Τουρισμού «Visit Greece, a 365 day destination» που επιχειρεί να επιμηκύνει την τουριστική περίοδο σε όλη τη διάρκεια του χρόνου, χωρίς όμως συνολικότερο σχέδιο για τον τουρισμό ή για το πώς η μετατροπή των πόλεων σε τουριστικούς προορισμούς δεν θα πλήξει την πρόσβαση των μόνιμων κατοίκων σε οικονομικά προσιτή κατοικία.

Ταυτόχρονα, σημαντικός παράγοντας είναι και μια σειρά από πρόσφατες πολιτικές που προσελκύουν νέους κατοίκους υψηλότερων εισοδημάτων, όπως οι λεγόμενοι digital nomads, που επίσης αναζητούν ενοικιαζόμενη κατοικία σε αστικές κέντρα ή περιοχές με περιορισμένο οικιστικό απόθεμα. Αντίστοιχο ρόλο παίζουν και άλλες πολιτικές που στοχεύουν να προσελκύσουν επενδυτές, όπως το πρόγραμμα Golden Visa που προσφέρει άδεια διαμονής σε ξένους επενδυτές υπό την προϋπόθεση ότι θα αγοράσουν ακίνητη περιουσία άνω των 250.000

ευρώ. Είναι χαρακτηριστικό πως μέχρι το τέλος Ιανουαρίου του 2022, χορηγήθηκαν στο σύνολο της χώρας 9.619 «χρυσές» άδειες διαμονής σε επενδυτές-αγοραστές ακινήτων ή 28.733 αν συμπεριληφθούν και τα μέλη της οικογένειάς τους. Και έχει ενδιαφέρον να συγκρίνει κανείς τέτοιες πολιτικές ενθάρρυνσης ενός συγκεκριμένου τύπου μετανάστευσης με τις πολιτικές ασύλου και τους τρόπους διαχείρισης των συνόρων απέναντι σε «αλλοδαπούς μη-επενδυτές».

Αν και σχετικά πρωτόγνωρα για την Ελλάδα, τέτοια θέματα έχουν ήδη απασχολήσει άλλες πόλεις του εξωτερικού όπου συζητιούνται και δοκιμάζονται μια σειρά πολιτικών. Τέτοιες είναι, μεταξύ άλλων, η ρύθμιση των βραχυχρόνιων μισθώσεων, η αύξηση της προσφοράς οικονομικά προσιτής κατοικίας στο υφιστάμενο ή σε νέο απόθεμα, και ακόμα και ο έλεγχος των ενοικίων για την συγκράτηση των τιμών με ειδικούς τρόπους και κριτήρια.

Αξίζει επίσης να αναφερθεί και η σταδιακή εμφάνιση νέων μεγάλων παικτών, εταιρειών επενδυτών, που τείνουν να συγκεντρώνουν ακίνητη περιουσία προς εκμετάλλευση μέσω της εκμίσθωσής της, αγοράζοντας μικρές ιδιοκτησίες με σκοπό να τις εκμεταλλευτούν συνολικά - πχ από μεμονωμένα διαμερίσματα σε ενιαία κτίρια. Πολλαπλασιάζονται για παράδειγμα επενδυτικές πρακτικές όπως το λεγόμενο buy-to-let (δηλαδή η αγορά προς ενοικίαση) μεμονωμένων διαμερισμάτων ή/και ολόκληρων κτιρίων, με σκοπό ακόμα και τη μακροχρόνια μίσθωση. Άλλες επενδυτικές πρακτικές, επιδιώκουν να εισάγουν μοντέλα όπως το co-living ή τα serviced apartments σε ενιαία κτίρια διαμερισμάτων, ενώ παράλληλα έχει αυξηθεί το ενδιαφέρον για ιδιωτικές επενδύσεις σε φοιτητική στέγη, ιδιαίτερα σε πόλεις με μεγάλα πανεπιστήμια.

Κρίση ενοικίων

Όλα τα παραπάνω αποσύρουν και περιορίζουν μέρος του διαθέσιμου αποθέματος προς μίσθωση όσο η ζήτηση παραμένει σταθερή ή και

αυξάνεται, δημιουργώντας αυξητικές τάσεις στις τιμές των ενοικίων, τεράστιες δυσκολίες στην εύρεση στέγης, εξώσεις και εκτοπισμό των ενοικιαστών/τριών από τις γειτονιές όπου για χρόνια έμεναν λόγω της τουριστικοποίησης πολλών περιοχών ειδικά των πιο κεντρικών, τάσεις που φανερώνουν πως σήμερα στην Ελλάδα, και ειδικά την Αθήνα, μπορούμε να μιλάμε για μια κρίση ενοικίων. Χαρακτηριστικά, σύμφωνα με έρευνα του Ινστιτούτου Έτερον σε

πάνω από 1000 νέους ανθρώπους, την άνοιξη του 2022, σχεδόν το 1/3 των ενοικιαστών αισθάνονται ανασφάλεια σχετικά με τα ζητήματα της στέγης, σχεδόν οι μισοί δυσκολεύονται ή αδυνατούν να πληρώσουν το ενοίκιο και το 12,6% χρειάστηκε να βρει δεύτερη δουλειά.

Κρίσιμο μέγεθος για να γίνει αντιληπτή η κλίμακα του προβλήματος αποτελεί και το «υπερβολικό στεγαστικό κόστος». Σύμφωνα με στοιχεία της Eurostat για το 2020, το 79,2% των ενοικιαστών στην Ελλάδα επιβαρύνεται υπερβολικά από τις στεγαστικές δαπάνες (με τον αντίστοιχο μέσο όρο στην ΕΕ-27 να είναι 21,1%), έναντι του 19,90% των ιδιοκατοίκων. Σημαντικό επίσης είναι το γεγονός ότι η ενοικιαζόμενη κατοικία ειδικά στα αστικά κέντρα δεν αφορά μικρά τμήματα του πληθυσμού: Η ενοικιαζόμενη κατοικία αποτελεί περίπου το 20,5% της αγοράς κατοικίας πανελλαδικά, ποσοστό πολύ κοντά στον Ευρωπαϊκό μέσο όρο του 22,2%, ενώ στα μεγάλα αστικά κέντρα το ποσοστό αυτό διπλασιάζεται. Για παράδειγμα, στον Δήμο Αθηναίων, με βάση τα στοιχεία

Κοινωνική πολιτική για όλους

της τελευταίας απογραφής, το 38% των νοικοκυριών κατοικούσε σε ενοίκιο ενώ σε ορισμένες περιοχές το ποσοστό φτάνει και το 50%.

Όλα αυτά φέρνουν το θέμα των ενοικίων πολύ κεντρικά στην ευρύτερη πολιτική ατζέντα αλλά και στην ατζέντα του κινήματος για τη στέγη, σε αντίθεση με το γεγονός ότι το θέμα παρέμενε διαχρονικά «αόρατο» τόσο στον δημόσιο διάλογο όσο και στο επίπεδο της πολιτικής παρέμβασης. Παρέμενε αόρατο διότι η στεγαστική πολιτική στην Ελλάδα, που ούτως ή άλλως ήταν διαχρονικά υπολειμματική, στερούνταν θεσμικές ρυθμίσεις για την πρόσβαση σε ενοικιαζόμενη κατοικία, αφήνοντας την υπόθεση αυτή στους μηχανισμούς της ελεύθερης αγοράς. Ο ΟΕΚ για παράδειγμα, ως μοναδικός φορέας πολιτικής για τη στέγη που καταργήθηκε με το 2ο μνημόνιο εστίαζε επίσης στην παροχή ιδιόκτητης κατοικίας. Σε αντίθεση με πολλές άλλες χώρες, η Ελλάδα δεν ανέπτυξε ποτέ κοινωνικό, δημόσιο οικιστικό απόθεμα προς ενοικίαση. Ενώ καθ' όλη την ιστορία της αστικής ανάπτυξης των ελληνικών πόλεων και ειδικά της Αθήνας, η ενθάρρυνση της ιδιοκτησίας στέγης υπήρξε κεντρική πολιτική του κράτους. Αντίθετα, η κατοικία προς ενοικίαση προέκυπτε ως «υπολειμματική

κατηγορία» (όπως έχει σημειωθεί και στην βιβλιογραφία), ανάλογα με την παραγωγή καινούργιων διαμερισμάτων και το ποσοστό ιδιοκατοίκησης στις νέες κατασκευές, και ο ενοικιαζόμενος τομέας παρέμεινε μέχρι πρόσφατα μόνο «μερικώς-επαγγελματοποιημένος», καθώς τα περιουσιακά στοιχεία αξιοποιούνται καταρχήν για τις ανάγκες χρήσης της οικογένειας και δευτερευόντως προς εκμετάλλευση, και γιατί οι ιδιοκτήτες ήταν στην πλειοψηφία τους ιδιώτες και μικρο-ιδιοκτήτες.

Όμως, σήμερα, τα δεδομένα για τον ενοικιαζόμενο τομέα μεταβάλλονται σημαντικά, καθώς από την μια μετατρέπεται σε μια μακροπρόθεσμη - αν όχι μοναδική - στεγαστική επιλογή για πολλές κοινωνικές ομάδες, και από την άλλη, βλέπουμε τη σταδιακή ενεργοποίηση επενδυτών και επιχειρηματικών φορέων. Αν και σχετικά πρωτόγνωρα για την Ελλάδα, τέτοια θέματα έχουν ήδη απασχολήσει άλλες πόλεις του εξωτερικού όπου συζητούνται και δοκιμάζονται μια σειρά πολιτικών. Τέτοιες είναι, μεταξύ άλλων, η ρύθμιση των βραχυχρόνιων μισθώσεων, η αύξηση της προσφοράς οικονομικά προσιτής κατοικίας στο υφιστάμενο ή σε νέο απόθεμα, και ακόμα και ο έλεγχος των ενοικίων για την

συγκράτηση των τιμών με ειδικούς τρόπους και κριτήρια.

Ανάγκη μέτρων

Στην Ελλάδα, αντίθετα, οι πολιτικές βρίσκονται πολύ μακριά από τις τρέχουσες ανάγκες: Αφενός οι όποιες πολιτικές αφορούν την ιδιόκτητη κατοικία και αφετέρου δεν συγκροτούν μια συνολική κοινωνική πολιτική για την κατοικία. Αυτή η παρατήρηση αφορά και τις πρόσφατες πολιτικές της Νέας Δημοκρατίας όπως το πρόγραμμα «Σπίτι μου» που έχει ξεκινήσει να υλοποιείται και αφορά την προσφορά ευνοϊκότερων δανείων (και συγκεκριμένα επιτοκίων) για την απόκτηση ιδιόκτητης στέγης από νέους έως 39 ετών. Το πρόγραμμα αφορά δικαιούχους που και έχουν αποταμιεύσεις και τουλάχιστον 10.000 ευρώ ετήσιο εισόδημα (άρα δεν απευθύνεται στους πιο ευάλωτους/ες). Επιπλέον, αποτελεί μια μεμονωμένη πολιτική που ενισχύει ξανά το μοντέλο της ιδιοκατοίκησης, ενώ ταυτόχρονα διαφαίνεται πως μπορεί να αυξάνει τις τιμές των ακινήτων αφού δεν συνοδεύεται από ευρύτερο έλεγχο της αγοράς.

Αυτό που χρειάζεται είναι μια ολοκληρωμένη κοινωνική πολιτική που να προστατεύει την πρόσβαση σε οικονομικά προσιτή κατοικία και να χαρακτηρίζεται από ένα πλέγμα μέτρων σε

πολλαπλά επίπεδα. Για παράδειγμα, είναι αναγκαίο να διεκδικήσουμε γενναία αύξηση στο επίδομα ενοικίου – αλλά και την προοπτική να πάμε πέρα από μια επιδοματική πολιτική για την κατοικία – άλλωστε το μέτρο δε μπορεί να είναι ιδιαίτερα αποτελεσματικό αν δεν ενταχθεί σε ένα συνολικότερο σχέδιο για τη στέγη. Να διεκδικήσουμε τον αυστηρό έλεγχο και τον περιορισμό των βραχυχρόνιων μισθώσεων. Να συζητήσουμε και να διεκδικήσουμε την παρέμβαση του κράτους στη ρύθμιση και τον έλεγχο της αγοράς, με μέτρα όπως ο έλεγχος της ανόδου των τιμών των ενοικίων και ακινήτων συνολικότερα, με σκοπό την προστασία της κατοικίας, όπως γίνεται σε διάφορες ευρωπαϊκές χώρες, αλλά όπως έχει γίνει και στο παρελθόν στην Ελλάδα. Να διεκδικήσουμε κοινωνική και οικονομικά προσιτή κατοικία μέσω της κατασκευής νέων κατοικιών, ή και στο υφιστάμενο απόθεμα, για παράδειγμα με τη μετατροπή κατοικιών και κτιρίων, που μπορεί να είναι κενά ή αναξιποίητα. Συνολικά, είναι αναγκαία μια στεγαστική πολιτική πολυεπίπεδη και όχι μονομερής, που να χαρακτηρίζεται από ένα πλέγμα μέτρων και όχι μόνο επιμέρους προγράμματα, μια πολιτική για όλους και όλες, χωρίς διακρίσεις και αποκλεισμούς των πιο ευάλωτων ή συγκεκριμένων ομάδων του πληθυσμού.

Νέα από τους εργατικούς χώρους

Επιμέλεια
Θοδωρής Πατσατζής

Έξω οι εργολάβοι από το ΕΚΠΑ και τα Πανεπιστήμια

Από τις αρχές του Σεπτεμβρίου του 2022 στα πανεπιστήμια στα οποία δεν είχαν μπει εργολάβοι στον καθαρισμό δίνονταν παρατάσεις με τροπολογίες για τη συνέχιση των συμβάσεων των καθαριστριών-ών. Στο Πανεπιστήμιο Αθηνών (ΕΚΠΑ) οι 8ο περίπου συμβασιούχοι που δουλεύουμε εκεί από το Γενάρη του 2022 έχουμε πάρει 3 παρατάσεις και η τελευταία λήγει στις 31/7. Κάθε παράταση είχε ημερομηνία λήξης με την προϋπόθεση ότι αυτή θα έληγε αυτόματα αν ολοκληρωνόταν η διαδικασία ανάθεσης σε εργολαβική εταιρεία, διαδικασία που ξεκίνησε το 2021 και τελικά μπήκε στην τελική ευθεία με την ανάρτηση στο Διαύγεια της απόφασης τον περασμένο Μάρτη.

Σε άλλα πανεπιστήμια (Πατρών, Διεθνές Πανεπιστήμιο Ελλάδας, το Γεωπονικό Πανεπιστήμιο Αθηνών και Πανεπιστήμιο Αιγαίου), η διαδικασία έχει μπλοκάρει ως τις 31/7 που ολοκληρώνεται η παράταση των συμβάσεων. Τα ΔΣ των συλλόγων εργαζομένων σε αυτά, έκαναν παρεμβάσεις για αυτό το σκοπό και με αίτημα τις προσλήψεις μόνιμου προσωπικού

και μη παράδοσης υπηρεσιών στους εργολάβους.

Στο ΕΚΠΑ, όπου οι δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ έχουν την απόλυτη πλειοψηφία με 5/9 έδρες στο ΔΣ, καμία ενέργεια δεν έγινε παρά τις παρεμβάσεις των παρατάξεων της Αριστεράς (Πρωτοβουλία Εργαζομένων και ΔΑΣ). Η πλειοψηφία του ΔΣ επέλεξε όχι απλά να μην παρέμβει, αλλά να συναινέσει στην παράδοση της καθαριότητας στους εργολάβους. Η εταιρεία Στεφανίδης-SUPERNOVA παίρνει σχεδόν όλα τα κτίρια του ΕΚΠΑ εκτός από τη Φυσική Αγωγή στη Δάφνη και το παράρτημα στα Ψαχνά Εύβοιας που πάνε στην εταιρεία 3G. Ο ιδιοκτήτης της εταιρείας Στεφανίδης-SUPERNOVA σε συνάντησή του με νυν και παλιότερους συμβασιούχους εργαζόμενους πρότεινε υπογραφή σύμβασης με μια σειρά παρατυπίες, όπως η υπογραφή παρουσίας από τους εργαζόμενους ακόμη και όταν απουσιάζουν από τις θέσεις τους, η πληρωμή με συμψηφισμό επιδομάτων και δώρων στον μηνιαίο μισθό κ.ά.

Αν η μάχη δεν δοθεί στο μεγαλύτερο από όλα τα υπόλοιπα Πανεπιστήμια που είχαν παράταση, δεν θα δοθεί

πουθενά. Η Ομοσπονδία των Εργαζομένων στα Πανεπιστήμια (ΟΔΠΤΕ) ομόφωνα, με τη σύμφωνη γνώμη και της παράταξης του ΣΥΡΙΖΑ που προφανώς κάνει ότι δεν βλέπει τι γίνεται στο ΕΚΠΑ, ήταν να γίνει αγώνας να εξαντληθεί η παράταση, και παράλληλα να γίνουν παρεμβάσεις, κινητοποιήσεις και ό,τι άλλο προκειμένου να ανασχεθεί συνολικά η πολιτική των εργολαβιών σε όλα τα πανεπιστήμια. Στο ΕΚΠΑ όμως οι συνδικαλιστές του ΣΥΡΙΖΑ που έβγαλαν διαπλειοψηφίας ανακοίνωση για την Πρωτομαγιά ξέχασαν να συμπεριλάβουν το αίτημα για μονιμοποίηση των συμβασιούχων. Αίτημα που αφορά όχι μόνο τους 8ο καθαριστές-ριες μέσω ΑΣΕΠ αλλά και δεκάδες συναδέλφους εργαζόμενους που εργάζονται εδώ και 20 χρόνια με συμβάσεις στο Πανεπιστήμιο.

Ο χρόνος τρέχει. Σύμφωνα με τον ίδιο τον εργολάβο, θα αναλάβει καθήκοντα η εταιρεία του το αργότερο στις 15 Μάη. Η ΟΔΠΤΕ χρειάζεται να οργανώσει άμεσα κινητοποιήσεις σε συνεννόηση με τους φοιτητικούς συλλόγους και τις φοιτητικές παρατάξεις.

Όμιλος Πουκαμισάς: Ενδοεταιρικές κόντρες με θύμα τους εργαζόμενους

Κινητοποίηση πραγματοποιεί ο Σύλλογος Εργαζομένων στα Φροντιστήρια Καθηγητών (ΣΕΦΚ), το Σάββατο 6/5. Μια κινητοποίηση για την υπεράσπιση συναδέλφων τους που απειλούνται με μη ανανέωση των συμβάσεών τους. Μια εταιρική κόντρα μεταξύ της μητρικής εταιρείας του Ομίλου Πουκαμισάς και του franchise παραρτήματος στην Ηλιούπολη έχει θύμα για πολλοστή φορά τους εργαζόμενους εκπαιδευτικούς του Ομίλου. Όλα ξεκίνησαν μετά από περιοδικό έλεγχο που πραγματοποίησε η μητρική εταιρεία.

Σε αυτόν ο ελεγκτής εντόπισε «παραβάσεις των συμφωνηθέντων». Εντόπισε ότι «κάποιος είχε γράψει στον πίνακα», κάτι που απαγορεύεται ρητά. Έτσι το franchise κλήθηκε να πληρώσει ένα ποσό, αλλά αρνήθηκε προτιμώντας να αποχωρήσει από τον όμιλο συνεχίζοντας τη λειτουργία του με νέο όνομα. Με αυτή την απόφαση οι εργαζόμενοι στο παράρτημα Ηλιούπολης υποχρεώθηκαν να παραιτηθούν από αυτό. Μάλιστα απειλήθηκαν από τη μητρική ότι αν δεν υπογράψουν παραίτηση δεν θα τους ανανεωθεί η σύμβασή τους το καλοκαίρι ούτε θα επαναπροσληφθούν ξανά το φθινόπωρο.

Οι εργαζόμενοι γίνονται μπαλάκι του τένις ανάμεσα στη μητρική και το παράρτημα. Μέχρι στιγμής αντέχουν στην πίεση διεκδικώντας να μην εργαλειοποιηθούν σε αυτή τη διαμάχη και να έχουν ελευθερία να επιλέξουν πού θα συνεχίσουν την εργασία τους. Κι όλα αυτά ενώ η εργοδοσία στον Όμιλο Πουκαμισάς κοκορεύεται ότι είναι απόλυτα νόμιμη στα εργασιακά ζητήματα. Ο Σύλλογος Εργαζομένων στα Φροντιστήρια Καθηγητών (ΣΕΦΚ) αρνείται να εμπλακεί επίσης στη λογική διαλόγου με πλευρό μεταξύ των εργοδοτών. Διαλέγει το πλευρό των εργαζομένων και απαιτεί να ανανεωθούν οι συμβάσεις όλων των εργαζομένων τώρα.

10 χρόνια BIOME

Δέκα χρόνια συμπλήρωσε το εγχείρημα των εργαζομένων της BIOME να λειτουργήσουν την επιχείρηση που ήταν σε διαδικασία κλεισίματος τότε. Με αφορμή αυτό το γεγονός μεταξύ άλλων εκδηλώσεων πραγματοποιήσαν μεγάλη συναυλία στήριξης στη Θεσσαλονίκη.

Η συναυλία πραγματοποιήθηκε στις εγκαταστάσεις του ανακτημένου εργοστασίου με τη συμμετοχή χιλιάδων αλληλέγγυων, εργαζομένων, νεολαίας και συλλογικότητων. Το πρόγραμμα άνοιξε η Βάσω Βασιλειάδου και ακολούθησαν οι Kosa Mostra, οι The Speakeasies Swing Band, ο Γιάννης Χαρούλης και οι Χαϊνηδες ενώ η συναυλία έκλεισε με τον Θανάση Παπακωνσταντίνου. Όλοι μαζί τους ευχήθηκαν η αυτοδιαχειριζόμενη BIOME να τα εκατοστήσει με τη στήριξη του κόσμου.

Την ίδια ώρα τα συνθήματα του

κόσμου τόνιζαν ότι 10 χρόνια τώρα οι εργαζόμενοι της BIOME γράφουν ιστορία. Ενώ οι εργαζόμενοι από τη μεριά τους τόνισαν ότι δεν πρόκειται να τους σταματήσει τίποτα. Πάνε να

το κλείσουν funds και κυβερνήσεις, πλειστηριασμοί και αγοραπωλησίες αλλά θα συνεχίσουμε ακόμη κι αν αποφασίσουν να μας σταματήσουν με τη βία.

Αξιολόγηση σημαίνει διάλυση του Δημοσίου και ανελέητη επίθεση στα συνδικαλιστικά δικαιώματα!

Της Κατερίνας Γιαννούλια

Κι όμως: η αξιολόγηση συμπυκνώνει την πολιτική του συστήματος για τη διάλυση του Δημοσίου και του συνδικαλισμού ταυτόχρονα!

Η απεργία-αποχή σημαίνει μάχη απέναντι στις αντιλαϊκές πολιτικές, αλλά απαιτείται δυναμική παρέμβαση του οργανωμένου συνδικαλιστικού κινήματος, ώστε να γίνει εμπεδωμένη αντίληψη στην κοινωνία και στους/στις ίδιους/ες εργαζόμενους/ες του Δημοσίου!

Έχει γραφτεί πολλές φορές σε αυτήν την εφημερίδα, το Rproject.gr και σε όλα τα μέσα της Αριστεράς, τι σηματοδοτεί η αξιολόγηση, τόσο στο Δημόσιο, όσο και στην εκπαίδευση. Άλλη μια φορά θα γράψουμε τα ίδια;

Αυτή η φορά, ωστόσο, έπεται μιας σειράς δικαστικών προσφυγών ενάντια στην απεργία-αποχή πολλών ομοσπονδιών και της ΑΔΕΔΥ, μανιακής επιμονής της κυβέρνησης, δια του Βορίδη.

Η κυβέρνηση της ΝΔ, πατώντας πάνω και στο Νόμο Αχτσιόγλου, όπως και σε όλο το μνημονιακό νομοθετικό έργο των προηγούμενων κυβερνήσεων, με την αντιμετώπισή της στην αξιολόγηση του Δημοσίου και του μακρού αγώνα της απεργίας-αποχής των εργαζόμενων θέλει να στείλει μήνυμα ότι, αφενός ο απεργοκτόνος Νόμος Χατζηδάκη έγινε ακριβώς για να στερήσει κάθε πιθανή νόμιμη οδό απεργιακών κινητοποιήσεων που η εκάστοτε κυβέρνηση δεν ανέχεται και αφετέρου, για να κρυφτούν οι αληθινές προθέσεις του συστήματος για την...τύχη του κοινωνικού Δημοσίου.

Οι δικαστικές επιθέσεις του Βορίδη θα έπρεπε να έχουν σημαίνει συναγερμό αντιδράσεων ακόμα και της συστηματικής συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας. Η χλιαρή, μερική και μόνο υπό την πίεση της συνδικαλιστικής αριστεράς, αντιμετώπιση των επιθέσεων της κυβέρνησης, από την ΔΗΣΥΠ (πρώην ΠΑΣΚΕ), τη ΔΑΚΕ και την ΑΝΑΤΡΟΠΗ (ομάδα Μπαλασόπουλου), με την αρωγή δια της «αθόρυβης» στάσης της ΕΑΕΚ (αντιστοιχεί στο ΣΥΡΙΖΑ) στην ΑΔΕΔΥ δεν αρκεί για να ανατραπεί το αντι-απεργιακό μένος της δεξιάς κυβέρνησης, που συγκεντρώνεται πάνω σε απεργιακές κινητοποιήσεις

που θεωρεί ότι μπορεί να τις απομονώσει από την κοινωνική πλειοψηφία.

Η ουσία της αξιολόγησης στο Δημόσιο θα έπρεπε να έχει γίνει «σημαία» των συνδικάτων και των σωματείων, με τη μορφή καμπάνιας, που θα αναλύει τους στόχους όλων των μνημονιακών κυβερνήσεων για τη διάλυση του Δημοσίου, υπέρ των ιδιωτών επιχειρηματιών και των κερδών τους και ενάντια στις ανάγκες της εργαζόμενης κοινωνίας. Για να έχει λαϊκό έρεισμα η απεργία-αποχή από την αξιολόγηση, όλα τα συνδικαλιστικά «εργαλεία» των εργαζόμενων θα έπρεπε να έχουν αξιοποιηθεί, εξηγώντας τις επιδιώξεις του συστήματος, για να ενισχύσουν τις/τους εργαζόμενες/ους στην ενεργή συμμετοχή τους, αλλά και για να έχουν τη στήριξη ολόκληρης της κοινωνίας που χρειάζεται τις Δημόσιες υπηρεσίες.

Παραδείγματα ανά κλάδο

Μέχρι την τελευταία των στιγμών πριν τις εκλογές, η απερχόμενη κυβέρνηση συνεχίζει τις σκληρές αντιλαϊκές πολιτικές διαλύοντας όποιο δημόσιο κοινωνικό αγαθό κι υπηρεσία προλαβαίνει ακόμα!

Οι ακραία αντεργατικές πολιτικές της ΝΔ διευκολύνουν τις συνδικαλιστικές δυνάμεις που θέλουν πραγματικά, στο να τις καταδείξουν.

Παραμονές των εκλογών η υφυπουργός Υγείας κα Γκάγκα, με μια «απλή» εγκύκλιο καταργεί τους γιατρούς όλων των ειδικοτήτων από τις εφημερίες, για να μην πληρώνονται και για να μην κάνουν προσλήψεις κι αφήνει εκτεθειμένους τους γιατρούς όποιος ειδικότητας τυχαίνει να βρίσκεται σε κάθε εφημερία, με τις ευθύνες πάνω τους κι επιπτώσεις στις ανθρώπινες ζωές των λαϊκών τάξεων που χρησιμοποιούν τα Δημόσια νοσοκομεία. Αυτούς τους γιατρούς θα τους αξιολογήσουν, σύμφωνα με τις επιδιώξεις τους!!!

Τα Υπουργεία και όλοι οι ελεγκτικοί φορείς (πχ ΕΦΕΤ) δουλεύουν με 1-2 ανθρώπους ανά τμήμα, με το μισό προσωπικό ακόμα κι από αυτό που απέμεινε στα μνημονιακά προσαρμοσμένα οργανογράμματα (από τα οποία αφαιρέθηκαν πάρα πολλές οργανικές θέσεις) και τα κενά αντιμετωπίζονται από τις πολιτικές ηγεσίες με την εισαγωγή ιδιωτικών υπαλλήλων για καθήκοντα Δημοσίου, ακόμα και για την παραγωγή νομοθετικού έργου!!!

Αυτούς τους Δημοσίου Υπαλλήλους θέλουν να αξιολογήσουν!!!

Ο ΕΦΚΑ και τα ταμεία δουλεύουν με ελάχιστους εργαζομένους, σε άθλιες συνθήκες και με απαγορεύσεις μετακινήσεων, αδειών και απάνθρωπη πίεση, που καταλήγει ακόμα και σε θανάτους εργαζομένων στη δουλειά τους την Κυριακή. Αυτούς τους ανθρώπους θέλουν να αξιολογήσουν!!!

Στα σχολεία οι εκπαιδευτικοί μετακινούνται ανάλογα με τις ανάγκες, με μισθούς που δεν γίνεται να καλύψουν τη στέγαση και τη διαβίωσή τους όταν βρίσκονται οπουδήποτε ανά την Ελλάδα, με διαχείριση από την κυβέρνηση των ελλείψεων και κενών που τερπνίζει την εκπαιδευτική διαδικασία. Αυτούς τους εκπαιδευτικούς θέλουν να αξιολογήσουν!!!

Η Τοπική Αυτοδιοίκηση δουλεύει με τραγικές ελλείψεις σε μέσα και ανθρώπινο δυναμικό, με εκπληκτικό ποσοστό συμβασιούχων όλων των ειδών και με μακάβριο κι αυξανόμενο αριθμό εργατικών δυστυχημάτων. Αυτούς τους εργαζόμενους θέλουν να αξιολογήσουν!!!

Ο τομέας των δημοσίων συγκοινωνιών έχει πρόσφατη την τραγική πραγματικότητα που συμπυκνώθηκε στο σιδηροδρομικό δυστύχημα των Τεμπών και μετά από όλο αυτό, η κορομαχία ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ για το ποιος και πότε έφταιγε κατά τα διάφορα θανατηφόρα «περιστατικά» (Μάτι, Ηλεία, Τέμπη κλπ) επιχειρείται να είναι το τελευταίο επεισόδιο, αφού κανένας από αυτούς δεν υπόσχεται καν επανακρατικοποίηση των σιδηροδρόμων. Τους εργαζόμενους στις συγκοινωνίες, αφού πρώτα τους ρίξουν όλες τις ευθύνες για το έγκλημα των Τεμπών, θέλουν να τους αξιολογήσουν στη συνέχεια!!! Και μάλιστα, επιχειρούν να φορτώσουν στο σύνολο των Δημοσίων Υπαλλήλων την εγκληματική πολιτική τους, ακριβώς δια του εργαλείου της αξιολόγησης!!!

Παρατάξεις και αιτήματα

Μόνο από αυτό το τελευταίο, το συνδικαλιστικό κίνημα θα έπρεπε να «είναι στα κεραμίδια». Και να επιχειρεί από τη σκοπιά των συμφερόντων των εργαζομένων (είτε αυτών που δουλεύουν, είτε αυτών που χρειάζονται τις δημόσιες υπηρεσίες) να εξηγήσει στο πανελλήνιο τις επιδιώξεις των κυβερνήσεων των κεφαλαίου, συσπειρώνοντας τις εργατικές δυνάμεις

και συγκεντρώνοντας τις αντιστάσεις του εργαζόμενου κοινωνικού συνόλου, απέναντι στο διπλό στόχο των κομμάτων «εξουσίας»: τη διάλυση του Δημοσίου και την κατάργηση του απεργιακού δικαιώματος.

Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές, με την πίεση της συνδικαλιστικής αριστεράς (ΕΑΣ-μετεξέλιξη του ΜΕΤΑ, ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ και ΔΑΣ-ΠΑΜΕ) έχει κερδηθεί παράταση της απεργίας-αποχής, έχοντας λήξει ακόμα και οι νέες προθεσμίες για την αξιολόγηση.

Τα αλλεπάλληλα δικαστήρια στα οποία προσέφυγε ο Βορίδης δεν πρόλαβαν να βγάλουν παράνομη και την τελευταία επαναπροκήρυξη της απεργίας-αποχής από την ΑΔΕΔΥ, ούτε όλων των ομοσπονδιών που ανέλαβαν την ευθύνη της κάλυψης των εργαζομένων όσο η απεργία-αποχή της ΑΔΕΔΥ είχε βγει παράνομη και δεν την είχε επαναπροκηρύξει.

Οι συνδικαλιστικές ηγεσίες θα έπρεπε να έχουν ενημερώσει για τις τελευταίες εξελίξεις, αλλά η ΔΑΚΕ θέλει την αξιολόγηση και το δηλώνει στα όργανα, ενώ η ΠΑΣΚΕ ψάχνει την...καλή αξιολόγηση. Οι συνδικαλιστικές δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ και πέριξ αυτού κινούνται ...ανάλογα με την περιρρέουσα ατμόσφαιρα, σταθμίζοντας τι μπορεί να μη βλάψει την κομματική εικόνα, ειδικά ενόψει εκλογών.

Ακόμα και τώρα, όσες δυνάμεις θέλουν στ' αλήθεια να προστατεύσουν τις χρήσιμες για το λαό Δημόσιες υπηρεσίες, έχουν ακόμα τη δυνατότητα να οργανώσουν και να ενισχύσουν τη διαδικασία της απεργίας-αποχής από την αξιολόγηση, σε όλα τα στάδια και σε όλη την κοινωνία.

Εμείς, από την πλευρά της ΕΑΣ (η μετεξέλιξη του ΜΕΤΑ Δημοσίου), τόσο στο ΓΣ και την ΕΕ της ΑΔΕΔΥ, όσο και στις Ομοσπονδίες και τα Πρωτοβάθμια που δρούμε, έχουμε ήδη βάλει και θα συνεχίσουμε με την ίδια και περισσότερη ένταση, τις δυνάμεις μας. Συνδέοντας την αξιολόγηση με την πραγματικότητα στο Δημόσιο και διεκδικώντας μαζικές προσλήψεις μόνιμου προσωπικού, ενιαίο μισθολόγιο με αυξήσεις στους μισθούς και επαρκή αγοραστική δύναμη, επανακρατικοποιήσεις ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις και κατάργηση του Νόμου Χατζηδάκη. Μαζί με τις σύμμαχες δυνάμεις, ώστε να είμαστε κοινωνικά και συνδικαλιστικά χρήσιμες και χρήσιμοι!

Η ακροδεξιά, το βαθύ κράτος και

Του Νικόλα Κολυτά

Η ακροδεξιά επανήλθε στο προσκήνιο σε μια συνθήκη τραγέλαφου αλλά και ορατού κινδύνου. Καταδικασμένοι νεοναζί, επιφανείς επιχειρηματίες, κορυφαίοι δικαστικοί, ανώτατοι στρατιωτικοί, πρώην τηλεπερσόνες, εκκολλημένοι φυρερίσκοι, μιμητές του Όρμπαν και πάσης φύσεως «πατριώτες» διεκδικούν την ψήφο στα δεξιά της ΝΔ. Η ομολογουμένως φαιδρή μεταξύ τους αντιπαράθεση, αναδεικνύει δυστυχώς τη διεκδίκηση ενός υπαρκτού πολιτικού ρεύματος, με το οποίο καλείται να αναμετρηθεί δυναμικά το επόμενο διάστημα η Ριζοσπαστική Αριστερά και το αντιφασιστικό κίνημα.

Κράτος και άκρα δεξιά

Πολλοί αστοί δημοσιολόγοι έπεσαν από τα σύννεφα που ένας κορυφαίος δικαστικός λειτουργός, ένας πρώην αντεισαγγελέας του Αρείου Πάγου, όπως ο Αναστάσιος Κανελλόπουλος, επέλεξε να ξεπλύνει τον Κασιδιάρη χωρίς ίχνος ντροπής. Την ίδια έκπληξη έδειξαν και όταν τελικώς στη θέση του αντεισαγγελέα, κατέληξε ένας Ταξιαρχος και Καθηγητής της Στρατιωτικής Σχολής Ευελπίδων, ο Δημήτριος Χατζηλιάδης. Επιβεβαίωσαν με την έκπληξή τους ότι μάλλον ζουν σε άλλη χώρα όλοι αυτοί οι τηλεσχολιαστές. Ή μάλλον ζουν στην ίδια χώρα αλλά σε άλλη κοινωνία. Η ακροδεξιά έχει ισχυρές ρίζες στο ελληνικό βαθύ κράτος διαχρονικά. Δεν είναι τυχαίο ότι, μετά το πραξικόπημα της 21ης Απριλίου, ο εισαγγελέας του Αρείου Πάγου, Κωνσταντίνος Κόλλιας, λατρεμένος από το παλάτι και την αντικομμουνιστική πτέρυγα της ΕΡΕ, υπήρξε ο πρώτος χουντικός πρωθυπουργός από τον Απρίλιο μέχρι το Δεκέμβριο του 1967. Δεν είναι τυχαίο ότι ακόμη και το σαρωτικό κύμα της μεταπολίτευσης

δεν κατάφερε να τσακίσει συθέμελα τους ακροδεξιούς θύλακες στο στρατό, την αστυνομία, το δικαστικό σώμα, την εκκλησία, με αποτέλεσμα σήμερα, 50 χρόνια μετά το Πολυτεχνείο, να ξαναβρίσκουμε μπροστά μας όλο τον εθνικιστικό συρφετό σε όλες τις εκφάνσεις του, από εγκληματίες νεοναζί και νοσταλγούς της Χούντας, μέχρι altright πατριώτες και μιμητές του Όρμπαν και του Τραμπ.

Στο πρόσφατο Φόρουμ των Δελφών, ο εισαγγελέας του Αρείου Πάγου, Ισίδωρος Ντογιάκος, δήλωσε ότι «ο δικαστής βρίσκεται μεταξύ θεού και ανθρώπων». Ενίοτε αυτός ο θεός φοράει γαλανόλευκα και οι πιστοί του κρατούν μαχαίρια με αίμα. Επί δεκαετίες οι νεοναζί δρούσαν εγκληματικά και ανεξέλεγκτα χωρίς κανείς να τους σταματήσει. Προείχαν, άλλωστε, οι αβάσιμες διώξεις εις βάρος συνδικαλιστών, ακτιβιστών, αγωνιστών της Αριστεράς και του αναρχικού χώρου. Ακόμη και στη δίκη της Χρυσής Αυγής, η εισαγγελέας λειτουργώντας ως «εισαγγελέας υπεράσπισης» ζητούσε να μην προφυλακιστούν οι νεοναζί και μετά από λίγες ημέρες ο Χρήστος Παππάς ήταν άφαντος χωρίς η αστυνομία να

ξέρει τίποτα. Τι να πει κανείς όμως όταν τα ποσοστά της Χρυσής Αυγής στα σώματα ασφαλείας ήταν στο... θεό. Μετά την ιστορική καταδίκη των νεοναζί τον Οκτώβρη του 2020, πολλά σημαντικά στελέχη της εγκληματικής οργάνωσης αποφυλακίστηκαν σχεδόν αμέσως, ενώ ο Κασιδιάρης αφέθηκε να κάνει επί μήνες πολιτική προπαγάνδα μέσα από τη φυλακή. Μιλάμε για τον ορισμό της προνομιακής μεταχείρισης των νεοναζί σε όλα τα επίπεδα, την ίδια ώρα που στη δίκη της Ηριάννας για παράδειγμα θεωρήθηκε επιβαρυντικό στοιχείο ένα ταξίδι στη Βαρκελώνη, επειδή στην πόλη υπάρχει «σημαντικός αναρχικός πυρήνας».

Αστική ανικανότητα και υποκρισία

Ο όψιμος αντιφασισμός της ΝΔ είναι προσχηματικός και υποκριτικός. Όπως αντίστοιχα και οι αντιπολιτευτικές κριτικές του ΣΥΡΙΖΑ, ανούσιες και αναποτελεσματικές. Στο παρά πέντε των εκλογών η κυβέρνηση Μητσοτάκη, αντιλαμβανόμενη τη σημαντική απώλεια ψήφων εκ δεξιών της, επιχείρησε να φρενάρει το κατέβασμα Κασιδιάρη

στις εκλογές. Στην πραγματικότητα αυτό που κατάφερε με τους τραγικούς χειρισμούς της επί του θέματος, είναι να ξαναβγάλει τους νεοναζί στον αφρό. Αφού κανονικοποίησε το ρατσιστικό λόγο και τις ξενοφοβικές αντιλήψεις στο δημόσιο διάλογο, δίνοντας ζωτικό πολιτικό χώρο στους κάθε λογής Κασιδιάρηδες να χύσουν το πολιτικό τους δηλητήριο, ήρθε την ύστατη στιγμή να τους σταματήσει με μέσα αμφίβολης αποτελεσματικότητας και συνταγματικότητας. Απόστοκο αυτής της τραγικής διαχείρισης ήταν να αρχίσουν να ξεπηδούν πολλοί μικροί πατριώτες ηγετίσκοι που υιοθετούν κατ' ουσίαν την ατζέντα Κασιδιάρη, αρνούμενοι όμως ότι είναι νεοναζί.

Οι Τζήμερος-Κρανιδιώτης, οι Εμφιετζόγλου-Μπογδάνος, η Λατινοπούλου, ο Βελόπουλος, ο Κανελλόπουλος και πόσοι άλλοι, είναι στην πραγματικότητα παιδιά της ίδια πολιτικής σχολής και κουλτούρας. Επιχειρούν να αρμέξουν το πολιτικό γάλα της ακροδεξιάς αγέλαδας, καταλαβαίνοντας ότι υπάρχει πολιτικό κενό. Τα φαγώματα και οι αλληλοκατηγορίες μεταξύ τους αναδεικνύουν την πρόθεσή τους να ηγεμονεύσουν σε ένα χώρο που δείχνει πολιτικά ορφανός. Στο φαιδρή και γραφική εσωτερική ακροδεξιά αντιπαράθεση, κάποιοι όπως οι Εμφιετζόγλου-Μπογδάνος ή η Αφροδίτη Λατινοπούλου, μήκαν τόσο άγαρμπα και αδηφάγα που δεν πρόβλεψαν ούτε τις τυπικές προϋποθέσεις καθόδου στις εκλογές, με αποτέλεσμα να δώσουν πάτημα στον Άρειο Πάγο να τους αποκλείσει και ικανοποίηση στη ΝΔ που απαλλάχθηκε από κάποιες απώλειες ψήφων στα δεξιά της. Το ανησυχητικό, όμως πέραν των παραπάνω γραφικών αρχηγίσκων, είναι ότι ανασυγκροτείται η ακροδεξιά και σε επίπεδο δρόμου. Η επανεμφάνιση του μετώπου νεολαίας της Χρυσής Αυγής με την επίθεση σε καλλιτέχνη από τη Βόρεια Μακεδονία στη Θεσσαλονίκη, οι επιμέρους μαθητικές εθνικιστικές ομάδες που δρουν στις γειτονιές των μεγάλων πόλε-

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις RedMarks

Κλήρα Τσέτκιν

Η πάλη ενάντια στον φασισμό

Μια πρωτοπόρα ανάλυση για τον φασισμό, μπροστά στην άνοδο του Μουσολίνι στην εξουσία

redmarks
www.redmarks.gr
Κηφισμένων 1-3
bookstore@redmarks.gr
2108233761

ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ

ων και οι συγκεντρώσεις αλληλεγγύης για τον καταδικασμένο Κασιδιάρη, αντικατοπτρίζουν την ανασύσταση του χώρου σε όλα τα επίπεδα.

Ο τακτικισμός της ΝΔ στη διαχείριση του ζητήματος Κασιδιάρη είναι εμφανής από πεντακόσιες διαφορετικές πλευρές. Οι τροπολογίες που έφερε καθυστερημένα η κυβέρνηση, αντί να έχουν ως βάση την καταδικαστική απόφαση εις βάρος της νεοναζιστικής εγκληματικής οργάνωσης, αξιοποιούν τη θεωρία των δύο άκρων και ανοίγουν πολύ επικίνδυνες ατραπούς. Ο Άρειος Πάγος καλείται να κάνει ουσιαστικό έλεγχο πάνω στις διακηρύξεις των κομμάτων και το κατά πόσο αυτές αντιβαίνουν την ελεύθερη λειτουργία του πολιτεύματος. Με αυτόν τον τρόπο η ΝΔ επεδίωξε να αντλήσει πολιτική υπεραξία, ταυτίζοντας τα δύο «άκρα». Παράλληλα, όμως, έδωσε υπερεξουσίες στον Άρειο Πάγο, καθιστώντας τον ρυθμιστή της πολιτικής ζωής της χώρας. Και εδώ συναντούμε τον πλήρη παραλογισμό. Επειδή, η κυβέρνηση Μητσοτάκη δεν έχει εμπιστοσύνη στην κρίση του αρμόδιου τμήματος του Αρείου Πάγου, με τροπολογία της τελευταίας στιγμής, θεσμοθέτησε την ολομέλεια του πολιτικού τμήματος του Αρείου Πάγου, η οποία θα κρίνει επί της εγκυρότητας της καθόδου ενός κόμματος στις εκλογές. Προφανώς ενδίδονται σε πανικό, γεγονός που αβαντάρει ακόμη περισσότερο τους Κασιδιάρηδες.

Ριζοσπαστική Αριστερά

Η τροπή που έχει πάρει η πολιτική συζήτηση γίνεται άκρως επικίνδυνη και η Ριζοσπαστική Αριστερά πρέπει να ισορροπήσει ανάμεσα σε δύο ορατούς κινδύνους. Από τη μία δεν πρέπει να διαχυθεί μέσα στη θεσμική θωράκιση που προωθεί ο αστισμός έναντι των νεοναζί, από την άλλη δεν πρέπει να υποτιμήσει τη σημασία των εκλογικών φραγμών που πρέπει να μπουν σε νεοναζιστικές εγκληματικές οργανώσεις. Ο καλύτερος οδοδείκτης στο πώς πρέπει να χτίσουμε την επιχειρηματολογία μας, είναι οι κατευθυντήριες

γραμμές που δίνουν οι συνήγοροι Πολιτικής Αγωγής στη δίκη της Χρυσής Αυγής, οι οποίοι επισημαίνουν ότι θα πρέπει να αποκλείονται από τη συμμετοχή στις εκλογές κόμματα των οποίων η ηγεσία έχει καταδικασθεί για τα εγκλήματα των άρθρων 187 και 187Α του Ποινικού Κώδικα, καθώς και συνασπισμοί κομμάτων στους οποίους συμμετέχει τέτοιο κόμμα ή συνδυασμοί ανεξαρτήτων στους οποίους συμμετέχει τέτοιο φυσικό πρόσωπο. Ο αποκλεισμός αυτός όμως θα πρέπει να επιβληθεί εφόσον οι πράξεις αυτών των φυσικών προσώπων τελέσθηκαν στο πλαίσιο δράσης κόμματος που διηύθυναν ή εκπροσώπησαν ή στο όνομα αυτού, με κίνητρο ναζιστικό ή ρατσιστικό.

Αυτή είναι η μοναδικά αποδεκτή λύση από την Αριστερά. Όλα τα υπόλοιπα είναι πολιτικά παιχνίδια, που αξιοποιούν τη θεωρία των δύο άκρων, εργαλειαποιούν τη δικαστική εξουσία και τελικώς καταφέρνουν το αντίστροφο αποτέλεσμα από αυτό που επιδιώκουν: να ενισχύσουν δηλαδή κοινωνικά τις δυνάμεις που αντιμάχονται τη δημοκρατία σε όλες τις μορφές της, παρά να τις περιορίσουν. Από εκεί και πέρα, όμως, η πάλη απέναντι στο φασισμό δεν εξαντλείται στις εκλογικές διαδικασίες. Είναι μια πάλη πολυεπίπεδη και διαρκής. Σε μια περίοδο που έχει αναβαθμιστεί ο ρατσιστικός λόγος και η ΝΔ με τον ΣΥΡΙΖΑ αντιμάχονται ποιος έχτισε πρώτος τους φράχτες στον Έβρο και ποιος σταμάτησε τις ροές προσφύγων στο Αιγαίο, είναι πολύ σημαντικό να σφυρηλατηθεί μια ισχυρή επιχειρηματολογία και συνθηματολογία απέναντί τους. Και αυτό απαιτεί την όξυνση των αντιρατσιστικών ανατακλαστικών στις γειτονίες, στους χώρους δουλειάς, στα σχολεία και τις σχολές. Το αντιρατσιστικό φεστιβάλ φέτος το καλοκαίρι είναι μια πολύ καλή ευκαιρία συζήτησης, ζύμωσης και οργάνωσης αγώνων στην κατεύθυνση ενός μετώπου που θα βάζει φρένο στους φασίστες και σε όσους τους δίνουν πολιτικό οξυγόνο. Μόνο έτσι θα καταφέρουμε να αναπνεύσουμε εμείς, παλεύοντας για μια κοινωνία χωρίς πόλεμο, φτώχεια και ρατσισμό.

Η ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΠΑΛΕΥΕΙ ΓΙΑ:

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ μέσα από την ανεξάρτητη δράση της εργατικής τάξης

Οι εργάτες δημιουργούν όλο τον πλούτο μέσα στον καπιταλισμό. Μια νέα κοινωνία απαλλαγμένη από την εκμετάλλευση, ο σοσιαλισμός, μπορεί να δημιουργηθεί μόνο όταν οι εργάτες πάρουν συλλογικά στα χέρια τους τον έλεγχο όλου του κοινωνικού πλούτου και όταν προγραμματίσουν την παραγωγή και τη διανομή σύμφωνα με τις ανθρώπινες ανάγκες.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ και όχι ρεφορμισμός

Ο καπιταλισμός δεν παίρνει διορθώσεις. Πρέπει να ανατραπεί με την εργατική δράση. Δεν υπάρχει κοινοβουλευτικός δρόμος προς μια τέτοια αλλαγή.

Το κοινοβούλιο, ο στρατός, η αστυνομία, η δικαιοσύνη, όλο το αστικό κράτος λειτουργεί για να προστατεύει τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Η εργατική τάξη θα χρειαστεί το δικό της κράτος, στηριγμένο στην άμεση δημοκρατία, στα συμβούλια αντιπροσώπων απ' τους χώρους δουλειάς, καθώς και στην εργατική πολιτοφυλακή.

ΔΙΕΘΝΙΣΜΟ και όχι «σοσιαλισμό σε μια χώρα» ή «σοσιαλισμό με εθνικά χρώματα»

Η εμπειρία της Ρωσίας αποδεικνύει ότι ακόμα και μια νικηφόρα εργατική σοσιαλιστική επανάσταση, όπως ο Οχτώβρης του 1917, δεν μπορεί να επιβιώσει σε απομόνωση. Τα καθεστώτα της ΕΣΣΔ, μετά την επικράτηση του σταλινισμού, όπως και τα καθεστώτα της Κίνας και των άλλων ανατολικών χωρών ήταν ή είναι κρατικοί καπιταλισμοί, όπου η εκμετάλλευση και η καταπίεση της εργατικής τάξης δεν διαφέρει από τη Δύση. Γι' αυτό υποστηρίζουμε τις εργατικές εξεγέρσεις ενάντια στη γραφειοκρατική άρχουσα τάξη αυτών των χωρών.

Υποστηρίζουμε, επίσης, όλα τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα που αντιστέκονται στην ιμπεριαλιστική καταπίεση. Η δύναμη που θα τσακίσει τελειωτικά τον ιμπεριαλισμό είναι η ενότητα της εργατικής τάξης σε διεθνή κλίμακα, από τη Νέα Υόρκη ως τη Σεούλ και από το Λονδίνο ως το Σάο Πάολο.

Αντιπαλεύουμε κάθε μορφή σοβινισμού, ρατσισμού ή σεξιστικών διακρίσεων που απειλεί να διασπάσει τους εργάτες.

Απέναντι στην αντιτουρκική πολεμοκαπηλία της «δικής μας» άρχουσας τάξης, υποστηρίζουμε το σύνθημα Έλληνες και Τούρκοι εργάτες ενωμένοι.

Είμαστε αντίθετοι στην καταπίεση των μειονοτήτων στη Θράκη και τη Μακεδονία και στα μέτρα αστυνόμευσης των μεταναστών.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ της εργατικής πρωτοπορίας

Η εργατική τάξη μπορεί να απελευθερώσει τον εαυτό της και όλους τους καταπιεσμένους μέσα από τη δική της δράση. Για να κερδηθούν όλα τα κομμάτια της τάξης σ' αυτήν την πάλη είναι απαραίτητο να οργανωθούν τα πιο ξεκάθαρα και μαχητικά τμήματα σε ένα επαναστατικό σοσιαλιστικό εργατικό κόμμα. Ένα τέτοιο κόμμα μπορεί να πείθει τους εργάτες για την επαναστατική προοπτική, παρεμβαίνοντας στους μαζικούς αγώνες. Είμαστε αντίθετοι σε κάθε αντίληψη υποκατάστασης της τάξης, απ' όπου και αν προέρχεται.

ΔΕΑ Επικοινωνήστε μαζί μας:

• Α' ΑΘΗΝΑΣ: 6973005569 • ΔΥΤΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6932045320 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6942602766
• ΒΟΡΕΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6972036692 • ΝΟΤΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6945754555 • ΠΕΙΡΑΙΑΣ: 6942993423 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΑΤΤΙΚΗ: 6939014803 • ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: 6972878820 • ΚΡΗΤΗ: 6979925065 • ΚΥΚΛΑΔΕΣ: 6972743637 • ΜΕΣΣΗΝΙΑ: 69832422501 • ΚΥΠΡΟΣ: 0035-796554166

7ο Pride Θεσσαλονίκης

«Δεν θα ζούμε ούτε από τύχη ούτε για τα κέρδη τους, θα ζούμε όπως θέλουμε»

Της Κατερίνας Καλλέργη

Για 7η συνεχόμενη χρονιά θα πραγματοποιηθεί στην Θεσσαλονίκη το Αυτοοργανωμένο Pride, στις 27 Μάη. Όπως και πέρυσι, έτσι και φέτος, πριν την πολύχρωμη πορεία το Σάββατο θα προηγηθεί μία πολύ ζωντανή εβδομάδα εκδηλώσεων, συζητήσεων και καλλιτεχνικών δράσεων, ξεκινώντας από τις 23 Μάη και καταλήγωντας στην πορεία που θα γίνει στις 27 Μάη. Το φετινό Αυτοοργανωμένο Θεσσαλονίκη-Pride έρχεται σε μια περίοδο όπου η ένταση της οικονομικής κρίσης έχει μετουσιωθεί σε σφοδρή επίθεση εις βάρος της πλειονότητας της κοινωνίας και ιδιαίτερα των πιο ευάλωτων και καταπιεσμένων. Μετά το τραγικό δυστύχημα στα Τέμπη έγιναν ξεκάθαρες –με τον πιο τραγικό τρόπο– οι δολοφονικές συνέπειες των ιδιωτικοποιήσεων και της νεοφιλελεύθερης πολιτικής. Σε αυτό το πλαίσιο το 7ο Θεσσαλονίκη Pride συνδέεται άμεσα με τους αγώνες τους αγώνες που αναπτύχθηκαν το προηγούμενο διάστημα. «Δεν θα ζούμε ούτε από τύχη ούτε για τα κέρδη τους, θα ζούμε όπως θέλουμε» είναι το φετινό κεντρικό σύνθημα, εμπνευσμένο από τα συνθήματα που κυριάρχησαν μετά το έγκλημα στα Τέμπη, αλλά και συνολικότερα από τα κινήματα ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις.

Νεοφιλελευθερισμός και δικαιώματα

Και ενώ μπορεί να φαίνεται ότι οι ιδιωτικοποιήσεις και ο νεοφιλελευθερισμός είναι κάτι που δεν αφορά ειδικά την ΛΟΑΤΚΙΑ+ κοινότητα, καθώς πολύ συχνά τέτοιες πολιτικές παρουσιάζονται ως «προοδευτικές» η πραγματικότητα είναι ότι τα ΛΟΑΤΚΙΑ+ άτομα επηρεάζονται άμεσα από τις ιδιωτικοποιήσεις, ειδικά στον τομέα της υγείας. Οι φυλομεταβάσεις, οι ορμονοθεραπείες, οι εξετάσεις και οι θεραπείες για τον HIV, όπως και η ψυχιατρική/ψυχολογική στήριξη θα γίνουν –αν δεν είναι ήδη– είδη πολυτελείας για τα ΛΟΑΤΚΙΑ+ σε περίπτωση πλήρους ιδιωτικοποίησης της υγείας. Ήδη το προηγούμενο διάστημα η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας προσπάθησε να σταματήσει την συνταγογράφηση των hormone blockers για τα τρανς άτομα (φαρμάκων απαραίτητων για την διαδικασία της φυλομετάβασης), μέτρο το οποίο πήρε πίσω μετά από κατακραυγή της ΛΟΑΤΚΙΑ+ κοινότη-

τας. Ακόμα όμως και στις περιπτώσεις που πάρθηκαν θετικά μέτρα, αυτά δεν εφαρμόζονται. Τα ΛΟΑΤΚΙΑ+ άτομα στιγματίζονται μέσα από υπεύθυνες δηλώσεις που αποκλείουν από την αιμοδοσία όσους και όσα έχουν κάνει ομοφυλοφιλικό σεξ, παρόλο που η νομοθεσία έχει αλλάξει. Παρότι έχει θεσμοθετηθεί η παροχή τους, δεν χορηγούνται δωρεάν τις θεραπείες PrEP/PEP (θεραπείες πρόληψης για τη μετάδοση του HIV). Και ασφαλώς, ελλιπείς παραμένει το πλαίσιο για τις επεμβάσεις σε ίντερσεξ βρέφη, με συνέχιση απαρχαιωμένων ιατρικών πρακτικών και ανεπαρκούς πληροφόρησης.

Την ίδια στιγμή, ακόμα και στον τομέα των δικαιωμάτων, που δεν έχουν κόστος, η κατάσταση παραμένει στάσιμη. Ο γάμος και η παιδοθεσία ως νομικοί θεσμοί εξακολουθούν να είναι δικαίωμα κάθε πολίτη, εκτός αν αυτός ανήκει στην ΛΟΑΤΚΙΑ+ κοινότητα. Ταυτόχρονα, η συντηρητικοποίηση που προσπαθεί να επιβληθεί στην κοινωνία, στα πλαίσια της φιλοπόλεμης ρητορικής χτυπάει πρώτα τα ΛΟΑΤΚΙΑ+ άτομα, καθώς είναι αυτά που δεν ταιριάζουν στους έμφυλους ρόλους του άντρα-στρατιώτη και της γυναίκας-παιδομηχανής, κάτι που ενισχύει την περιθωριοποίηση και τον στιγματισμό.

Για αυτούς τους λόγους, είναι τόσο σημαντική η πραγματοποίηση του φετινού, 7ου Αυτοοργανωμένου Θεσσαλονίκη Pride. Γιατί, απέναντι στα θεσμικά Pride, που υποτάσσουν τις ανάγκες και τις διεκδικήσεις της ΛΟΑΤΚΙΑ+ κοινότητας κάτω από σημαίες καταπιεστικών κρατών (βλ. ΗΠΑ, Ισραήλ) και «πολύχρωμων» εταιριών –εργασιακών

κατέργων, το Αυτοοργανωμένο Pride έρχεται να αναδείξει τον κινηματικό και διεκδικητικό χαρακτήρα της Υπερηφάνειας.

Εκδηλώσεις και δράσεις

Αυτό γίνεται φανερό και από το πρόγραμμα εκδηλώσεων και δράσεων που θα πραγματοποιηθούν την εβδομάδα του Pride. Στην πραγματικότητα, αυτή η εβδομάδα ξεκινάει λίγο πριν, στις 17 Μάη, Παγκόσμια Ημέρα ενάντια στην τρανσφοβία, ομοφοβία και αμφιφοβία, όπου θα πραγματοποιηθούν πανελλαδικά από το Δίκτυο Ισότητα στον Γάμο και την Γονεϊκότητα συγκεντρώσεις και πολύχρωμες δράσεις. Στην Αθήνα οι δράσεις αυτές διοργανώνονται από την Συνέλευση 8 Μάρτη, ενώ στην Θεσσαλονίκη από την Συνέλευση Γυναίκων 8 Μάρτη και την Sylvia Rivera, ενώ και στις δύο πόλεις συνδιοργανώνουν οι Οικογένειες Ουράνιο Τόξο.

Στην Θεσσαλονίκη, το Pride Week του Αυτοοργανωμένου Pride ξεκινάει στις 23 Μάη, στο Πάρκο Τσέπης τη Γειτονιάς της Αλεξάνδρου Σβώλου με μία εκδήλωση με θέμα τον σεξισμό και τις διακρίσεις ενάντια στα ΛΟΑΤΚΙΑ+ άτομα στο πανεπιστήμιο, συνδιοργάνωση της ΦΥΛΙΣ και της APEN. Την δεύτερη ημέρα, συναντιόμαστε και πάλι στο Πάρκο Τσέπης η Sylvia Rivera και η ΦΥΛΙΣ συνδιοργανώνουν μία συζήτηση με θέμα τον τρανσφεμισισμό, ενώ θα ακολουθήσει και κουήρ βραδιά ποίησης.

Την τρίτη μέρα του Pride Week, Πέμπτη, 25 Μάη μεταφερόμαστε στα πανεπιστήμια όπου η Συνέλευση Γυ-

ναϊκών 8 Μάρτη μαζί με την vKA διοργανώνουν εκδήλωση με θέμα τις ΛΟΑΤΚΙΑ+ και φεμινιστικές αντιστάσεις απέναντι στις ιδιωτικοποιήσεις και τον νεοφιλελευθερισμό. Τις προηγούμενες δεκαετίες, αναπτύχθηκαν πολλά κινήματα γυναικών για να υπερασπιστούν την ελεύθερη πρόσβαση στο νερό απέναντι στην ιδιωτικοποίηση του. Την ίδια στιγμή, η ΛΟΑΤΚΙΑ+ κοινότητα στράφηκε στην υπεράσπιση της υγείας καθώς το ξέσπασμα του AIDS έκανε εμφανές πως όταν μπαίνουν μπροστά τα οικονομικά συμφέροντα οι άνθρωποι αφήνονται να πεθάνουν. Οι δύο αυτές περιπτώσεις ΛΟΑΤΚΙΑ+ και φεμινιστικών κινήματων μας δείχνουν τους τρόπους με τους οποίους μπορούν και σήμερα να συνδεθούν αγώνες και κινητοποιήσεις, αλλά και πόσο αναγκαία είναι και αυτή η σύνδεση.

Η σύνδεση των κινήματων θα είναι και το ζήτημα στην κεντρική εκδήλωση, που θα δημιουργηθεί ένα στρογγυλό τραπέζι από μέλη των κινήματων που αναπτύχθηκαν το προηγούμενο διάστημα (ενάντια στην ιδιωτικοποίηση του νερού, εργατικοί αγώνες όπως αυτός στην Μαλαματίνα, κίνημα των καλλιτεχνών, φοιτητικό κίνημα) αλλά και από μέλη του Reclaim Pride, της συνέλευσης του Αυτοοργανωμένου Pride με στόχο να βρεθούν κοινά σημεία και να προσπαθήσουμε να βρούμε τρόπους που θα κινηθούμε μαζί το επόμενο διάστημα. Τέλος η Pride Week θα λήξει με πολύχρωμη συγκέντρωση και πορεία το Σάββατο 27 Μαΐου και με το καθιερωμένο πάρτυ στο Πολυτεχνείο.

Η προσπάθεια που γίνεται στο φετινό Αυτοοργανωμένο Pride να συνδεθεί το ΛΟΑΤΚΙΑ+ και το φεμινιστικό κίνημα με τα ευρύτερα κοινωνικά και εργατικά κινήματα είναι ιδιαίτερα σημαντική. Ειδικά σε μία εποχή ακραίας φτώχειας και ακρίβειας που οι διεκδικήσεις του ΛΟΑΤΚΙΑ+ κινήματος φαίνονται δευτερεύουσες και πολυτέλειες. Οι συνδέσεις μεταξύ των κινήματων οδηγούν τόσο στην ενίσχυση όσο και στον εμπλουτισμό τους. Η ιστορία έχει δείξει πως ποτέ, καμία καταπιεσμένη ομάδα δεν τα κατάφερε μόνη της. Μόνο με την αλληλεγγύη και την σύνδεση με τα κινήματα αλλά και ολόκληρη την κοινωνία μπορούν να υπάρξουν νίκες. Για αυτό, γίνεται κάλεσμα σε σωματεία, συλλόγους, πολιτικές οργανώσεις, αντιρατσιστικές ομάδες και σε κάθε έναν/μία/ένα να στηρίξει και να συμμετέχει στο 7ο Αυτοοργανωμένο Pride. Για να παλέψουμε να ζούμε όπως θέλουμε.

Αντιρατσιστικά Φεστιβάλ: Μία επαναλαμβρόμενη άσκηση αλληλεγγύης!

Του Αντώνη Φάρα,
μέλους της Οργανωτικής
Επιτροπής του
Αντιρατσιστικού Φεστιβάλ
Αθήνας

Η ελευθερία χωρίς ισότητα είναι εκμετάλλευση. Ισότητα χωρίς ελευθερία είναι καταπίεση. Η αλληλεγγύη είναι η κοινή ρίζα της ελευθερίας και της ισότητας!

Την δεκαετία του 1990, οι μετανάστες-ριες χωρίς χαρτιά μετατράπηκαν αμέσως σε φθηνή εργασιακή δύναμη και έγιναν θύματα υπερεκμετάλλευσης εξαιτίας του κρατικού και κοινωνικού ρατσισμού. Αποκλείστηκαν από βασικά κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα όπως η παραμονή και η μετακίνηση, η εργασία, η υγεία κλπ. Βρέθηκαν να υποφέρουν τον κοινωνικό αποκλεισμό εξαιτίας των πολλαπλών διακρίσεων στην καθημερινή ζωή, της πρωτοφανούς ως τότε ρατσιστικής εκστρατείας των ΜΜΕ κατά των Αλβανών μεταναστών-ριών, τις κατασταλτικές πολιτικές, τις επιχειρήσεις του στρατού στα σύνορα, μαζικές αστυνομικές «επιχειρήσεις-σκούπα» και τις απελάσεις.

Ωστόσο, η ζωντανή κοινωνική πραγματικότητα που διαμορφώθηκε από την παρουσία, την εργασία, τις καθημερινές πρακτικές και τις σχέσεις που ανέπτυσσαν οι μετανάστες και μετανάστριες υπερέβαινε και διέφευγε από την κυρίαρχη περιοριστική πρόσληψη και πολιτική έναντι της μετανάστευσης, μετασχηματίζοντας την κοινωνία. Στις συνθήκες αυτές του αντιρατσιστικού κινήματος συγκροτήθηκε πάνω στη διεκδίκηση της νομιμοποίησης όλων των μεταναστών-ριών χωρίς προϋποθέσεις, με πυρήνα τμήματα της ριζοσπαστικής Αριστεράς και μεταναστευτικές κοινότητες πολιτικοποιημένες και με παρουσία ήδη από την προηγούμενη δεκαετία. Η καμπάνια για τη νομιμοποίηση, σε συνδυασμό με την καταγγελία του ρατσισμού και της κρατικής καταστολής, αποτέλεσε το όχημα για την ενδυνάμωση των μεταναστευτικών κοινοτήτων και τη δημιουργία δικτύων και συμμαχιών σε συνδικαλιστικό και πολιτικό επίπεδο, αλλά υπήρξε επίσης το έναυσμα για τη διαμόρφωση ενός μοντέλου αντιρατσιστικής παρέμβασης.

Ένα μοντέλο που ακολουθήθηκε σε διάφορες πόλεις, με τη δημιου-

ργία στεκιών μεταναστών/τριών, την παροχή δωρεάν μαθημάτων ελληνικών και άλλων μορφών κοινωνικής υποστήριξης και με τη διοργάνωση ετήσιων αντιρατσιστικών φεστιβάλ. Τα Αντιρατσιστικά Φεστιβάλ ξεπήδησαν στην Αθήνα, στη Θεσσαλονίκη και λίγο αργότερα σχεδόν στις περισσότερες μεγάλες πόλεις της χώρας.

Δικαιώματα και ορατότητα

Στο κέντρο της αντίληψης των πρώτων Φεστιβάλ –που παραμένει επίκαιρη– ήταν πως η διεκδίκηση του δικαιώματος παραμονής και της ισότητας δικαιωμάτων ντόπιων και μεταναστών-ριών αφορά την ορατότητα και αποτελεί ζήτημα ολόκληρης της κοινωνίας. Πρέπει δε, να γίνεται ταυτόχρονα με τη δημιουργία κοινωνικών χώρων που παρέχουν ασφάλεια και τη δυνατότητα συνέντευξης και επικοινωνίας, ανάδειξης και επεξεργασίας των διαφορετικών μεταναστευτικών ταυτοτήτων, σε μια προοπτική αμφισβήτησης της σχέσης εκπροσώπησης, ώστε από την αλληλεγγύη «για» να περάσουμε στην αλληλεγγύη «με» τους-τις μετανάστες-ριες. Είναι αδιαμφισβήτητο ότι αυτή η αντίληψη οδήγησε στις επιτυχίες της πρώτης περιόδου ανάπτυξης του αντιρατσιστικού κινήματος, όπως η πρώτη μαζική διαδικασία νομιμοποίησης των μεταναστών-ριών χωρίς χαρτιά που έλαβε χώρα το 1997.

Παρά τη πάροδο του χρόνου, τα Αντιρατσιστικά Φεστιβάλ διατήρησαν την ίδια οπτική. Ενίσχυσαν το

κίνημα με πολιτικές και κινηματικές πρωτοβουλίες, έφεραν κοντά ντόπιες και μετανάστριες, μιλώντας για την Ευρώπη-Φρούριο, για την εξωτερικοποίηση των συνόρων, για την εργασιακή εκμετάλλευση των μεταναστών, για τον θεσμικό κρατικό ρατσισμό, για την ναζιστική βία και την ακροδεξιά απειλή, για τις επαναπροωθήσεις. Εδώ και πολλά χρόνια, τα Αντιρατσιστικά Φεστιβάλ δεν είναι μόνο τα κορυφαία γεγονότα του αντιρατσιστικού κινήματος, ούτε μόνο ένα σπουδαίο καλλιτεχνικό γεγονός με συναυλίες, συζητήσεις, πολιτιστικά δρώμενα και υπέροχες γεύσεις.

Είναι φανερό ότι τα Αντιρατσιστικά Φεστιβάλ πλέον αποτελούν μια μοναδική γιορτή της ενότητας μέσα από τη διαφορετικότητα και μια ανάσα αντίστασης και αλληλεγγύης σε ένα ασφυκτικό και ζοφερό περιβάλλον. Μια ενότητα που απλώνεται σε όλη τη χώρα: Ηράκλειο, Λάρισα, Καλαμάτα, Τρίκαλα, Πρέβεζα, Ρέθυμνο, Θεσσαλονίκη, Αθήνα κλπ.

Μετά από δύο χρόνια αναγκαστικής απουσίας τα Φεστιβάλ επέστρεψαν πέρσι κουβαλώντας μαζί τους την ορμή και τη διάθεση του κόσμου να αποτινάξει από πάνω του τη κλεισούρα: να συναντηθεί, να χορέψει, να αγκαλιαστεί, να μετατρέψει το ζόρι σε ένα συλλογικό δάκρυ, ένα συλλογικό γέλιο των από τα κάτω. Ανέδειξαν ότι αποτελούν επιθυμία αλλά και προϋπόθεση για μια διαφορετική καθημερινότητα κόντρα στην απαισιοδοξία, την παραίτηση, τον συμβιβασμό.

Ότι είναι σημεία συνάντησης και

πολλαπλασιασμού των αντιστάσεων κάθε μορφής, απέναντι στα κλειστά σύνορα και τη βαρβαρότητα, για την ανάδειξη του μεταναστευτικού υποκειμένου και των αιτημάτων του αντιρατσιστικού κινήματος για αξιοπρεπείς συνθήκες ζωής για όλες, όλους και όλα.

Καθώς η προεκλογική συζήτηση και η πρόταση της ΝΔ εστιάζει στην ανάπτυξη ρατσιστικών αντανακλαστικών και αντιμεταναστευτικών πολιτικών –με εξέχουσες την περαιτέρω ανάπτυξη του φράχτη στον Έβρο και την νομική περιστολή των δικαιωμάτων των μεταναστών– τα Αντιρατσιστικά Φεστιβάλ καλούνται να γίνουν ο χώρος όπου ο κόσμος της αλληλεγγύης θα δηλώσει παρών!

Τους απαντάμε με το φετινό σύνθημα του Αντιρατσιστικού Φεστιβάλ της Αθήνας: Οι φράχτες την πλτωσιά του κόσμου μας στενεύουν!

Συνεχίζουμε να είμαστε εδώ για να αναδείξουμε, εκκινήσουμε, στηρίξουμε τους αγώνες για αλληλεγγύη, ισότητα, αξιοπρέπεια, συμμετοχή.

Για ένα κόσμο χωρίς πολέμους, εθνικισμούς, ρατσισμό και καταπίεση. Μας αξίζει ένα καλύτερο μέλλον.

Το 24ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης θα πραγματοποιηθεί στις 15,16 και 17 Ιουνίου 2023. Περισσότερες λεπτομέρειες σύντομα.

Το 24ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ Αθήνας θα πραγματοποιηθεί στις 7,8 και 9 Ιουλίου 2023. (Πανεπιστημιούπολη, Ιλίσια).

Ανακοίνωση της ΔΕΑ στην τελική ευθεία για τις εκλογές τ **Η ψήφος στην Αριστερά τ «μαύρισμα» στον Μητσοτ**

Οι εκλογές της 21ης Μαΐου είναι μια σημαντική πολιτική μάχη.

Από τη σκοπιά των συμφερόντων των εργαζομένων και των λαϊκών μαζών η επιδίωξη πρέπει να είναι ένα σαφές και καθαρό «μαύρισμα» του Μητσοτάκη. Όμως, ταυτόχρονα, πρέπει να αποδοκιμαστεί η προσαρμογή του ΣΥΡΙΖΑ και του ΠΑΣΟΚ σε όλα τα κρίσιμα σημεία της πολιτικής που έχουν απαιτήσει κι έχουν επιβάλει οι βιομήχανοι, οι τραπεζίτες και οι εφοπλιστές μαζί με τους διεθνείς συμμάχους τους της διαβόητης Τρόικας, που διατηρεί τις δυνατότητες «επιτήρησης» μέχρι το... 2060!

Η ενίσχυση των ψηφοδελτών της Αριστεράς – του ΚΚΕ, του ΜΕΡΑ25-Συμμαχία για τη Ρήξη, της ΑΝΤΑΡΣΥΑ– θα εκφράζει το «μαύρισμα» στον Μητσοτάκη, περιορίζοντας τις δυνατότητές του να σχηματίσει αυτοδύναμη κυβέρνηση. Ταυτόχρονα, θα αποτελεί μια «θερμομέτρηση» των αγωνιστικών διαθέσεων του κόσμου μας, θα δίνει δυνατότητες αριστερής αντιπολίτευσης στην επόμενη κρίσιμη μέρα, θα ενισχύει τις πιθανότητες να εκφραστεί ο παράγοντας που μπορεί να αλλάξει αποφασιστικά τα πράγματα: μια ορμητική είσοδος των αγωνιζόμενων εργατικών και λαϊκών μαζών στο πολιτικό προσκήνιο, με βάση τα δικά τους αιτήματα, τις δικές τους ανάγκες, τις δικές τους απε-

λευθερωτικές προοπτικές.

Αυτή η πολιτική διαπίστωση επιβεβαιώνεται σε όλα τα «προγραμματικά» σημεία, εάν και εφόσον αυτά εξεταστούν από τη σκοπιά των εργαζομένων.

Πραγματικές αυξήσεις σε μισθούς και συντάξεις ενάντια στον πληθωρισμό και τα υπερκέρδη

Ο πληθωρισμός και η εξοντωτική ακρίβεια αποτελούν μια κολοσσιαία μεταφορά πλούτου από το εργατικό και λαϊκό εισόδημα προς τα θησαυροφυλάκια των μεγάλων επιχειρήσεων. Οι λαϊκές αποταμιεύσεις εξαερώνονται με ταχύτερο ρυθμό προς όφελος των τραπεζιτών, ενώ τα άλματα των τιμών στα είδη υποχρεωτικής καθημερινής κατανάλωσης υποβαθμίζουν άγρια το πραγματικό εισόδημα των εργατικών και λαϊκών νοικοκυριών. Την ίδια στιγμή τα ετήσια κέρδη των εμπορικών αλυσίδων, των εταιριών στην ενέργεια, των διυλιστηρίων κ.ά. αυξάνουν από ρεκόρ σε ρεκόρ. Ο Μητσοτάκης αποκλείει κάθε ουσιαστικό μέτρο ελέγχου αυτής της ληστείας και ο ΣΥΡΙΖΑ και το ΠΑΣΟΚ αποφεύγουν να δεσμευτούν πραγματικά σε οτιδήποτε ουσιαστικό, αλλά και να το αναδείξουν σε επίδικο της επερχόμενης εκλογικής μάχης.

Τα χρόνια που ακολούθησαν το πρώτο μνημόνιο, είναι χρόνια διαρκούς

υποχώρησης του μεριδίου των μισθών και των συντάξεων ως ποσοστού του ετήσιου ΑΕΠ και παράλληλα αύξησης του μεριδίου των εταιρικών κερδών στο παραγόμενο ετήσιο ΑΕΠ. Μια πολιτική αύξησης των μισθών και των συντάξεων σε ποσοστό ίσο και μεγαλύτερο του πληθωρισμού έχει γίνει όρος επιβίωσης σε στοιχειωδώς αξιοπρεπές επίπεδο, για όσους στηρίζονται στη δουλειά. Ο Μητσοτάκης αποκλείει κάθε τέτοια προοπτική, ενώ ο ΣΥΡΙΖΑ και το ΠΑΣΟΚ αρνούνται να δεσμευτούν, με τρόπο πειστικό και συγκεκριμένο, σε μια πολιτική πραγματικής αύξησης των μισθών και των συντάξεων.

Οι ιδιωτικοποιήσεις σκοτώνουν

Το τραγικό δυστύχημα στα Τέμπη απέδειξε με τον πιο σκληρό τρόπο ότι οι ιδιωτικοποιήσεις σκοτώνουν. Δυστυχώς αυτή η πικρή πείρα δεν περιορίζεται στις μεταφορές. Η πολιτική ασύστολης ενίσχυσης του ιδιωτικού τομέα έχει οδηγήσει τα δημόσια νοσοκομεία και σχολεία στα όρια της κατάρρευσης. Το καπιταλιστικό Ελ Ντοράντο που έχει επιβληθεί στην ενέργεια ετοιμάζεται να επεκταθεί στον τομέα της ύδρευσης. Ο Μητσοτάκης όχι μόνο αποκλείει κάθε προοπτική ελέγχου των ιδιωτικοποιήσεων, αλλά αντίθετα συνδέει αποφασιστικά την αιματηρή «ανάπτυξη» που επαγγέλεται, με την ποιοτική επιτάχυνση των ιδιωτικοποιήσεων. Αντίστοιχα, ο ΣΥΡΙΖΑ και το ΠΑΣΟΚ αρνούνται να δεσμευτούν για μια πολιτική ανατροπής της ιδιωτικοποίησης στις μεταφορές, στην ενέργεια, στην περίθαλψη και στην εκπαίδευση, στο νερό κ.ο.κ. Πολύ περισσότερο αρνούνται ακόμα και να φελλίσουν την προοπτική του δημοκρατικού/κοινωνικού/εργατικού ελέγχου στους «στρατηγικούς τομείς» που πρέπει να γίνουν ξανά δημόσια περιουσία, να δεσμευτούν σε μια συστηματική προσπάθεια αντιστροφής της αντιδραστικής κατρακύλας που άρχισε διεθνώς από την εποχή της Θάτσερ και του Ρίγκαν.

Λεφτά για τις ανάγκες μας, όχι για εξοπλισμούς

Η πιο συνηθισμένη αντίρρηση προς όσους απαιτούμε ανάλογα συγκεκρι-

μένα φιλεργατικά-φιλολαϊκά μέτρα, είναι το ψέμα ότι «δεν υπάρχουν οι απαιτούμενοι πόροι». Είναι ένα ψέμα που διαψεύδουν κατηγορηματικά οι κολοσσιαίες «ενισχύσεις» που διατηρούν καλοαδωμένη την κερδοφορία των μεγάλων επιχειρήσεων. Όμως μια ακόμα πιο φανερή διάψευση είναι το σκάνδαλο των εξοπλισμών. Η τελευταία πράξη της κυβέρνησης Μητσοτάκη (στο παρά 5' της διάλυσης της Βουλής) ήταν η έγκριση 2 δισ. ευρώ για πρόσθετες αγορές όπλων (προμήθεια ισραηλινών πυραύλων SPIKE, εκσυγχρονισμός παλαιών φρεγατών του

της 21ης Μάη

Το αποτελεσματικότερο πάκ

**ΜΑΥΡΟ
ΤΗ ΝΔ
ΣΥΡΙΖΑ
ΠΑΣΟΚ
ΕΝ ΕΙΝΑΙ ΛΥΣΗ**

**ΖΟΥΜΕ
ΠΟΛΙΤΕΥΣΗ
ΖΟΥΜΕ
ΑΡΙΣΤΕΡΑ**

**ΖΟΥΜΕ ΓΙΑ:
Η ΕΝΩΤΙΚΗ
ΠΑΣΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ
ΤΜΑ ΤΩΝ ΑΓΩΝΩΝ**

ΔΕΑ
εργατική αριστερά

κοινωνικά δικαιώματα στην ενέργεια, στις μεταφορές, στο νερό κ.ο.κ. Οι «πόροι» ήταν και είναι πολιτική επιλογή, είναι ζήτημα προτεραιοτήτων στα κοινωνικά συμφέροντα αναφοράς. Ο Μητσοτάκης αποκλείει κάθε αλλαγή στις κυβερνητικές προτεραιότητες και μάλιστα υπογραμμίζει ότι μια ακόμα θρασύτερη ανάλογη πολιτική είναι η μοναδική οδός για την «ανάπτυξη». Η σιωπή του ΣΥΡΙΖΑ και του ΠΑΣΟΚ απέναντι στην πρόκληση των εξοπλισμών, περιγράφει με σαφή τρόπο τη σύγκλισή τους με τη ΝΔ στα ουσιαστικά ζητήματα των προτεραιοτήτων, δηλαδή στα ουσιαστικά ζητήματα της πολιτικής και κοινωνικής αναφοράς.

Η τετραετία Μητσοτάκη ήταν μια περίοδος μετατροπής της χώρας σε «προκεχωρημένο νατοϊκό φυλάκιο», χωρίς προσχήματα και επιφυλάξεις. Στη Σούδα, στην Αλεξανδρούπολη, στη Λάρισα και στο Στεφανοβίκι, η ένταξη του ελληνικού κράτους στην ουρά της αμερικανονατοϊκής πολεμικής μηχανής γίνεται πιο φανερή από ποτέ. Ο συμμαχικός «άξονας» με τους σιωνιστές χασάπηδες της Παλαιστίνης, έχει γίνει μια αναβαθμισμένη «σταθερά» της ελληνικής διπλωματίας. Αυτή η φιλοπόλεμη και επικίνδυνη πολιτική ευθυγράμμισης με τον ευρωατλαντισμό (με αναφορά στον πόλεμο στην Ουκρανία, αλλά και με στόχευση στον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό στην Ανατολική Μεσόγειο...) έχει εξασφαλίσει την πλήρη και ουσιαστικά συναίνεση των ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ. Με τον Αλ. Τσίπρα να περιορίζεται να θυμίζει τον πρωτοπόρο ρόλο της δικής του κυβέρνησης στη χάραξη αυτής της πολιτικής και, κάποτε, να μη διστάζει να ξεπερνά τον Μητσοτάκη... από τα δεξιά (όπως με τη δημαγωγική και επικίνδυνη προτροπή του για τη μονομερή κήρυξη ελληνικής κυριαρχίας στα 12 ναυτικά μίλια στο νότιο Αιγαίο και γύρω της Κρήτης).

Ενάντια στις «ευρύτερες συναινέσεις» σε βάρος των εργατικών συμφερόντων

Αυτή η (όχι τόσο) κρυφή σύγκλιση σε όλη τα μεγάλα ζητήματα πολιτικής, με βάση τα συμφέροντα και τις απαιτήσεις των καπιταλιστικών ομίλων, ζυγίζει σημαντικά πάνω στις πολιτικές

εξελίξεις και στις κυβερνητικές προοπτικές. Πέρα από τις δημαγωγικές κορώνες, ο ΣΥΡΙΖΑ του Αλέξη Τσίπρα έκανε απέναντι στο Μητσοτάκη την πιο συναινετική-εκλογοκεντρική αντιπολίτευση στην περίοδο μετά την Μεταπολίτευση. Αυτό ήταν και το βασικό «χαρτί» που επέτρεψε στον Μητσοτάκη να ολοκληρώσει την κυβερνητική θητεία του, ήταν ο παράγοντας που αφήνει στη Δεξιά ανοιχτές τις ελπίδες να ανανεώσει τον έλεγχό της πάνω στις πολιτικές εξελίξεις. Μετά την αντεργατική-αντιλαϊκή λαίλαπα αυτής της κυβερνητικής τετραετίας, το να παραμένει ο Μητσοτάκης ζωντανός στο κυνήγι μιας νέας «αυτοδυναμίας» μπορεί να γίνει κατανοητό μόνο πάνω στο έδαφος της πολιτικής ανεπάρκειας των ηγεσιών που είχε να αντιμετωπίσει. Και ακριβώς γι' αυτό, αν το καταστήσουν αναγκαίο τα αριθμητικά δεδομένα της κάλπης της 21ης Μαΐου, το σενάριο κυβέρνησης «ευρύτερων συναινέσεων» παραμένει ορθότατο, παρά τις επιφανειακές διαψεύσεις της προεκλογικής περιόδου.

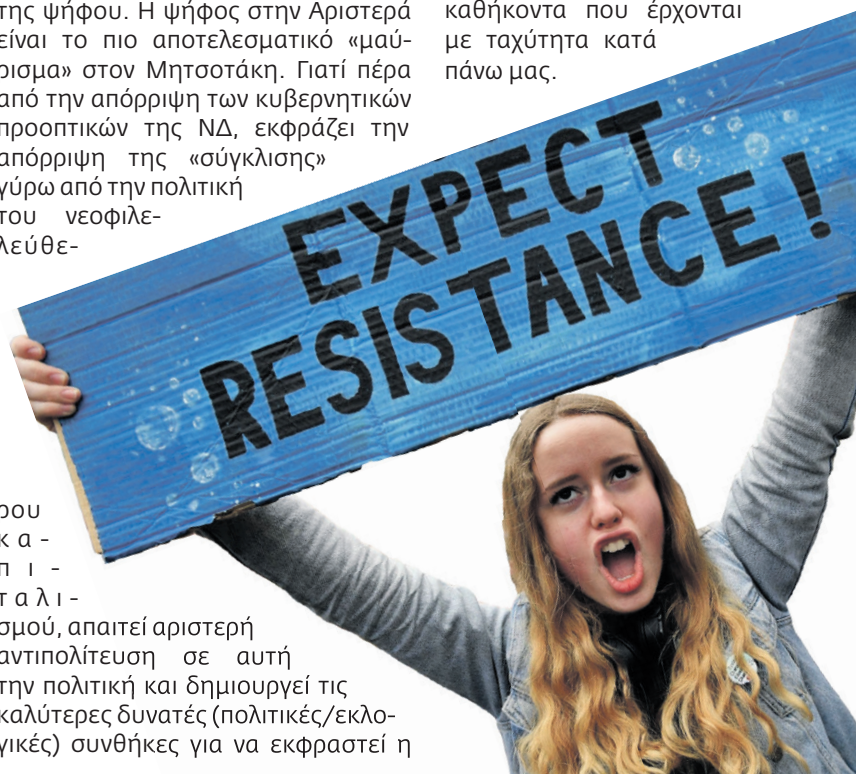
...ψήφο στην Αριστερά

Αυτά τα δεδομένα πρέπει να συνοψολογιστούν για να απαντηθεί το ζήτημα της ψήφου. Η ψήφος στην Αριστερά είναι το πιο αποτελεσματικό «μαύρισμα» στον Μητσοτάκη. Γιατί πέρα από την απόρριψη των κυβερνητικών προοπτικών της ΝΔ, εκφράζει την απόρριψη της «σύγκλισης» γύρω από την πολιτική του νεοφιλελεύθε-

παρέμβαση του κόσμου από τα κάτω.

...κλιμάκωση και γενίκευση των κοινωνικών αγώνων

Δεν πρέπει να υπάρχουν αυταπάτες. Ο καπιταλισμός διεθνώς μπαίνει σε περίοδο κρισιακής δοκιμασίας και το σοκ θα είναι πιο έντονο για τον αδύναμο ελληνικό καπιταλισμό. Αυτό σημαίνει ότι η κυβέρνηση της επόμενης ημέρας, είτε αυτοδυναμίας, είτε «συναινέσεων», είτε «ειδικού σκοπού», θα είναι μια κυβέρνηση σκληρής ατζέντας, κυβέρνηση επιθετικότητας ενάντια στα εργατικά και λαϊκά συμφέροντα. Και η μόνη αποτελεσματική απάντηση θα είναι η κλιμάκωση και η γενίκευση των κοινωνικών αγώνων. Όπως έδειξαν οι κινητοποιήσεις μετά την τραγωδία στα Τέμπη, αυτή η προοπτική είναι εφικτή. Και όπως δείχνουν οι αγώνες στη Γαλλία, στη Γερμανία, στη Βρετανία, στην Ισπανία και στην Πορτογαλία, αυτή η απάντηση είναι απολύτως αναγκαία. Για αυτή την προοπτική θα πρέπει να προετοιμαζόμαστε. Και γι' αυτό είναι απολύτως επίκαιρη μια μαζική-ενωτική-ριζοσπαστική τακτική παρέμβαση και δράση της Αριστεράς απέναντι στα καθήκοντα που έρχονται με ταχύτητα κατά πάνω μας.

ρου
κα -
πι -
τα λι -
σμού, απαιτεί αριστερή
αντιπολίτευση σε αυτή
την πολιτική και δημιουργεί τις
καλύτερες δυνατές (πολιτικές/εκλο-
γικές) συνθήκες για να εκφραστεί η

Ναυτικού, αναβάθμιση επιθετικών ελικοπτερών Στρατού). Αν αυτά προστεθούν στο κόστος του τεράστιου εξοπλιστικού προγράμματος της τετραετίας Μητσοτάκη (Ραφάλ, Μπελχάρα, αναβάθμιση F16, παραγγελία F35 κ.ά.) προκύπτει μια προκλητική εικόνα: στους εξοπλισμούς έχουν διατεθεί δημόσιοι πόροι που ξεπερνούν κατά πολύ το κόστος του καθενός από τα τρία αντιδραστικά μνημόνια. Με ένα μόνο τμήμα αυτής της δαπάνης θα μπορούσε να έχει «απογειωθεί» το δημόσιο σύστημα περίθαλψης και εκπαίδευσης, να έχουν διασφαλιστεί τα

Μαυρίζουμε τη ΝΔ με το ψηφοδέλτιο της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, δυναμώνουμε την αντικαπιταλιστική Αριστερά

Του Λέανδρου Μπόλαρη,
μέλους της ΚΕ του ΣΕΚ

Οι εκλογές της 21 Μάη είναι ευκαιρία για να καταγραφεί και στην κάλπη η οργή της εργατικής τάξης και της νεολαίας ενάντια στην κυβέρνηση της ΝΔ και ό,τι εκπροσωπεί. Για τα εκατομμύρια που βγήκαν στους δρόμους αυτό τον Μάρτη, το μαύρισμα αυτής της κυβέρνησης θα είναι μια μεγάλη νίκη. Ταυτόχρονα δίνουμε τη μάχη των εκλογών και με ένα άλλο στόχο: να δυναμώσουμε το ρεύμα μέσα στο κίνημα, ιδιαίτερα στους εργατικούς χώρους, που λέει ότι το γκρέμισμα της ΝΔ όχι μόνο πρέπει αλλά και μπορεί να γίνει αφετηρία για την ανατροπή του καταστροφικού συστήματος.

Είναι ρεαλιστικοί και οι δυο στόχοι. Τα αστικά επιτελεία θυμούνται την κατάρρευση της φαινομενικά πανίσχυρης κυ-

βέρνησης Παπαδήμου το 2012 μετά τον απεργιακό ξεσηκωμό εκείνου του Φλεβάρη. Ξορκίζουν την «αντισυστημική ψήφο» προσπαθώντας να τη χρεώσουν στους φασίστες τύπου Κασσιδιάρη.

Εμείς γνωρίζουμε, όμως, ότι το «αντισυστημικό ρεύμα» έχει σηματοδοτεί από το ριζοσπαστισμό της νεολαίας, τις αντιφασιστικές και αντιρατσιστικές μάχες που επισφραγίστηκαν από τη καταδίκη της ναζιστικής συμμορίας της Χ.Α., τις απεργίες στα νοσοκομεία, την COSCO και την efood, τις απεργιακές 8 Μάρτη, τους αγώνες ενάντια στις σεξιστικές επιθέσεις της κυβέρνησης και της άρχουσας τάξης.

Απέναντι σε αυτή την κατάσταση, η δεξιά στροφή του ΣΥΡΙΖΑ έχει φτάσει να υπογραμμίζει τα αδιέξοδα του κοινοβουλευτικού δρόμου. Πριν από δέκα χρόνια ο ΣΥΡΙΖΑ έκανε άλματα εκλογικά δηλώνοντας ότι θα δικαιώσει τις προσδοκίες μας αν γίνει κυβέρνηση. Σήμερα δεν τολμάει να υποσχεθεί ούτε ένα βήμα σύγκρουσης με το σύστημα.

Χρειαζόμαστε την Αριστερά που αγωνίζεται ώστε η εργατική τάξη να επιβάλει το δίκιο της με τις δικές της δυνάμεις και το δικό της πρόγραμμα ανατροπής. Αυτό το πρόγραμμα διαμορφώνεται στους αγώνες που ξεσπάνε, δεν είναι ένα εγκεφαλικό κατασκεύασμα ή μια άσκηση στην «καθαρότητα».

Όταν πλέον μεγάλες πλειοψηφίες θεωρούν ότι για τα εγκλήματα όπως τα Τέμπη φταίνε οι ιδιωτικοποιήσεις συνολικά, τότε η Αριστερά μπορεί να βάλει θαρρατά το αίτημα της κρατικοποίησης χωρίς αποζημίωση για τους καπιταλιστές σε επιχειρήσεις κοινής ωφέλειας, στο φάρμακο και την υγεία, στις τράπεζες. Όταν οι εργαζόμενοι στα νοσοκομεία ή στα μουσεία συγκρούονται με το «διευθυντικό δικαίωμα» του κάθε διοικητή και της κάθε Μενδώνη, ο εργατικός έλεγχος δεν είναι αφηρημένη επίκληση στις επαναστατικές παραδόσεις αλλά δυνατότητα στο σήμερα.

Το ΣΕΚ δίνει τη μάχη αυτών των εκλο-

γών με την ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Το προηγούμενο διάστημα δώσαμε όλες μας τις δυνάμεις στην προσπάθεια για την συμπόρευση και στις εκλογές όλων των δυνάμεων της ριζοσπαστικής και αντικαπιταλιστικής Αριστεράς. Η μεγάλη εκδήλωση στο Στούντιο τον Δεκέμβρη έχει αφήσει παρακαταθήκη για το μέλλον.

Απλώνουμε το χέρι σε όλο αυτό το δυναμικό και το καλούμε να στηρίξει αυτή την προοπτική χρησιμοποιώντας το ψηφοδέλτιο της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Γιατί γνωρίζουμε, επίσης καλά, ότι και το ΚΚΕ και το ΜΕΡΑ25-Συμμαχία για τη Ρήξη, δεν βγαίνουν από τα όρια του κοινοβουλευτικού δρόμου που πάντα υποτιμάει τη δυναμική της τάξης μας στο όνομα ενός ψεύτικου ρεαλισμού.

Στήριξη στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ στις κάλπες σημαίνει ότι μαυρίζουμε την κυβέρνηση με την πιο χρήσιμη ψήφο. Την ψήφο που ενώνει τους αγώνες και τα αιτήματά μας και τα μετατρέπει σε δύναμη για να συνεχίσουμε τη σύγκρουση με την βαρβαρότητα του καπιταλισμού.

Η ηγεμονία του κεφαλαίου και η κοινωνική μας ψήφος

Της Άντζελας Δημητρακάκη,
συγγραφέα

[...] **Κ**όμματα που εξηγούν την περιπλοκότητα της οικονομίας, έχοντας προτάσεις ουσιαστικών μεταρρυθμίσεων, κόμματα που κατονομάζουν ταξικούς εχθρούς, που συντηρούν το δικαίωμα στην ερμηνεία των κοινωνικών φαινομένων, είναι πολύτιμα και είναι απαραίτητο να βρίσκονται στη βουλή. Όταν όλος ο ιδεολογικός μηχανισμός του κεφαλαίου κινητοποιείται ενάντια στο «Δήμητρα», καθίσταται σαφές ότι το ΜΕΡΑ25 θα ήταν καλό να είναι στη βουλή –καθώς επίσης κατονόμαζε και το κεφάλαιο, πηγαίνοντας πολύ πέρα από γενικές θέσεις αντίθεσης σε αυτό. Το ΚΚΕ έχει μια σταθερή βάση ως ένα από τα ελάχιστα μάχιμα κομμουνιστικά κόμματα της Ευρώπης με υπόβαθρο στην ιστορική μνήμη. Δεν κινδυνεύει να μην είναι στη βουλή, αλλά κινδυνεύει μακροπρόθεσμα από την ιδεολογική χειραγώγηση και τα θεσμικά της φερέφωνα. Η ηγεμονία του κεφαλαίου κατανοεί τι εκπροσωπούν αυτά τα δύο κόμματα και τους κάνει κομπλημένα: «Τι ζητάει δηλαδή ο Τσίπρας; Ανοχή από δύο κόμματα που θέλουν

να γκρεμίσουν το σύστημα» (ΤΑ ΝΕΑ, 27.4.2023). Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν αναφέρεται, αν και κατεβαίνει στις εκλογές – νοείται, δυστυχώς, ως αμελητέα δύναμη, ως μη απειλή. Γιατί; Γιατί το ότι δεν είναι ήδη στη βουλή της στερεί ορατότητα και για τις εκλογές του 2023. Στη βουλή θα είναι πάντως, σύμφωνα με τις δημοσκοπήσεις, η γραφική πλην ατάραχη ακροδεξιά που είχε προτείνει τη «λύση» να σταλούν τα μέλη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ για «κοινωνική» καταναγκαστική εργασία στα νησιά. Με αυτό το ζοφερό φόντο, το ζήτημα είναι, κυριολεκτικά, πώς μπορούμε να αλληλο-υποστηριχτούμε –παρά τις διαφορές τους– και τα τρία κόμματα αντί για τη συνεχή ροή επιθετικότητας. Αν υπήρχε κοινός στόχος, θα έπρεπε να ήταν η συνολική αύξηση των αριστερών ψήφων. Καμία τέτοια αύξηση δεν θα υπάρξει όσο διαιωνίζεται η κουλτούρα απόρριψης, απαξίωσης, επιθετικότητας εντός της αριστεράς – έκφραση της απόλυτης ηγεμονίας του ανταγωνισμού. [...]

Ενάντια στον δικομματισμό. Γίνεται;

Ας αναρωτηθούμε: πόσοι, πόσες στη χώρα μπορούν να αντέξουν μία ακόμη τετραετία αποκάλυπτα μαφιόζικου καπιταλισμού; Πώς διαμορφώνεται το δίλημμα που αντιμετωπίζει η μέση ψηφοφόρος του αριστερού φάσματος;

Πώς μπορούμε να απονομιμοποιήσουμε το δίλημμα που οδηγεί γραμμή στη μόνιμη δικτατορία του κεφαλαίου διά του άγρια προωθούμενου δικομματισμού; Θα ήταν το κερασάκι στην τούρτα της αστικής ηγεμονίας το να γίνει η αστική κοινοβουλευτική δημοκρατία βόρα στο δικομματισμό. Και όμως, όσοι δεν κινούμαστε αποκλειστικά σε κάποιο comfort zone συναγωνιστριών ακούμε: «Μα δεν θα ψηφίσεις Σύριζα; Θα μας πάρεις στο λαιμό σου;». Ο δικομματισμός χτίζεται πάνω στην αμεσότητα της απόγνωσης. Όσοι διαβάζουν αυτές τις γραμμές κρίνουν, βεβαίως, ότι δεν τους αφορά ο δικομματισμός. Αφορά όμως σε ένα τεράστιο τμήμα των ψηφοφόρων, είτε το αποδεχόμαστε είτε όχι, και το ζήτημα είναι πώς μπορεί να αποφευχθεί. Οι ΗΠΑ και το (μετά-Corbyn) Ηνωμένο Βασίλειο, όπου η ψήφος μοιράζεται αποκλειστικά κι επαναλαμβανόμενα ανάμεσα σε δύο δεξιά κόμματα, σε δύο πολύ κοντινές εκδοχές του ΤΙΝΑ, είναι παραδείγματα προς αποφυγή. Δεν χρειάζεται ίσως να τονιστεί ότι ο δικομματισμός στις Ηνωμένες Πολιτείες ειδικά σχετίζεται με όλες τις διαστάσεις και εκφάνσεις της αμερικανικής κυριαρχίας.

Στις παρούσες συνθήκες, φωνές που προβάλλουν μια αγνή και αμόλυπτη αριστερά εκτός βουλής συνιστούν επαναστατικό ελιτισμό –αντίφαση

που δεν μπορεί να αντέξει ούτε η κοινωνία ούτε ο πλανήτης Γη. Αλλά ούτε θα επιτευχθεί πολυφωνική εκπροσώπηση της αριστεράς στο ελληνικό κοινοβούλιο αν συνεχιστεί η επιθετικότητα μεταξύ αριστερών σχημάτων. Οι πολίτες που βιώνουν και κατανοούν την καταστροφικότητα του καπιταλισμού στη ζωή τους δεν θα βγάλουν, για να ψηφίσουν, το αριστερόμετρο. Η σύνταξη μιας αριστερής οργάνωσης με ένα αριστερό κόμμα δεν χρειάζεται να γίνεται με όρους εξευτελισμού της επιλογής άλλης αριστερής οργάνωσης για άλλο αριστερό κόμμα. Η αλληλο-δαιμονοποίηση εντός της αριστεράς είναι απωθητική για τις/τους ψηφοφόρους του χώρου και συμβάλλει μόνο στη διεύρυνση της αριστερής μελαγχολίας.

Η ψήφος δεν είναι ατομική ιδιοκτησία. Ανήκει στην κοινωνία για την οποία αγωνιζόμαστε ως αριστερά παρά τις (ναι, ουσιαστικές) διαφορές μας. Συνιστά όπλο πάλης στην κρίσιμη συγκυρία. Ας μην το παραδώσουμε γιατί αυτό ακριβώς επιθυμούν οι ηγεμόνες της υπό εξέλιξη καταστροφής. Και ας μην δικαιολογούμε την κοινωνική μας ψήφο με βάση την αποστροφή μας για την κοινωνική ψήφο των υπολοίπων. Η κοινωνική ψήφος είναι όπλο ενάντια στον καπιταλισμό, όχι για να τραυματίσουμε μεταξύ μας, συχνά θανάσιμα.

Ολόκληρο
στο RProject.gr

Στις 21 του Μάη ψήφος στο ΜΕΡΑ25-ΣΥΜΜΑΧΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΡΗΞΗ Για ισχυρή κοινωνική και πολιτική αγωνιστική αντιπολίτευση, για να σπάσει το ΤΙΝΑ!

Της Μαριάννας Τσίχλη
Γραμματέας της ΛΑΕ – ΑΑ
Υποψήφια βουλευτρια Α' Αθήνας

ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ ΔΙΕΞΑΓΟΝΤΑΙ ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΜΙΑ τετραετία που η κυβέρνηση Μητσοτάκη, ίσως η πιο επικίνδυνη κυβέρνηση της Μεταπολίτευσης, που συνδυάζει το ακραίο κέντρο με την ακροδεξιά, επιχείρησε να ξεθεμελιώσει ιστορικά κεκτημένα του λαού και της νεολαίας. Η αποτροπή της εκλογής αυτοδύναμης κυβέρνησης Μητσοτάκη, που θα εντείνει την αυταρχική, νεοφιλελεύθερη επίθεση, είναι κεντρικός, αυτοτελής στόχος σε αυτές τις εκλογές. Όμως, η επιθετικότητα της στηρίχθηκε πάνω στην υποχώρηση του αντιμνημονιακού κινήματος, αλλά και στην μνημονιακή προσαρμογή του ΣΥΡΙΖΑ, που ενίσχυσε το αφήγημα ότι δεν υπάρχει εναλλακτική και, σε μεγάλο βαθμό, διαμόρφωσε τις προϋποθέσεις για να έρθει ισχυρός ο Μητσοτάκης. Σήμερα, ο ΣΥΡΙΖΑ έχει ολοκληρώσει τη μνημονιακή, νεοφιλελεύθερη προσαρμογή του και δίνει συνεχή διαπιστευτήρια στα κέντρα εξουσίας. Δεν υπάρχει κανένα περιθώριο συμμετοχής, στήριξης,

εμπιστοσύνης ή ανοχής σε ενδεχόμενη συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ – ΠΑΣΟΚ, που θα όξυνε ακόμα παραπάνω την απογοήτευση και την άποψη, σε τμήματα των λαϊκών στρωμάτων, ότι όλοι είναι ίδιοι.

Για την αριστερά, η απόκρουση του αφηγήματος ότι δεν υπάρχει εναλλακτική για τις λαϊκές τάξεις και τη νεολαία, πρέπει να είναι κεντρικό επίδικο των επερχόμενων εκλογών. Όπως και το να διαμορφωθούν οι προϋποθέσεις για να ηχησει πιο ισχυρή η φωνή των αγώνων, αλλά και της ανυπότακτης, ριζοσπαστικής αριστεράς, για να δώσουμε από καλύτερες θέσεις τις μάχες την επομένη των εκλογών. Της αριστεράς που θα προτάσσει τους στόχους της αναδιανομής, του φραγμού στην διευρυνόμενη κοινωνική και οικονομική εξουσία του κεφαλαίου, της υπεράσπισης των δικαιωμάτων, της αντιπαράθεσης με τον ιμπεριαλισμό. Με άμεσους στόχους πάλης, αλλά και μεταβατικά αιτήματα ρήξης με το διευθυντήριο των Βρυξελλών, για δημόσιο τραπεζικό σύστημα, κρατικοποιήσεις στρατηγικών επιχειρήσεων με κοινωνικό έλεγχο, διαγραφή του δημόσιου χρέους, σεισάχθεια για το ιδιωτικό χρέος των φτωχότερων στρωμάτων, που θα ανοίγουν δρόμους για ευρύτερες

ανατροπές στους συσχετισμούς.

Δεν είναι τυχαία η λυσσαλέα επίθεση που έχουν εξαπολύσει τα κέντρα εξουσίας, η οικονομική και πολιτική ελίτ, στο ΜΕΡΑ25 – Συμμαχία για τη Ρήξη. Η επίθεση αυτή και η προσπάθεια να παρουσιαστεί η ύπαρξη εναλλακτικής πρότασης ως καρικατούρας, γίνεται γιατί γνωρίζουν ότι η μαζική έκφραση στις εκλογές ενός πολιτικού ρεύματος υπεράσπισης των δικαιωμάτων του λαού και της νεολαίας που να σπάει το ΤΙΝΑ, συνιστά το σοβαρότερο κίνδυνο για το σύστημα. Μια τέτοια εξέλιξη θα δυσκολέψει το έργο οποιασδήποτε μνημονιακής κυβέρνησης, με οποιαδήποτε σύνθεση, μπορεί να εμποδίσει την υφαρπαγή νέας αυτοδυναμίας από την ΝΔ, αλλά και την ανάδειξη σταθερών και ισχυρών μνημονιακών κυβερνήσεων και θα ενισχύσει την αυτοπεποίθηση του κόσμου που αγωνίζεται.

Εκτιμούμε ότι το ΜΕΡΑ25 – Συμμαχία για τη Ρήξη επιδιώκει και μπορεί να εκπροσωπήσει ένα τέτοιο ρεύμα. Το πρόγραμμα της Συμμαχίας προωθεί τις ρήξεις που είναι αναγκαίες σήμερα για να ανοίξουν οι δρόμοι για ακόμη μεγαλύτερες πολιτικές και κινηματικές τομές, που έρχονται σε αντιπαράθεση με τους μνη-

χανισμούς που επιβάλουν τις αντιλαϊκές πολιτικές (ευρώ, ιμπεριαλισμός, χρέος), ενώ η διατήρηση της πολιτικής, οργανωτικής και ιδεολογικής αυτοτέλειας των δυνάμεων που την συναποτελούν, εξασφαλίζει όρους σεβασμού και ισοτιμίας. Αντίθετα, οι αόριστες επικλήσεις της «δεύτερας σοσιαλιστικής παρουσίας», η απόρριψη μεταβατικών και εφικτών στόχων, αλλά και ο διαρκής κατακερματισμός, αναπαράγουν και βαθιάουν την απογοήτευση.

Όλοι οι μεγάλοι αγώνες που έβαλαν φραγμό στην επιθετικότητα της κυβέρνησης γεννήθηκαν μέσα από την ενότητα των δυνάμεων της αγωνιστικής αριστεράς και τη συσπείρωση γύρω από τους στόχους αγώνα. Αυτό πρέπει να γίνει και σήμερα, για να μπορέσει να εκφραστεί ολοένα και πιο μαζικά μια ηχηρή αντιπολίτευση που θα σπάσει τους συστημικούς συσχετισμούς και τη μνημονιακή μονοφωνία, που θα αποτελέσει ηχείο για τους αγώνες της επόμενης ημέρας, τους αγώνες των εργαζομένων και της νεολαίας για αξιοπρέπεια, τους αγώνες για το περιβάλλον, τις αντιστάσεις στον αυταρχισμό και την καταστολή, τους αγώνες των γυναικών και των ΛΟΑΤΚΙ ατόμων για ισότητα και δικαιώματα.

Να διώξουμε την κυβέρνηση Μητσοτάκη Για ένα ενιαίο μέτωπο αγώνα μετά τις εκλογές

Του Νίκου Γιαννόπουλου,
μέλους του Δικτύου για τα Πολιτικά
και Κοινωνικά Δικαιώματα

Σεβρώ ότι είναι ζωτικής σημασίας για την επιβίωση των εργαζομένων τάξεων και των κοινωνικά αποκλεισμένων η απαλλαγή μας από την κυβέρνηση Μητσοτάκη. Δεν πρόκειται για μια ακόμα αστική κυβέρνηση, όπως διατείνονται τμήματα της Αριστεράς. Εκτός του ότι είναι η αντιλαϊκότερη και αυταρχικότερη κυβέρνηση από τη Μεταπολίτευση, δεν εκπροσωπεί απλώς τα συμφέροντα του κεφαλαίου, όπως κάθε αστική κυβέρνηση, αλλά είναι αδιαμεσολάβητα καθαυτό το πλέον επιθετικό κεφάλαιο στην εξουσία. Η επανεκλογή της θα ολοκληρώσει την καταστροφική στοιχειωδών κοινωνικών κατακτήσεων, προνοιακών υποδομών και δημοκρατικών δικαιωμάτων. Με αυτή την έννοια, είναι εξοργιστικό το στρογγύλεμα που κάνει μέρος της Αριστεράς στο ρόλο

αυτής της κυβέρνησης, επιχειρώντας να την εξομοιώσει με τον κεντροαριστερό και ψοφοδεή, αλλά προφανώς όχι ακροδεξιά και διεφθαρμένο ΣΥΡΙΖΑ. Αυτή την προσέγγιση εκπροσωπεί με ιδεολογική υπερηφάνεια, αλλά ουδεμία ταξική αντίληψη το ΚΚΕ ενώ φλερτάρουν μαζί της οργανώσεις της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς.

Πεποίθησή μου ήδη από 2020 ήταν ότι το μόνο τρόπο για την εκδίωξη της κυβέρνησης από τα αριστερά αποτελούσε το ενιαίο μέτωπο στο δρόμο και την κάλη με πολιτικό κορμό τον ΣΥΡΙΖΑ, το ΚΚΕ, το ΜΕΡΑ και την εξωκοινοβουλευτική Αριστερά, στηριγμένο σε ενωτικές διεκδικήσεις και ένα κυβερνητικό πρόγραμμα κοινωνικής σωτηρίας. Φυσικά, επρόκειτο για μια μη ρεαλιστική πρόταση ως προς τους βασικούς αποδέκτες της, ωστόσο συνεχίζω να πιστεύω ότι η μειοψηφική έστω υιοθέτησή της θα άλλαζε το κλίμα σε μια σειρά από μέτωπα αγώνα (πόλεμος, ακρίβεια, καταστολή κ.λπ.) και θα ασκούσε πιέσεις στους μαζικότερους πολιτικούς χώρους της Αρι-

στεράς. Τούτο δεν έγινε εξαιτίας πολιτικών σκοπιμοτήτων των «μεγάλων» και πολιτικής αποχαύνωσης των «μικρών».

Φοβάμαι ότι η πιθανή επανεκλογή του Μητσοτάκη όχι μόνο θα ολοκληρώσει την καταστροφή που προανέφερα, αλλά και θα απογοητεύσει το νεανικό κυρίως δυναμικό που με έναρξη τις κινητοποιήσεις των καλλιτεχνών έφτασε στις μεγαλύτερες πανελλαδικές διαδηλώσεις για το έγκλημα των Τεμπών. Βεβαίως, θα υπάρξουν νέες κινηματικές αντιστάσεις, ωστόσο οι χρόνοι εκκίνησης και οι ρυθμοί ανάπτυξής τους είναι άγνωστοι, ιδιαίτερα αν μεσολαβήσει μια μεγάλη ήττα, όπως η επανεκλογή Μητσοτάκη. Με αυτή την έννοια, καταλαβαίνω, αν και δεν συμμερίζομαι την επιλογή τους, όσες-ους ψηφίσουν με περισσή ανοχή τον ΣΥΡΙΖΑ. Δυστυχώς, το επιτελείο Τσίπρα άσκησε χειρότερη αντιπολίτευση από την κυβερνητική θητεία του και τώρα κάνει ακόμα χειρότερη προεκλογική καμπάνια και από την αντιπολίτευση του.

Παρ' όλα αυτά, νομίζω ότι έχει γίνει

σαφές πως προτιμώ μια κυβέρνηση με κορμό τον ΣΥΡΙΖΑ. Όχι μόνο γιατί θα μειωθεί ο ρυθμός της επίθεσης σε δικαιώματα και κατακτήσεις και θα υπάρξουν κάποιες αποκαταστάσεις, που αφορούν τις ζωές εκατομμυρίων «κανονικών» ανθρώπων και όχι την αφηρημένη σφαίρα της ιδεολογίας, αλλά και επειδή είναι καλύτερο αντί να αμύνεσαι απεγνωσμένα στο νεοφιλελεύθερο κανιβαλισμό να διεκδικείς από μια κεντροαριστερή κυβέρνηση να υλοποιήσει τις εξαγγελίες της, είτε αφορούν την αύξηση του βασικού μισθού και την κατάργηση του Χρηματιστηρίου Ενέργειας είτε την επιστροφή στο Δημόσιο των εθνικών μουσείων και την κατάργηση της πανεπιστημιακής αστυνομίας. Ισχυρίζομαι ότι έτσι πρέπει να σκεφτόμαστε και όσες-οι θα ψηφίσουμε ΜΕΡΑ ή εξωκοινοβουλευτικές οργανώσεις (για το ΚΚΕ δεν το συζητώ...), αλλά και αυτοί-ές που θα απέχουν ή θα ρίξουν άκυρο. Πάνω απ' όλα όμως, επειγόμαστε, όποια κυβέρνηση και αν εκλεγεί, για ένα ενιαίο μέτωπο αγώνα για τη ζωή και την ελευθερία.

55 χρόνια από την εξέγερση

Του Νικόλα Κολυτά

Ο Μάης του 1968 στη Γαλλία δεν ήταν τίποτε άλλο από τη σύγκρουση δύο κόσμων. Δύο κόσμων ολότελα διαφορετικών. Από τη μία η γερασμένη, συντηρητική, αστική Γαλλία και από την άλλη η ορμή της νιότης, της εργατικής δύναμης και του ονείρου ενός άλλου κόσμου. Η σύγκρουση αυτών των δύο κόσμων συμπυκνώθηκε σε διάστημα ενάμιση περίπου μήνα, όμως τα όσα συνέβησαν σε αυτό το διάστημα, καθόρισαν το παγκόσμιο κίνημα και την επαναστατική Αριστερά μέχρι σήμερα.

Η φοιτητική σπίθα

Στις 22 Μάρτη 1968 το πρωί η αστυνομία, θέλοντας να σταματήσει γρήγορα κάποιες πράξεις διαμαρτυρίας ενάντια στον πόλεμο στο Βιετνάμ, συνέλαβε στη Γαλλία δύο νέους και τρεις μαθητές, μέλη ακροαριστερών οργανώσεων. Το ίδιο βράδυ σε ένδειξη αλληλεγγύης πραγματοποιήθηκε μια συγκέντρωση ενάντια στις συλλήψεις στο πανεπιστήμιο της Ναντέρ (πανεπιστημιούπολη έξω από το Παρίσι), η οποία έσπασε την είσοδο των γραφείων της διοίκησης της σχολής και εγκαταστάθηκε εκεί ένα φοιτητικό συμβούλιο που έμελλε να συζητήσει παθιασμένα μέχρι το επόμενο πρωί. Γέννημα αυτής της κινητοποίησης υπήρξε το «Κίνημα 22 Μάρτη». Παρότι η άσκηση πολιτικής στα πανεπιστήμια ήταν απαγορευμένη, πλέον όλα ήταν διαφορετικά. Οι φοιτητές/τριες βρίσκονταν ήδη στα γραφεία της διοίκησης και συζητούσαν τόσο για τις συλλήψεις όσο και για το Βιετνάμ. Αυτός ήταν άλλωστε ο απώτερος σκοπός τους: να συνδεθεί το πιο πολιτικοποιημένο τμήμα των φοιτητών με αυτούς που διαμαρτύρονταν αυθόρμητα.

Το κίνημα «22 Μάρτη» υπήρξε ο προάγγελος των όσων θα ακολουθούσαν λίγες εβδομάδες αργότερα. Στις 3 Μάη, στο Πανεπιστήμιο της Σορβόνης αυτή τη φορά, πραγματοποιήθηκε μια μικρή συγκέντρωση φοιτητών ενάντια στις φασιστικές επιθέσεις, την αστυνομική καταστολή, αλλά και τις πειθαρχικές διώξεις ενάντια σε φοιτητές της Ναντέρ. Θορυβημένος από τα γεγονότα της Ναντέρ και φοβούμενος ότι ο ιός των κινητοποιήσεων θα εξαπλωθεί και στη Σορβόνη, ο πρύτανης του Πανεπιστημίου του Παρισιού Ζαν Ρος, κατόπιν συνεν-

Εκατοντάδες χιλιάδες εργάτες κρατώντας τις σημαίες των σωματείων τους και τα πανό των εργοστασίων τους συνδέονται εκρηκτικά με τους επίσης χιλιάδες φοιτητές με τις κόκκινες και τις μαύρες σημαίες. Ο νεολαιίστικος ριζοσπαστισμός συναντά την εργατική εμπειρία.

νόησης με τον Υπουργό Παιδείας, αποφασίζει να διαλύσει βίαια τη συγκέντρωση. Οι αστυνομικές δυνάμεις καταστέλλουν τους αγωνιζόμενους φοιτητές και τους συλλαμβάνουν μπροστά στα μάτια των εκπληκτων απλών συμφοιτητών τους. Αυθόρμητα ξεσπούν μαζικές συγκρούσεις με την αστυνομία και βασική απαίτηση είναι η απελευθέρωση των φοιτητών. Ο απολογισμός της νύχτας ήταν 100 τραυματίες και 596 συλλήψεις. Τη Δευτέρα 6 Μάη, 49.000 φοιτητές βγαίνουν στους δρόμους αντιμέτωποι με 20.000 αστυνομικούς. Ο περίφημος Μάης του 1968 μόλις είχε ξεκινήσει.

Το κοινωνικό υπόβαθρο

Τα γεγονότα του Μάη δεν κατέβηκαν από τον ουρανό. Μπορεί να προκάλεσαν την έκπληξη της κυρίαρχης τάξης και της φιλοσοβιετικής Αριστεράς, όμως στην πραγματικότητα αντικατόπτριζαν τις κοινωνικές και πολιτικές διεργασίες που συντελούνταν στη μεταπολεμική Γαλλία. Εκείνη την περίοδο η δυτική Ευρώπη έκλεινε τα τραύματά της και βάδιζε προς μια νέα πορεία σταθερότητας και ανάκαμψης της κερδοφορίας. Τα Κομμουνιστικά Κόμματα και η σοσιαλδημοκρατία

είχαν προσαρμοστεί στη νέα κατάσταση και δεν έπαιρναν άμεσες πρωτοβουλίες, ικανές να συγκροτήσουν κάτι επικίνδυνο. Συνολικά το πολιτικό ενδιαφέρον στρεφόταν γύρω από τις εξελίξεις σε χώρες του τρίτου κόσμου παρά στο αν υπήρχαν δυνατότητες κινητοποίησης μέσα στα μεγάλα ευρωπαϊκά αστικά κέντρα. Κι όμως στα πανεπιστήμια, στα εργοστάσια και τα σχολεία υπήρχε ένα κοινωνικό δυναμικό που ασφουκτιούσε και αναζητούσε παθιασμένα πολιτική έκφραση.

Η δομή των γαλλικών πανεπιστημίων τις δεκαετίες του '50 και του '60 συντέλεσε σε μεγάλο βαθμό στο να συγκροτηθεί μια μάζα ανθρώπων ικανή να αμφισβητήσει όλες τις καταπιέσεις που κρύβονταν κάτω από το χαλί μιας ξεπερασμένης κοινωνίας. Η μαζική είσοδος στα πανεπιστήμια έπαιξε καταλυτικό ρόλο για τις εξελίξεις στη Γαλλία. Τα πανεπιστήμια από μικρές λέσχες για την ελίτ μεταμορφώθηκαν σταδιακά σε απαίσια και υπερπληθής εργοστάσια γνώσης. Είναι χαρακτηριστικό ότι το σώμα των Γάλλων φοιτητών το 1946 άγγιζε τα 123.000 άτομα, ενώ το 1968 άγγιζε τα 514.000 άτομα. Αυτή η τεράστια αύξηση της φοιτητικής κοινότητας δημιούργησε ένα ζωντανό δυναμικό στα θεμέλια

του εκπαιδευτικού συστήματος. Οι φοιτητές, που απλώς διαμαρτύρονταν για τις συνθήκες μέσα στις εστίες, στα αμφιθέατρα και τις λέσχες, ενώθηκαν με τους φοιτητές που συζητούσαν μανιασμένα για τον πόλεμο στο Βιετνάμ και τα τότε επαναστατικά κινήματα.

Ο εργατικός καταλύτης

Ο Μάης του 1968 στη Γαλλία, δεν ήταν απλώς ένα ξέσπασμα φοιτητών. Ήταν μια κοινωνική εξέγερση που απέκτησε άλλο βάρος και άλλη δυναμική, όταν μπήκε στο παιχνίδι ο εργατικός παράγοντας. Η άγρια καταστολή των φοιτητικών κινητοποιήσεων τη νύχτα της 10ης Μάη ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι. Υπό την πίεση των εργατικών βάσης, προκηρύσσεται γενική απεργία για τις 13 Μάη. Η κυβέρνηση φοβούμενη κλιμάκωση, σπεύδει να απελευθερώσει τους συλληφθέντες φοιτητές, όμως είναι πλέον πολύ αργά. Στο Παρίσι γίνεται μια μεγαλειώδης διαδήλωση που σύμφωνα με εκτιμήσεις άγγιξε το ένα εκατομμύριο ανθρώπους. Πρόκειται για τη μεγαλύτερη μεταπολεμική διαδήλωση μετά την απελευθέρωση της πόλης από του ναζί το 1944. Εκατοντάδες χιλιάδες εργάτες κρατώντας τις σημαίες των σωματείων τους και τα πανό των εργοστασίων τους συνδέονται εκρηκτικά με τους επίσης χιλιάδες φοιτητές με τις κόκκινες και τις μαύρες σημαίες. Ο νεολαιίστικος ριζοσπαστισμός συναντά την εργατική εμπειρία. Πρόκειται για ένα μείγμα που θα ταρακουνούσε όλη τη Γαλλία απ' άκρη σ' άκρη.

Ενώ η ηγεσία του ΚΚΓ πίστευε ότι η κατάσταση εκτονώθηκε, η

που άλλαξε τον κόσμο...

εργατική τάξη της Γαλλίας είχε άλλη άποψη. Οι εργάτες της Sud Aviation (εργοστάσιο κατασκευής αεροπλάνων) αποφάσισαν κατάληψη του εργοστασίου στις 14 Μάη και σήκωσαν οδοφράγματα στις εισόδους του. Οι εργάτες της Ρενό στο Κλεόν προχώρησαν και αυτοί σε κατάληψη. Μέχρι τις 16 Μάη οι καταλήψεις είχαν απλωθεί σ' ολόκληρη τη Γαλλία. Μέσα σε λίγες ημέρες ο γαλλικός καπιταλισμός ένωθε τα πόδια του να τρέμουν. Στις 18 Μάη προκηρύχθηκε Γενική Απεργία. Τα πάντα νέκρωσαν στη Γαλλία, καθώς οι σιδηροδρομικοί καταλάμβαναν τους σταθμούς και τα αμαξοστάσια. Οι εταιρίες, τα πολυκαταστήματα, τα τυπογραφεία βρίσκονταν στα χέρια των απεργών. Στις 25 Μάη το κρατικό ραδιόφωνο και η τηλεόραση ξεκίνησαν τη δική τους απεργία. Τα τηλεοπτικά νέα των 8 διακόπηκαν. Οι αστικές εφημερίδες αναγκάστηκαν να δεχθούν έλεγχο της ύλης τους και να τυπώσουν τις διακηρύξεις της Επιτροπής των Εργατών. Όσο για τις τράπεζες, ο «Economist» έγραφε: «Κανείς δεν είναι πια σίγουρος για το ποιος απαντά στο τηλέφωνο στην Τράπεζα της Γαλλίας».

Η υποχώρηση και οι ευθύνες

Τα γεγονότα του Μάη ήταν ένα από τα πολλά παραδείγματα της νεότερης παγκόσμιας ιστορίας κατά τα οποία η εργατική τάξη βρίσκεται μίλια μπροστά από την πολιτική ηγεσία που υποτίθεται την εκπροσωπεί. Είναι χαρακτηριστικό ότι οι ηγεσίες του ΚΚΓ και της CGT, της μεγαλύτερης εργατικής ομοσπονδίας, δεν ήταν καθόλου θετικά διακείμενες μπροστά στα όσα συνέβαιναν. Η θέση τους ήταν ότι δεν είναι δυνατή η επανάσταση στη Γαλλία και ότι «οι εργαζόμενοι δεν είναι έτοιμοι» για τέτοιου τύπου

ανατροπές. Την ώρα, λοιπόν, που χιλιάδες εργάτες και φοιτητές φώναζαν στους δρόμους: «Αντίο Ντε Γκολ», «Η εξουσία βρίσκεται στους δρόμους», «Η εξουσία στους εργάτες», οι ηγέτες των συνδικάτων, σε συμφωνία με το ΚΚΓ, δέχτηκαν την πρόσκληση του Πομπιντού για

των αγροτών, αύξηση στα οικογενειακά επιδόματα και τα επιδόματα γήρατος, παραχωρήσεις στα ωράρια εργασίας, τα όρια συνταξιοδότησης και στα συνδικαλιστικά δικαιώματα. Οι παραχωρήσεις αυτές όμως σήμαναν και την αρχή για την υποχώρηση της εξέγερσης του

από κάθε πτέρυγα της επαναστατικής Αριστεράς. Στα ασφυκτικά γεμάτα αμφιθέατρα, οι φοιτητές συζητούσαν μαζί με τους εργάτες από το μισθό τους μέχρι το Βιετνάμ. Η ροκ μουσική, τα μακριά μαλλιά, το τσάκισμα των στερεοτύπων και του αστικού *comme il faut*, προσέδωσαν στα γεγονότα του Μάη και μια πολιτισμική διάσταση πέρα από την αμιγώς πολιτική της. Τα ευρηματικά συνθήματα, οι καταπληκτικές αφίσες, η τέχνη, το σινεμά του Μάη του '68 ακόμα και σήμερα εμπνέουν και χρησιμοποιούνται σε αγώνες. Ξαναθύμισαν ότι η επανάσταση εμπνέει και δημιουργεί σε όλα τα επίπεδα.

Το γυναικείο και φεμινιστικό κίνημα, τα αντιπολεμικά κινήματα, τα κινήματα των μαύρων, το κίνημα για την απελευθέρωση των ομοφυλόφιλων, τα πρώτα οικολογικά κινήματα, τα αντιρατσιστικά κινήματα, οι οργανώσεις της Επαναστατικής Αριστεράς, είναι παιδιά του παγκόσμιου Μάη. Ενόσ Μάη που ακούμπησε στις πιο γνήσιες επαναστατικές παραδόσεις του παρελθόντος, για να δώσει ώθηση για τους αγώνες του μέλλοντος. Άλλωστε τα γεγονότα της Γαλλίας ακολουθήθηκαν από το Ιταλικό Φθινόπωρο. Ενέπνευσαν τη νεολαία και τους εργαζόμενους σε παγκόσμιο επίπεδο. Προκάλεσαν εκρηκτικά φοιτητικά και απεργιακά κινήματα, λαϊκές εξεγέρσεις, απελευθερωτικά κινήματα που έδωξαν τους ιμπεριαλιστές, που σάρωσαν δεξιές κυβερνήσεις, που ταρακούνησαν την αστική τάξη. Πολύ περισσότερο, όμως, τα γεγονότα του Μάη αναζοπύρωσαν την ξεχασμένη πεποίθηση ότι μπορούμε να ζήσουμε αλλιώς. Ότι το σύστημά τους δεν είναι άτρωτο. Ότι η επανάσταση δεν είναι μια κλισέ ατάκα αλλά μια ζωντανή προοπτική.

*** Το γυναικείο και φεμινιστικό κίνημα, τα αντιπολεμικά κινήματα, τα κινήματα των μαύρων, το κίνημα για την απελευθέρωση των ομοφυλόφιλων, τα πρώτα οικολογικά κινήματα, τα αντιρατσιστικά κινήματα, οι οργανώσεις της Επαναστατικής Αριστεράς, είναι παιδιά του παγκόσμιου Μάη.**

διαπραγματεύσεις. Πρόκειται για μια κίνηση πολιτικής αυτοκτονίας που λειτούργησε εγκληματικά εις βάρος όσων διαδήλωναν για μέρες στους δρόμους και τα οδοφράγματα των πόλεων, στις πύλες των εργοστασίων, στις καταλήψεις των πανεπιστημίων. Για μια κίνηση που έδινε το πάνω χέρι στον Ντε Γκολ να γυρίσει το ματς.

Όμως ακόμη και αυτό δεν έγινε αναίμακτα. Η αστική τάξη στη Γαλλία αναγκάστηκε να προχωρήσει σε σημαντικές και απίστευτες υποχωρήσεις προκειμένου να ηρεμήσουν τα πνεύματα. Οι εργοδότες και η κυβέρνηση καταλάβαιναν πολύ καλά ότι, για να μπορέσουν τα συνδικάτα να πείσουν τους εργάτες να σταματήσουν την απεργία και τις καταλήψεις, έπρεπε εκείνοι να κάνουν σημαντικές παραχωρήσεις. Και τις έκαναν. Μετά τη συνάντηση με τον Πομπιντού στην Γκρενέλ, δόθηκαν πρωτοφανείς αυξήσεις στα μεροκάματα των εργατών και

Μάη. Στις 13 Ιούνη ο Ντε Γκολ κήρυξε στρατιωτικό νόμο, απαγόρευσε τις διαδηλώσεις και έθεσε εκτός νόμου 11 οργανώσεις της άκρας Αριστεράς. Η CGT δεν αντέδρασε, γιατί είχε αναλάβει το έργο να κλείσει τις απεργίες. Το ΚΚ Γαλλίας δεν είπε τίποτα. Ο δρόμος για την εκλογική νίκη της Δεξιάς είχε ανοίξει.

Η επαναστατική Αριστερά

Παρά την ήττα, μέσα από το καζάνι του Μάη ξεπρόβαλλε μια νέα Αριστερά που αμφισβήτησε τη σοβιετική ορθοδοξία, τα υπαρκτά παραδείγματα και τις αντιφάσεις των ΚΚ. Τροτσκιστές, μαοϊκοί, γκεβαριστές, αναρχικοί, έφτιαχναν οργανώσεις, εξέδιδαν έντυπα, ανατύπωναν βιβλία του παρελθόντος, παρενέβαιναν σε εργοστάσια, έστηναν σωματεία, συζητούσαν με πάθος γύρω από τις διεθνείς εξελίξεις και επανανοηματοδοτούσαν την έννοια της επανάστασης. Στους δρόμους του Παρισιού ξεπρόβαλαν αφίσες

«ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΟΥΣ ΠΟΥ

ΔΕΝ ΕΜΠΙΘΕΣ ΝΑ ΠΑΚΟΥΣΑ*

* στίχος των
Rationalistas

Επιμέλεια: Κατερίνα Καλιθήρη

Απλήρωτος, ξυλοδαρμένος και με κίνδυνο να απελαθεί βρέθηκε ο μετανάστης που χτυπήθηκε άγρια από τον εργοδότη του στη Κρήνη Φαρσάλων. **Ο Σατζάτ Αλί, εργαζόμενος από το Πακιστάν** σε κτηνοτροφική μονάδα, καταγγέλει πως **όταν διεκδίκησε τα δεδουλευμένα** του ο εργοδότης του τον αντιμετώπισε με ρατσιστικές βρισιές. Λίγες μέρες αργότερα, τον πέτυχε στον δρόμο και **του επιτέθηκε με ένα ρόπαλο, αφήνοντας τον αιμόφυρτο και αναίσθητο**. Όταν ο Σατζάτ Αλί μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο, **οι αστυνομικοί του υπέδειξαν να μην κάνει μήνυση ενώ του έφεραν και χαρτί απέλασης**. Σε ένα περιστατικό που θυμίζει Μανωλάδα, ο ξυλοδαρμένος μετανάστης είναι αυτός που διώκεται και όχι ο τραμπούκος-ρατσιστής εργοδότης. Το μήνυμα είναι σαφές: **οι μετανάστες θα μπορούν να είναι στην Ελλάδα μόνο με τον φόβο της απέλασης, χωρίς χαρτιά, για να μην τολμούν να διεκδικήσουν τίποτα**. Και αν τυχόν διεκδικήσουν από τα αφεντικά τους, η αστυνομία είναι πάντα πρόθυμη να τους προστατέψει –τα

αφεντικά φυσικά και όχι τους αδύναμους. Για αυτούς, η μόνη ελπίδα είναι **ένα δυνατό εργατικό και αντιρατσιστικό κίνημα που θα τους αγωνιστεί μαζί τους ενάντια στην άγρια εκμετάλλευση**, και θα διεκδικήσει να έχουν χαρτιά, στέγη, πρόσβαση στην υγεία και στην παιδεία για να μην αναγκάζονται να εργάζονται κάτω από τέτοιες συνθήκες

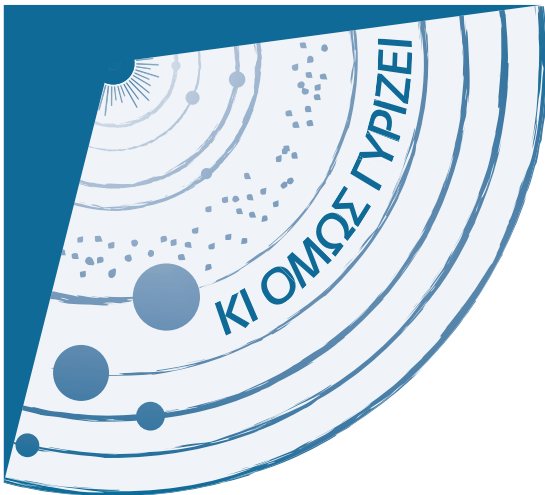
Μια ακόμα υπόθεση καταπάτησης δικαιωμάτων κρατούμενου έρχεται στο φως. Αυτή την φορά πρόκειται για έναν διπλά ακρωτηριασμένο κρατούμενο ο οποίος κρατείται επί τρεις μήνες χωρίς να έχει καταδικαστεί. **Ο 45χρονος Η.Γ βρίσκεται υπό προσωρινή κράτηση στις φυλακές Κορυδαλλού, παρά το γεγονός ότι έχει αναπηρία 85% καθώς έχει ακρωτηριαστεί το ένα χέρι του και το ένα πόδι του έπειτα από εργατικό ατύχημα. Παρά το γεγονός ότι προβλέπεται η υπό όρους απόλυση κρατούμενων με αναπηρία άνω του 67%**, ακόμα και για αδικήματα βαρύτερα από αυτά για τα οποία κατηγορείται, ο Η.Γ. συνεχίζει να κρατείται στον Κορυδαλλό. Όπως αναφέρει ο ίδιος, μέσα στην φυλακή δυσκολεύεται να κάνει απαραίτητες για την καθημερινότητά του κινήσεις όπως να πάει στην τουαλέτα, να πάρει τον δίσκο με το φαγητό, να βγει στο προαύλιο ή να πάει στο επισκεπτήριο. Η υπόθεση αυτή αναδεικνύει ότι **για το σύστημα δικαιοσύνης οι κρατούμενοι είναι μη-άνθρωποι χωρίς δικαιώματα**. Με κέντρο την τιμωρία και όχι τον –οποιο– σωφρονισμό, άνθρωποι στερούνται της αξιοπρέπειας και των δικαιωμάτων τους αν τύχει και βρεθούν υπόδικοι. **Μόνο αν είναι φτωχοί, μετανάστες και «αντιφρονούντες»** όμως. Γιατί, όσο υπόδικοι μεγαλοεπιχειρηματίες απολαμβάνουν κάθε δημοκρατικό δικαίωμα, φτωχοδιαβόλοι μικροεγκληματίες ζουν την απόλυτη φρίκη.

οδηγεί στην υπερπληρότητα των καμψ, στην μηδαμινή ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και στην ανύπαρκτη ψυχοκοινωνική και νομική υποστήριξη των κρατούμενων. Και όλα αυτά την στιγμή που **η κυβέρνηση δίνει γιγάντια κονδύλια για υπερσυστήματα ελέγχου και επιτήρησης** στην προσφυγική δομή της Λέρου (τουρνικέ, αναγνώριση δακτυλικού αποτυπώματος και προσώπου, κάμερες). Έτσι, το ελληνικό κράτος καταφέρνει να είναι παράτυπο και ρατσιστικό ακόμα και σε σχέση με τις υποτυπώδεις απαιτήσεις της Ε.Ε.

Τρανσφοβική επίθεση δέχτηκε ένας φοιτητής στο πανεπιστήμιο Πάτρας, λίγες μέρες μετά την πραγματοποίηση εκδήλωσης σχετική με την ΛΟΑΤΚΙΑ+ κοινότητα και την ομοφοβία. Η επίθεση έλαβε χώρα στο Τμήμα Επιστημών της Εκπαίδευσης, **με το θύμα να δέχεται γροθιές και κλοτσιές στο σώμα του, ενώ τα άτομα που του επιτέθηκαν του πέταξαν και μπογιές**. Η απάντηση του πρύτανη σε αυτή την αποτρόπαια επίθεση είναι η αύξηση των περιπολιών των σκεκιούριτι στον χώρο του πανεπιστημίου. Είναι εμφανές ότι **οι πρωτανικές αρχές μόνο με την καταστολή ξέρουν να αντιμετωπίσουν τα ζητήματα σεξισμού και ομο/τρανσφοβίας**, καθώς ακόμα και σε ένα τόσο αποτρόπαιο περιστατικό δεν μπορούν να αντιληφθούν πώς να προστατέψουν πραγματικά τα μέλη της ΛΟΑΤΚΙΑ+ κοινότητας στο πανεπιστήμιο. Γνωρίζουμε πολύ καλά όμως ότι οι σκεκιούριτι και η αστυνόμευση μόνο προωθητική δεν είναι για ζητήματα έμφυλης και ομο/τρανσφοβικής βίας, καθώς πολλές φορές οι ίδιοι οι σκεκιούριτι είναι φορείς συντηρητικών απόψεων. **Η ομο/τρανσφοβία στα πανεπιστήμια δεν αντιμετωπίζεται ούτε με σκεκιούριτι, ούτε με περιπολίες, ούτε με πανεπιστημιακή αστυνομία**. Η συναδελφική αλληλεγγύη και η οργανωμένη πάλη είναι τα όπλα μας ενάντια στις πολιτικές που μας διαχωρίζουν, μας καταπιέζουν και μας στερούν τα δικαιώματά μας. **Οι φοιτητικοί μας σύλλογοι, τα σχήματα, οι συνελεύσεις μας μπορούν καλύτερα από τον καθένα να καταπολεμήσουν** πολιτικά-ιδεολογικά το ζήτημα των ομο/τρανσφοβικών συμπεριφορών και παρενοχλήσεων και φυσικά, να στέκονται πάντα στο πλευρό των θυμάτων.

Αυξάνεται συνεχώς ο αριθμός προσφύγων και μεταναστών που κρατούνται σε κέντρα κράτησης σύμφωνα με την οργάνωση Υποστήριξη Προσφύγων στο Αιγαίο. Και αυτό δυστυχώς είναι κάτι το αναμενόμενο, καθώς μετά την άρση των μέτρων για την πανδημία έχει αρχίσει ξανά να αυξάνεται η άφιξη κατατρεγμένων στα σύνορα της χώρας. Παράλληλα, για το 99,7% όσων πρόκειται να απελαθούν προηγείται κράτηση τους σε καμψ, παρότι στην Οδηγία της ΕΕ για «την επιστροφή των παρανόμως διαμενόντων υπηκόων τρίτων χωρών» αναφέρεται ότι **κράτηση πρέπει να γίνεται μόνο ως έσχατη λύση και σε ειδικές περιπτώσεις**. Την ίδια στιγμή, οι πρόσφυγες που κρατούνται προς απέλαση **στερούνται πρακτικά του δικαιώματός τους να προσφύγουν ενάντια στην απόφαση απέλασής τους**. Το ρατσιστικό μένος της κυβέρνησης να εξαφανίσει τους πρόσφυγες κρύβοντας τους σε καμψ ή με την απέλασή τους, σε συνδυασμό με την πολύμηνη κράτησή τους σε καμψ και τις μηδαμινές υποδομές

Αφγανιστάν

Μια έκθεση του ΟΗΕ βρήκε ότι τα 34 από τα 40 εκατομμύρια ανθρώπων στο Αφγανιστάν ζουν σε συνθήκες φτώχειας -από 19 εκατομμύρια το 2020. Μπορούν να ειπωθούν πολλά για το μοντέλο «ανάπτυξης» που καθοδήγησαν οι ΗΠΑ στα 20 χρόνια κατοχής της χώρας και τι άφησε πίσω της η 20ετής «ανοικοδόμηση». Όμως στην δραματική επιδείνωση τα τελευταία χρόνια, έχουν παίξει ρόλο πιο πρόσφατα εγκλήματα. Το «πάγωμα» των αποθεματικών της Αφγανικής Κεντρικής Τράπεζας αλλά και η δραστική περικοπή της διεθνούς βοήθειας (που αποτελούσε το 70% του προϋπολογισμού της χώρας), ως εκδίκηση του ταπεινωμένου από τους Ταλιμπάν αμερικανικού κράτους. Οι υποστηρικτές αυτού του «οικονομικού αποκλεισμού» επικαλούνται την βαναυσότητα του καθεστώτος των Ταλιμπάν. Αντίστοιχη βαναυσότητα βέβαια χαρακτήριζε και τους πολέμαρχους που συνεργάστηκαν με τον αμερικανικό στρατό. Ήταν κι αυτοί καθάρματα, αλλά «δικά μας καθάρματα». Σύμφωνα μάλιστα με την έκθεση του ΟΗΕ, εκείνα τα καθάρματα ήταν ακόμα χειρότερα ως προς τη διάθεση της διεθνούς βοήθειας (η έκθεση αναφέρει σημαντική μείωση της διαφθοράς μετά το 2020). Εν τω μεταξύ, η διακοπή/μείωση της βοήθειας δεν βλέπουμε πώς βοηθά τις καταπιεσμένες γυναίκες. Αντίθετα, ο ΟΗΕ προειδοποιεί ρητά: «Αν η βοήθεια μειωθεί, θα επιδεινωθούν ακόμα περισσότερο οι ήδη τραγικές συνθήκες που αντιμετωπίζουν οι απλοί Αφγανοί πολίτες -και ιδιαίτερα οι γυναίκες και τα κορίτσια»...

Παλαιστίνη/Ισραήλ

«Σήμερα, γιορτάζουμε 75 χρόνια σφριγηλής δημοκρατίας στην καρδιά της Μέσης Ανατολής, 75 χρόνια δυναμισμού, εφευρετικότητας και ρηξικέλευθων καινοτομιών. Κάνετε κυριολεκτικά την έρημο να ανθίσει, όπως μπόρεσα να διαπιστώσω κατά την περσινή μου επίσκεψη στη Νεγκέβ». Έτσι επέλεξε να τιμήσει η Ούρσουλα Φον Ντερ Λάιεν την «Μέρα Ανεξαρτησίας του Ισραήλ», δηλαδή την επίσημη έναρξη ενός σχεδίου εποικιστικής αποικιοκρατίας με πράξεις μαζικής εθνοκάθαρσης που οι Παλαιστίνιοι αποκαλούν «Νάκμπα» (Καταστροφή). Απαντώντας στις διαμαρτυρίες της Παλαιστινιακής Αρχής για την προσβλητική επίκληση ενός ιδρυτικού ρατσιστικού μύθου του Ισραήλ («η Παλαιστίνη ήταν έρημος πριν έρθουμε και την κάνουμε να ανθίσει»), η Ευρωπαϊκή Επίτροπος δήλωσε ότι εννοούσε την μετατροπή της ερήμου της Νεγκέβ σε αρδεύσιμη γη κι όχι το παρελθόν. Αλλά όπως συνηθίζουν να θυμίζουν σε κάθε επέτειο οι Παλαιστίνιοι, «η Νάκμπα συνεχίζεται» μέχρι σήμερα, επί

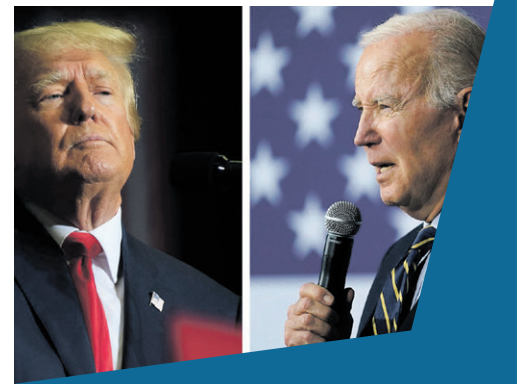

ΗΠΑ

Μετά την ανατροπή της «Απόφασης Ρόου» (που θεμελιώνει το δικαίωμα στην άμβλωση), η φονταμενταλιστική Δεξιά στις ΗΠΑ έχει ξεσαλώσει. Μέσα στο 2022, οργανώσεις όπως οι «Μαμάδες για την Ελευθερία» επιχειρήσαν να απαγορεύσουν 2.571 τίτλους βιβλίων (με θέματα έμφυλης ή φυλετικής ισότητας από σχολικές και δημόσιες βιβλιοθήκες (ρεκόρ 20ετίας). Μέσα στο 2023, πολιτειακοί νομοθέτες έχουν καταθέσει 483 νομοσχέδια κατά των δικαιωμάτων των τρανς ατόμων (την ίδια χρονιά, το 50% των τρανς ατόμων 13-24 ετών σκέφτηκε σοβαρά την αυτοκτονία). Παράλληλα, σε πολλές Πολιτείες που απαγορεύτηκε ή περιορίστηκε η χειρουργική άμβλωση, πλέον εξαπολύονται νέες επιθέσεις στη φαρμακευτική άμβλωση (που αποτελούσε «παραθυράκι» μετά την ανατροπή της απόφασης «Ρόου»). Είναι η κορύφωση μιας διαδικασίας που συνόψισε εύστοχα η Σάρον Σμιθ: «Επί δεκαετίες, [οι Ρεπουμπλικάνοι] υιοθέτησαν τη ριζοσπαστική Δεξιά και προώθησαν το αντιδραστικό της πρόγραμμα, απλά και μόνο επειδή αυτή η μικρή αλλά καλά χρηματοδοτημένη μειοψηφία του πληθυσμού έχει μεγάλο κίνητρο να ψηφίζει μαζικά... Πιο απλά, οι Ρεπουμπλικάνοι πολιτικοί στράφηκαν ενθουσιωδώς όλο και πιο δεξιά για να ικανοποιήσουν αυτή την υπερσυντηρητική μειοψηφία -γιατί για πολύ καιρό αυτή τους εξασφάλιζε νίκες σε εκλογές και επανεκλογές. Με αυτό τον τρόπο, το ίδιο το Ρεπουμπλικανικό Κόμμα σταδιακά καταλήφθηκε από αυτό τον διψασμένο για αίμα και όλο και πιο έξαλλο όχλο. Ο Τραμπ δεν εμφανίστηκε από το πουθενά: η άνοδός του προετοιμαζόταν επί δεκαετίες». Οι Δημοκρατικοί δεν παρουσίασαν ποτέ σθεναρή αντίσταση. Καθώς οι «πολιτισμικοί πόλεμοι» της Δεξιάς προκαλούσαν αντισυμπερίωση και πόλωση, το Δημοκρατικό Κόμμα υιοθέτησε τη στρατηγική που ο Μπιλ Κλίντον ονόμασε «τριγωνισμό»: Την προσπάθεια των Δημοκρατικών να πάρουν αποστάσεις από

75 χρόνια. Η Φον Ντερ Λάιεν δεν έχει ακούσει για τα συστηματικά -απολύτως σύγχρονα- εγκλήματα εις βάρος των Παλαιστινίων Βεδουίνων της Νεγκέβ, που απασχολούν τη Διεθνή Αμνηστία και την Επιτροπή του ΟΗΕ κατά των Φυλετικών Διακρίσεων. Ούτε παίρνει ασφαλώς υπόψη ότι αυτή η «σφριγηλή δημοκρατία» καταπιέζει συστηματικά τον μισό (παλαιστινιακό) πληθυσμό που ζει υπό την -στρατιωτική, οικονομική, πολιτική- κυριαρχία της. Αυτή η διαρκής καταπίεση θα συνεχίσει να παράγει διαρκή αντίσταση. Αυτή εκφράζεται εδώ κι ένα χρόνο πιο δυναμικά και επίμονα στη Δυτική Όχθη, σε πείσμα (ή και εξαιτίας) της κλιμάκωσης της ισραηλινής επιθετικότητας με φονικές επιδρομές, μαζικές συλλήψεις, εκτελέσεις και στρατιωτικές πολιορκίες. Στις 15 Μάη, στα 75 χρόνια από την «Νάκμπα», ο παλαιστινιακός λαός θα υπενθυμίσει ότι συνεχίζει να υπάρχει και ότι υπάρχοντας αντιστέκεται, όσο κι αν θέλει το Ισραήλ και οι σύμμαχοί του σαν την Φον Ντερ Λάιεν να τον διαγράψει -και από την ιστορία και από τη δημόσια συζήτηση σήμερα...

τα «δύο άκρα», αναζητώντας «μέσο έδαφος συνεννόησης» για να απευθυνθεί (εκλογικά) και στα δύο ακροατήρια. Κάπως έτσι μεταποτίστηκε όλη η πολιτική σκηνή προς τα δεξιά, η οποία -όπως σημειώνει η Σάρον- «συνέβη σε μια εποχή που η πλειοψηφία των ανθρώπων στρεφόταν προς τα αριστερά -κάτι που έχει γίνει η πιο εμφανής αντίφαση στη χώρα που αυτοαποκαλείται η σπουδαιότερη δημοκρατία του πλανήτη». Η (αδιέξοδη) προσπάθεια τμήματος της Αριστεράς να επιχειρήσει να αξιοποιήσει την μαζική αριστερόστροφη μετατόπιση για «να καταλάβει και να αλλάξει» το Δημοκρατικό Κόμμα φαίνεται να τελειώνει όχι με έναν πάταγο, αλλά με ένα λυγμό. Ο Τζο Μπάιντεν θα διεκδικήσει την επανεκλογή του και ο Μπέρνι Σάντερς δήλωσε ότι δεν θα διεκδικήσει το χρίσμα, γιατί «καθήκον του προεδευτικού κινήματος» είναι να στηρίξει τον Μπάιντεν «και να διασφαλίσει ότι θα υπερασπιστεί την εργατική τάξη της χώρας». Και αυτό, λίγο μετά την κυκλοφορία του βιβλίου του Μπέρνι, που -μεταξύ πολλών άλλων- καταπιάνεται και με το πόσο ανίσχυρος αισθάνθηκε κατά τη θητεία του στην (θεσμικά πανίσχυρη) θέση του Προέδρου της Επιτροπής Προϋπολογισμού της Γερουσίας, όσον αφορά την προώθηση πολιτικών για «την υπεράσπιση της εργατικής τάξης της χώρας»...

Η «ουκρανική αντεπίθεση»

Του Πάνου Πέτρου

Η πολύμηνη μάχη στο Μπαχμούτ, που κρατάει από τον Αύγουστο του 2022 και μονοπωλεί το (στρατιωτικό) ενδιαφέρον από το περασμένο Νοέμβρη ως σήμερα, έχει εξελιχθεί στην απόλυτη κρεατομηχανή.

Οι περισσότεροι αναλυτές -προσκειμένοι στο ένα ή στο άλλο στρατόπεδο- εντοπίζουν εύκολα τη συμβολική αξία. Ο Πούτιν έχει ανάγκη μια «νίκη» κάπου, μετά τις ήττες και τα πωγυρίσματα του περασμένου φθινοπώρου, ενώ ο Πριγκόζιν (καθώς η Ομάδα Βάγκνερ έχει πάρει πάνω της αυτή τη μάχη) θέλει να αποδείξει την ανωτερότητα του μισθοφορικού στρατού του, στα πλαίσια του ανταγωνισμού του με το υπουργείο Άμυνας και με στελέχη του τακτικού στρατού. Για την ουκρανική πλευρά, μήνα με το μήνα, η είδηση ότι «το Μπαχμούτ αντέχει!» εξελίχθηκε σε αυταξία.

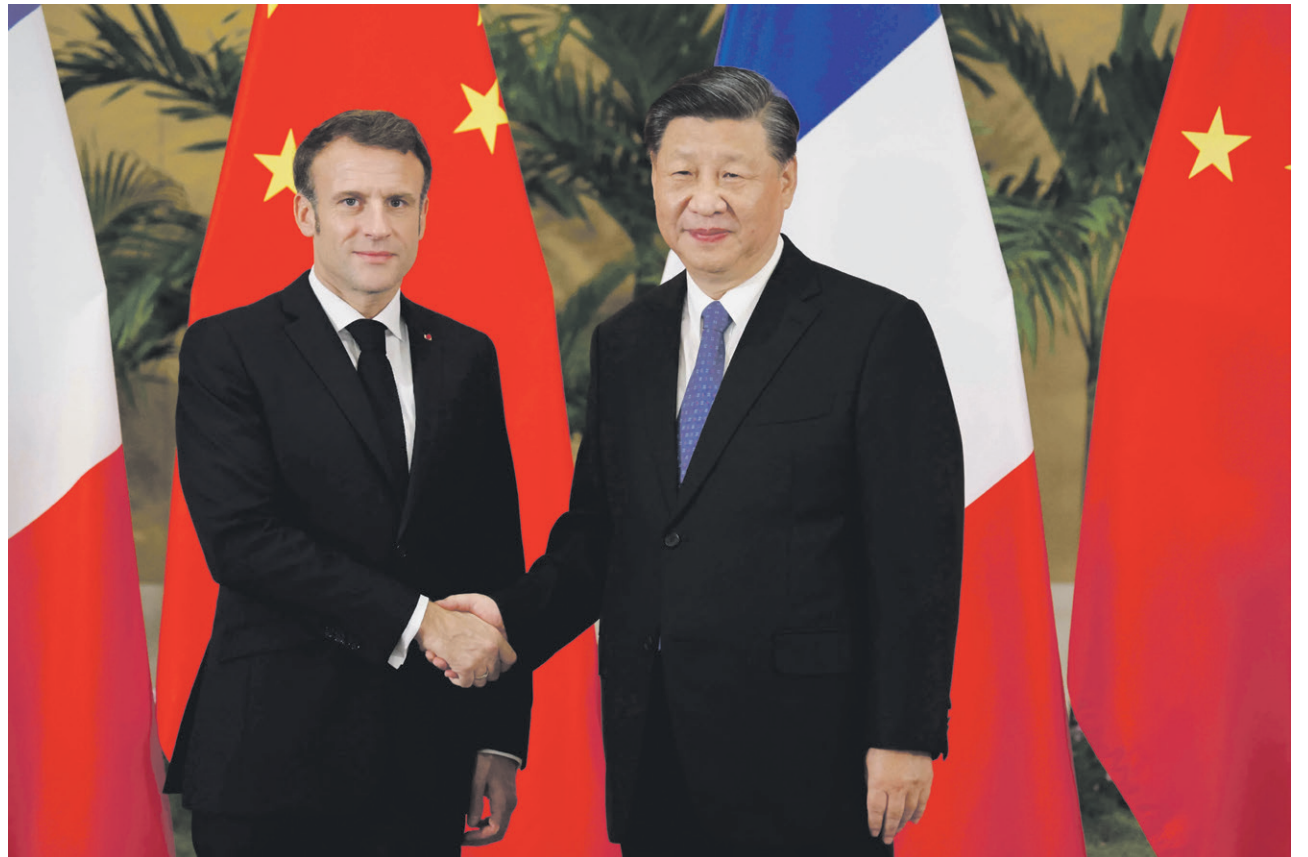
Αλλά επίσης οι περισσότεροι αναλυτές, δυσκολεύονται να εξηγήσουν τη στρατηγική αξία αυτής της μικρής πόλης στο Ντονιέτσκ. Όλοι γνωρίζουν ότι από άποψη φυσικού περιβάλλοντος, εδάφους αλλά και ουκρανικών αμυντικών οχυρώσεων, οι πραγματικά κρίσιμες και δύσκολες μάχες για την ρωσική κατάκτηση (ή όχι) του συνόλου της επαρχίας του Ντονιέτσκ είναι μετά το Μπαχμούτ.

Αντεπίθεση:

Οι άμεσα εμπλεκόμενοι συνδέουν την επιμονή τους στο σφαγείο του Μπαχμούτ με την αναμενόμενη ουκρανική αντεπίθεση, ως πεδίο «φθοράς» του αντιπάλου που θα τον φέρει σε πιο δύσκολη θέση την κρίσιμη στιγμή που αυτή θα ξεδιπλωθεί.

Σε κάθε περίπτωση, η πολυσυζητημένη ουκρανική «εαρινή αντεπίθεση» αντιμετωπίζεται ως ορόσημο της πορείας του πολέμου. Στη «στροφή» από τον Απρίλη στον Μάη, όταν γράφονταν αυτές οι γραμμές, επικρατούσε η αίσθηση ότι πλησιάζει αυτή η στιγμή -αν και πολλές ουκρανικές αντεπιθέσεις έμειναν στο στάδιο της προαναγγελίας τους περασμένους μήνες...

Σε αντίθεση με το Χάρκοβο, όπου υπήρξε ο απόλυτος αιφνιδιασμός και άτακτη υποχώρηση του ρωσικού στρατού και τη Χερσώνα, όπου υπήρξε συντεταγμένη «οι-

κειοθελής» ρωσική αναδίπλωση, αυτήν τη φορά η ουκρανική ηγεσία φιλοδοξεί για πρώτη φορά να δοκιμάσει τις δυνατότητές της να αντιστρέψει -με στρατιωτικά μέσα- τα πιο «παγιωμένα» τετελεσμένα της ρωσικής εισβολής. Αντίστροφα, θα δοκιμαστεί η ρωσική στρατιωτική δυνατότητα να «κρατήσει» τις θέσεις που είχε το χρόνο και τη δυνατότητα να οχυρώσει και να προετοιμάσει συστηματικά για άμυνα.

Η έκβαση μιας τέτοιας αναμέτρησης μπορεί να ανοίξει την όρεξη στο νικητή (περαιτέρω ουκρανικής προέλασης ή ρωσικής αντεπίθεσης απέναντι σε έναν ηττημένο-αποδιοργανωμένο στρατό), χωρίς όμως να είναι καθόλου σίγουρο ότι θα πείσει τον ηττημένο ότι κρίθηκε η πορεία του πολέμου και δεν έχει νόημα να συνεχίσει να πολεμά. Με αυτή την έννοια, όσοι-ες περιμένουν μια τέτοια αμιγώς στρατιωτική, αποφασιστική «λύση» θα πρέπει να κρατούν μικρό καλάθι. Πόσο μάλλον όταν δεν είναι καθόλου σίγουρο ότι θα προκύψει κάποιο «αποφασιστικό» αποτέλεσμα και όχι ένα νέο επεισόδιο αιματηρής φθοράς και στασιμότητας, τύπου «Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου».

Ανάμεσα στα κείμενα του Πενταγώνου που διέρρευσαν πρόσφατα, μια αναφορά της DIA (Αμυντική Υπηρεσία Πληροφοριών, το αντίστοιχο της CIA για αμιγώς στρατι-

ωτικούς σκοπούς) προβλέπει για το σύνολο του 2023 «περιορισμένα εδαφικά κέρδη» και «ελάχιστη διάθεση για διαπραγματεύσεις» και για το Κίεβο και για τη Μόσχα.

Πέρα από μια πιθανή ανατροπή αυτών των εκτιμήσεων (από την έκβαση των μαχών και τον εσωτερικό κοινωνικοπολιτικό τους αντίκτυπο τους επόμενους μήνες), η ουκρανική αντεπίθεση παραμένει ένα ορόσημο κυρίως όσον αφορά τις διπλωματικές διεργασίες.

Διπλωματία

Με δεδομένη την απόφαση των Ουκρανών να αμυνθούν και την επιμονή της Μόσχας να συντρίψει την αντίστασή τους, είναι γνωστό ότι οι μοναδικές «μεταβλητές» σε αυτή τη σύγκρουση αφορούν τους «εξωτερικούς παίκτες», δηλαδή τους ισχυρότερους συμμάχους των δύο εμπόλεμων πλευρών που τους παρέχουν -είτε στρατιωτική είτε οικονομική- «γραμμή στήριξης».

Οι δυνάμεις αυτές (κυρίως ΗΠΑ και Κίνα) δεν μπορούν να «τερματίσουν» τον πόλεμο με δική τους απόφαση, αλλά η στάση τους παίζει καθοριστικό ρόλο στη διαμόρφωση των προσδοκιών του Κιέβου και της Μόσχας. Η διαβόητη RAND Corp., ένα από τα πιο βαρυσήμαντα think tank της αμερικανικής εξωτερικής πολιτικής, έχει

εντοπίσει από καιρό αυτή την παράμετρο: Εξηγώντας ότι οι πόλεμοι δεν λήγουν όσο και οι δυο πλευρές ελπίζουν σε «ολοκληρωτική νίκη», εντοπίζει ότι η δυτική στήριξη είναι ο αστάθμητος-αβέβαιος παράγοντας που «θολώνει» τις εκτιμήσεις και των δύο πλευρών ως προς τις προοπτικές τους. Όταν εξετάζουν τις πιθανότητες τους για νίκη, η μεν κυβέρνηση Ζελένσκι μπορεί να «ποντάρει» στη συνέχεια ή μια πιθανή κλιμάκωση αυτής της στήριξης, ο δε Πούτιν μπορεί να «ποντάρει» στην προοπτική διακοπής/συρρίκνωσής της. Το ίδιο θα μπορούσαμε να πούμε και για την οικονομική-διπλωματική ανάσα που δίνει (με το αζημίωτο, για να το πούμε κομψά...) το Πεκίνο στο ρωσικό κράτος. Στο ερώτημα «αν αντέχει η Ρωσία τη φθορά», η κάθε πλευρά μπορεί να ποντάρει στην συνέχεια ή στην προοπτική διακοπής/συρρίκνωσης της κινεζικής στήριξης...

Σε αυτό το φόντο ξεδιπλώνεται ήδη η διπλωματική διεργασία μεταξύ των μεγάλων δυνάμεων, καθώς οι «σπόνσορες» των εμπόλεμων, αφενός δεν θέλουν να δουν τον σύμμαχό τους να χάνει, αλλά αφετέρου διαπιστώνουν ότι η παράταση του πολέμου αντιβαίνει προτεραιότητες ή συμφέροντά τους.

η» ως ορόσημο

Τι συμφέρει τις ΗΠΑ;

Ο διάλογος στο εσωτερικό του αμερικανικού κατεστημένου έχει πάρει φωτιά. Από τον περασμένο Γενάρη, η RAND Corp. έχει δηλώσει ότι «οι στόχοι αμερικανικού ενδιαφέροντος ολοκληρώθηκαν» (αποδυνάμωση της Ρωσίας, ενίσχυση του NATO, ευθυγράμμιση της Ευρώπης) και ότι πλέον μαζί με την πάγια αμερικανική προτεραιότητα «αποφυγής γενίκευσης ή πυρηνικής κλιμάκωσης», θα πρέπει να προστεθεί ως ισοδύναμη προτεραιότητα η «αποφυγή παράτασης» του πολέμου, καθώς η συνέχειά του επιβαρύνει τις αμερικανικές επιδιώξεις. Το think tank εκτιμά ότι το μόνο «θετικό» που μπορεί να φέρει η παράταση του πολέμου είναι πιθανές εδαφικές επιτυχίες του ουκρανικού στρατού. Αλλά, μιλώντας την ωμή γλώσσα των «αμερικανικών συμφερόντων», σε μια ταξινόμηση στόχων/ενδεχομένων (από «πολύ υψηλής» ως «αμελητέας») σημασίας, κατατάσσει τα ουκρανικά εδάφη που θα ελέγχει το

Χάας, παρουσίασε μια προσπάθεια συγκερασμού των δύο θέσεων: Κλιμάκωση της ταχύτητας και της ποιότητας του εξοπλισμού του ουκρανικού στρατού τους επόμενους μήνες, για να αυξηθούν οι πιθανότητες επιτυχιών του σε αυτή την αντεπίθεση και μετά -γύρω στον Σεπτέμβρη, ή «στο τέλος αυτής της περιόδου μαχών»- πίεση στον Ζελένσκι να διαπραγματευτεί διμερώς με τη Ρωσία, αλλά και «παράλληλη διεργασία» σε ανώτερο επίπεδο (NATO-Ρωσίας) για τα μεγάλα επίδικα (Νέα Αρχιτεκτονική Ασφαλείας κ.ο.κ.).

Με αυτή την έννοια γίνεται ορόσημο η ουκρανική αντεπίθεση. Είτε γιατί με τον τερματισμό της θα γίνει σαφές ποια «γραμμή» θα ακολουθήσει στη συνέχεια η Ουάσινγκτον. Είτε γιατί μια αποφασιστική έκβαση της (αν και το πλέον απίθανο σενάριο) μπορεί να ανατρέψει διάφορους σχεδιασμούς: Αυτό που ο Economist περιέγραψε γλαφυρά με τον τίτλο «Η ουκρανική αντεπίθεση πλησιάζει: Οι δυτικοί σύμμαχοι θέλουν μια επιτυχία της -αλλά όχι πολύ μεγάλη». Η με

σχολιάζει το Πεκίνο- ήρθε η πρώτη επικοινωνία του Ξι με τον Ζελένσκι μετά τη ρωσική εισβολή, με ένα τηλεφώνημα που κράτησε 1 ώρα και σύμφωνα με Κινέζους φιλοκυβερνητικούς δημοσιογράφους θα έχει συνέχεια στην «αναβάθμιση της εποικοδομητικής εμπλοκής της Κίνας». Αυτή καθυστέρησε -λέει- μέχρι σήμερα γιατί η Κίνα «δεν έπρεπε να φανεί ότι αδειάζει τη Ρωσία μπροστά στη δυτική κατακραυγή». Σήμερα, το διεθνές περιβάλλον είναι ευνοϊκό για να εξυηρηθεί ο διπλός κινεζικός στόχος «ενός φιλικού Κιέβου και μιας αξιοπρεπούς διεξόδου απεγκλωβισμού του Πούτιν».

Στις ΗΠΑ, η παράλληλη κινεζική πρωτοβουλία, αν και συγκλίνει επί της ουσίας με την επιδίωξη της Ουάσινγκτον για αποφυγή μακρόχρονης παράτασης του πολέμου, αντιμετωπίζεται με δημόσιο σκεπτικισμό (περί ειλικρίνειας των προθέσεων, περί «κινεζικών δημοσίων σχέσεων» κλπ). Πρόκειται για την ίδια αμφιθυμία με την οποία έγινε δεκτή και η αποκατάσταση σχέσεων Σαουδικής Αραβίας-Ιράν με κινεζική διαμεσολάβηση. «Θα το πάρουμε», ομολογούσαν τότε ιδιωτικά στον Τύπο οι αμερικανικές κρατικές γραφειοκρατίες, υπενθυμίζοντας ότι αποτελούσε αμερικανικό στόχο της εποχής Ομπάμα. Αλλά δεν έκρυβαν τον προβληματισμό που τους γεννούσε το γεγονός ότι το Πεκίνο μπορεί να επιβάλει «τακτοποιήσεις» εκεί που (πλέον) δεν μπορεί η Ουάσινγκτον.

Και η Μόσχα;

Η ανταπόκριση μέσα στη Ρωσία είναι ένα μεγάλο ερωτηματικό, όσο επικρατεί η δημόσια μονολιθική γραμμή που λέει ότι «ο χρόνος λειτουργεί υπέρ μας» και «η Ουκρανία θα επιστρέψει στη Ρωσία». Όμως σε ένα πρόσφατο άρθρο του, ο Γεβγκένι Πριγκόζιν ανέλαβε να υπερασπιστεί τον πόλεμο μέχρι τέλους και να τεκμηριώσει τον ισχυρισμό ότι ακόμα και μια συντριπτική ήττα είναι προτιμότερη («πρέπει να πιάνεις πάτο για να πατήσεις γερά και να απογειωθείς αναγεννημένος και πιο ισχυρός, το έκανε η Γερμανία μετά τον ΑΠΠ») από μια μεσοβέζικη λύση (που θα ενισχύσει, λέει, την θέση των «προδοτικών» τμημάτων της ελίτ). Σε αυτό το άρθρο, αισθάνθηκε την ανάγκη να παρουσιάσει πρώτα τα επιχειρήματα που θα παρουσιάσουν οι οπαδοί της εκχειρίδας («η Ειδική Στρατιωτική Επιχείρηση ολοκλήρωσε τους στόχους της») πριν αναλάβει να τα αποδομήσει. Ένας άνθρωπος βαθιά χωμένος στις διεργασίες του

Κρεμλίνου, υποθέτουμε εύλογα ότι απαντά προληπτικά σε κάποιους που προωθούν ήδη -σε κλειστούς κύκλους- ένα τέτοιο αφήγημα...

Έχουμε ακόμα (τουλάχιστον) μήνες πολέμου μπροστά μας αλλά και καμιά εγγύηση ότι αυτές οι «διπλωματικές διεργασίες» θα αποδώσουν -όταν τελικά ξεδιπλωθούν. Έχουμε επίσης την επίγνωση ότι αυτές οι διεργασίες μπορούν να παράξουν είτε μια άδικη-αντιδραστική ειρήνη (πχ, αντί για ανεξάρτητη και αδέσμευτη Ουκρανία με αρμονική συνύπαρξη των «εθνικών» ή γλωσσικών συνιστωσών της, δύο «Ουκρανίες», προτεκτοράτα και οι δυο, πλημμυρισμένες από εθνικιστική μισαλλοδοξία και ρεβανσισμό), είτε ένα «πάγωμα» της σύρραξης χωρίς να επιλυθεί κανένα ζήτημα. Το δεύτερο σενάριο θα είναι ανακούφιση για τα θύματα του πολέμου και μπορεί να διευκολύνει την προοπτική μαζικής-πολιτικής διεκδίκησης μιας δίκαιης λύσης. Αλλά θα χρειαστούν δυνάμεις που θα την αναλάβουν ειλικρινά και από τα κάτω. Αλλιώς, η περιοχή θα παραμείνει αιχμάλωτη του εθνικιστικού δηλητηρίου και εστία έντασης, όπως μαρτυρούν «παγωμένες» συγκρούσεις όπως στην Κορέα ή την Κύπρο...

Αλλά κυρίως, μια εκτόνωση του ουκρανικού δεν θα σημαίνει μια λήξη συναγερμού για το διεθνές κίνημα και την Αριστερά του. Όσα είπαμε -από το Φλεβάρη του 2022- για την εποχή όξυνσης των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών θα συνεχίσουν να ισχύουν. Στο δρόμο για το 1914, υπήρξαν πολλά διαδοχικά, τοπικά, επεισόδια που θα μπορούσαν να προκαλέσουν γενικευμένη ανάφλεξη (από το Μαρόκο ως τα Βαλκάνια) αλλά «έκλεισαν» διπλωματικά ή παρέμειναν περιορισμένα τοπικά. Καμιά διπλωματική τέχνη, καμιά «σωφροσύνη» επιτελείων και καμιά λαμπρή ιδέα περί «αρχιτεκτονικών ασφαλείας» και «εγγυήσεων» κ.ο.κ. δεν μπορούσε όμως να απονεκρώσει την δυναμική του συστήματος που έσπρωχνε προς μια πιθανή πολεμική αναμέτρηση. Στην παρόμοια περίοδο που έχει μπει ο καπιταλισμός σήμερα (κωδικά, όμοια με «τα χρόνια που τελικά οδήγησαν στο 1914»), πολλές κρίσεις μπορεί να εκτονωθούν ή να περιοριστούν στο ορατό μέλλον. Αλλά το επίδικο της εποχής μπροστά μας παραμένει το ίδιο. Όποιος επιθυμεί την ειρήνη, δεν πρέπει να περιμένει τα αποτελέσματα των διπλωματικών πρωτοβουλιών των «από πάνω», αλλά να εργάζεται για την ανατροπή της εξουσίας τους...

Ξεδιπλώνεται ήδη η διπλωματική διεργασία μεταξύ των μεγάλων δυνάμεων, καθώς οι «σπόνσορες» των εμπόλεμων, αφενός δεν θέλουν να δουν τον σύμμαχό τους να χάνει, αλλά αφετέρου διαπιστώνουν ότι η παράταση του πολέμου αντιβαίνει προτεραιότητες ή συμφερόντά τους...

ουκρανικό κράτος στον πάτο του αμερικανικού ενδιαφέροντος. Από την άλλη, τα «γεράκια» του ISW (Institouto Μελέτης του Πολέμου) έχουν παρεκκλίνει τους τελευταίους μήνες από τις αμιγώς στρατιωτικές παρουσιάσεις-αναλύσεις των πεδίων της μάχης, για να δημοσιεύσουν και άρθρα «γνώμης», όπου αναλαμβάνουν να υποστηρίξουν την ανάγκη να αυξηθεί ο ρυθμός και η ποιότητα των δυτικών εξοπλισμών «όχι μόνο για την ερχόμενη ουκρανική αντεπίθεση, αλλά και για όσες αντεπιθέσεις ακόμα χρειαστούν» και να τεκμηριώσουν τη ματαιότητα ή την ζήμια ενός «πρόωρου σιναύλου πίεσης στην Ουκρανία για διαπραγματεύσεις».

Το Foreign Affairs, από τα πλέον «θεσμικά» όργανα και με την βαριά υπογραφή του (διακεκριμένου «ανθρώπου του κράτους») Ρίτσαρντ

τα λόγια του Χάας, όσον αφορά την τύχη της ουκρανικής αντεπίθεσης, «η δυτική πολιτική είναι ανάμεσα στο στόχο να αποτραπεί μια καταστροφική αποτυχία της αλλά και μια καταστροφική επιτυχία της».

Κινεζική παρέμβαση

Με λιγότερο δημόσιο θορυβώδη διάλογο (που δεν συνηθίζεται στο ΚΚΚ της εποχής Ξι), αντίστοιχες σκέψεις (μεταξύ υποστήριξης της Ρωσίας και τερματισμού του πολέμου για επιστροφή στην ομαλή λειτουργία των δικτύων της παγκοσμιοποίησης) πρέπει να απασχολούν την κινεζική ηγεσία. Λίγο μετά το ταξίδι του Ξι στη Μόσχα, ήρθε το ταξίδι του Μακρόν στο Πεκίνο. Εν μέσω έντονων φημών για την επιδίωξη μιας «γαλλο-κινεζικής ειρηνευτικής πρωτοβουλίας» -πρόθεση που επιβεβαιώνει το Παρίσι αλλά δεν

Σουδάν: Πώς φτάσαμε στον εμφύλιο;

Του Πάνου Πέτρου

«Οι συνένοχοι στο έγκλημα στράφηκαν ο ένας κατά του άλλου κατά τη μοιρασιά της λείας». Με αυτή την εύστοχη παρομοίωση περιέγραψε την εμφύλια σύγκρουση στο Σουδάν ένα πρώην στέλεχος της «μεταβατικής κυβέρνησης» που είχαν ανατρέψει με πραξικόπημα οι δυνάμεις που συγκρούονται σήμερα ένοπλα στο Χαρτούμ αλλά και σε άλλες πόλεις.

Οι δυνάμεις του τακτικού στρατού, υπό τον στρατηγό Αλ Μπουρχάν, επικεφαλής του Στρατιωτικού Συμβουλίου που κυβερνά τη χώρα, συγκρούονται με το ελίτ παραστρατιωτικό σώμα των Δυνάμεων Ταχείας Υποστήριξης (RSF) υπό τον στρατηγό «Χεμέντι» (Νταγκαλό), αναπληρωτή επικεφαλής και «Νο2» του Στρατιωτικού Συμβουλίου.

Προϊστορία

Οι δύο άντρες συμπορεύτηκαν για πολλά χρόνια. Αναρριχήθηκαν στη στρατιωτική ιεραρχία επί της διακυβέρνησης του δικτάτορα Μπασίρ, παίζοντας ενεργό ρόλο στην αιματηρή καταστολή του αντάρτικου κινήματος στο Νταρφούρ και σε άλλους πολέμους του καθεστώτος ενάντια σε τοπικές-φυλετικές πολιτικοστρατιωτικές οργανώσεις και κινήματα στην περιφέρεια της χώρας. Απέσυραν -μαζί με την υπόλοιπη στρατιωτική ιεραρχία- τη στήριξή τους στον Μπασίρ όταν κλιμακώθηκε η εξέγερση εναντίον του (Δεκέμβρης του 2018 - Απρίλης του 2019), συμμετέχοντας στο Στρατιωτικό Συμβούλιο που τον καθαίρεσε και ανέλαβε την εξουσία. Παραμέρισαν από κοινού τον ΙμπνΑούφ, τον αρχηγό του Συμβουλίου και των ενόπλων δυνάμεων, ως «εξιλαστήριο θύμα», όταν το κίνημα διαδήλωσε την οργή του που στη θέση του Μπασίρ βρέθηκε ο επιτελάρχης του. Έκτοτε ο Αλ Μπουρχάν ήταν ο ντεφάκτο επικεφαλής της χώρας και ο «Χεμέντι» το δεξι-σιδερένιο- χέρι του.

Καθώς το σουδανικό κίνημα είχε πάρει τα «μαθήματα» της Αιγύπτου (της αρχικής ευφορίας για τον ρόλο του στρατού στην απομάκρυνση του Μουμπάρακ) και παρέμεινε στους δρόμους απαιτώντας να αποχωρήσει άμεσα ο στρατός από την εξουσία,

οι RSF του «Χεμέντι» εξαπέλυσαν ένα λουτρό αίματος στο Χαρτούμ, στη μεγάλη σφαγή της 3ης Ιούνη του 2019.

Τον Αύγουστο εκείνης της χρονιάς, αντιμέτωποι με συγκλονιστική αντίσταση που περιλάμβανε μαζικές πολιτικές απεργίες, οι στρατηγοί αποδέχτηκαν μια «συγκατοίκηση» με πολιτικά στελέχη της αντιπολίτευσης, η οποία θα ήταν -τάχα- μεταβατική. Δυστυχώς, η SPA (Επαγγελματική Ένωση Σουδάν, μια «ομπρέλα» συνδικάτων και επαγγελματιών ενώσεων), που είχε κατακτήσει το ρόλο της αναγνω-

σταθεροποίησε ποτέ την εξουσία του -με τις Επιτροπές Αντίστασης να επιβιώνουν σε επίπεδο καθημερινότητας και να οργανώνουν περιοδικά κεντρικές κινητοποιήσεις «υπενθύμισης» ότι ο αγώνας συνεχίζεται. Υπό αυτή την πίεση, η «διεθνής κοινότητα» (με κεντρικό ρόλο ΗΠΑ-Βρετανίας-Σαουδικής Αραβίας-Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων) επιχειρεί επί μήνες να διαμορφώσει μια κάποια -σάπια- συμφωνία μετάβασης σε «κυβέρνηση πολιτικών στελεχών». Αυτή κατέληξε τον περασμένο Δεκέμβρη στη «Συμφωνία

«επόμενη μέρα» του Σουδάν, μετά την (τυπική...) λήξη της αμιγώς στρατιωτικής διακυβέρνησης. Μέσα από τις συγκρούσεις και τις ραδιουργίες των τελευταίων χρόνων, ο «Χεμέντι» αναβαθμίστηκε πολιτικά -με την ίδια την «Συμφωνία Πλαίσιο» να αποτελεί την τυπική επικύρωση της θέσης του ως ισότιμης με εκείνη του αρχηγού των τακτικών ενόπλων δυνάμεων. Παράλληλα, οι δύο πλευρές εκφράζουν και οικονομικά συμφέροντα. Ο στρατός του Σουδάν παραδοσιακά ελέγχει σοβαρό τμήμα της οικονομίας (κυρίως σε βιομηχανία και εμπόριο). Οι RSF από τη μεριά τους, έχουν αποτελέσει το ένοπλο στήριγμα μιας μικρής οικονομικής αυτοκρατορίας για τον «Χεμέντι» (έλεγχος των φυσικών πόρων και ιδιαίτερα του χρυσορυχείων της χώρας κ.ά.). Η προοπτική ενός κάποιου «ξαναμοιράσματος» πολιτικής και οικονομικής εξουσίας (που θα περιλαμβάνει και τις εκκολλημένες πολιτικές ελίτ) σπρώχνει τους στρατηγούς στο να κατοχυρώσουν τις θέσεις τους -και το κάνουν με τον τρόπο που γνωρίζουν καλύτερα, τα όπλα. Επιπλέον καταστροφικό ρόλο παίζει ο διεθνής παράγοντας. Ακριβώς επειδή μεγάλες και περιφερειακές δυνάμεις ενδιαφέρονται για να προκύψει κάποια κυβέρνηση, την οποία θα μπορούν να έχουν ως συνομιλητή για να προχωρήσουν οι υποθέσεις τους» και επειδή αυτές οι «υποθέσεις» είναι πολύ καυτές στη γεωγραφική περιοχή που βρίσκεται το Σουδάν και άρα προσοδοφόρες για όποιον τις διαχειριστεί, ο Αλ Μπουρχάν και ο «Χεμέντι» μάχονται λυσσασμένα για το ποιος θα είναι ο «συνομιλητής» των ξένων κυβερνήσεων.

Γεωπολιτική

Η Σαουδική Αραβία και τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα αποτέλεσαν το βασικό μαξιλάρι του στρατιωτικού καθεστώτος τα προηγούμενα χρόνια. Παραμονές της σφαγής των διαδηλωτών στις 3 Ιούνη του 2019, η ηγεσία του Στρατιωτικού Συμβουλίου είχε πυκνές επαφές στο Ριάντ και στο Άμπου Ντάμπι. Μια μέρα πριν την σφαγή, οι Σαούντ και τα Εμιράτα είχαν ανακοινώσει την αποστολή 3 δισ. δολαρίων οικονομικής «βοήθειας» στο Σουδάν. Είναι παραπάνω από σαφές από ποιες δυνάμεις δόθηκε το «πράσινο φως» για τον έλεγχο των εξελίξεων στη χώρα από τους στρατοκράτες. Οι ίδιες μοναρχίες επίσης αξιοποίησαν -με το αζημίωτο- τις RSF του «Χεμέντι», ως

Ο στρατός του Σουδάν παραδοσιακά ελέγχει σοβαρό τμήμα της οικονομίας (κυρίως σε βιομηχανία και εμπόριο). Οι RSF από τη μεριά τους, έχουν αποτελέσει το ένοπλο στήριγμα μιας μικρής οικονομικής αυτοκρατορίας για τον «Χεμέντι» (έλεγχος των φυσικών πόρων και ιδιαίτερα του χρυσορυχείων της χώρας κ.ά.).

ρισμένης ηγεσίας του κινήματος μέσα από τη δράση της κατά του Μπασίρ, αποδέχτηκε το συμβιβασμό κι ανέστειλε τις κινητοποιήσεις.

Στις 25 Οκτώβρη του 2021, οι Αλ-Μπουρχάν και «Χεμέντι» συνεργάστηκαν εκ νέου στο πραξικόπημα που ανέτρεψε την κυβέρνηση «συγκατοίκησης» και τον πρωθυπουργό Αμπντάλα Χάμντοκ. Ακολούθησε μια ακόμα μετωπική σύγκρουση με το κίνημα: αυτή τη φορά, οι Επιτροπές Αντίστασης, που είχαν αναπτυχθεί το 2018-19 ως «οργανωτικά» εργαλεία στις γειτονιές, έπαιξαν έναν πιο πολιτικό ρόλο, αναλαμβάνοντας την ηγεσία από την -πιο απαξιωμένη πλέον- SPA.

Η συγκλονιστική αντίσταση στο πραξικόπημα οδήγησε τους στρατηγούς στο να επαναφέρουν τον Χάμντοκ στην εξουσία το Νοέμβρη, στο φόντο γιγαντιαίων διαδηλώσεων και παραλυτικών απεργιών. Η συνέχεια της αντίστασης, καθώς το σύνθημα των Επιτροπών «καμία διαπραγμάτευση-κανένας συμβιβασμός-καμία εξουσία πάνω από εκείνη του λαού», γινόταν ηγεμονικό, οδήγησε τον Χάμντοκ σε παραίτηση το Γενάρη του 2022.

Το Στρατιωτικό Συμβούλιο παρέμεινε κυβέρνηση της χώρας αλλά δε

Πλαίσιο». Πρόκειται για μια συμφωνία που πέρα από ένα ευχολόγιο (για τον σταδιακό περιορισμό του ρόλου του στρατού) και ένα ασφυκτικό χρονοδιάγραμμα «διαβουλευσεων», άφησε πολλά ανοιχτά σημεία και διατηρούσε τους στρατηγούς σε ρόλο «ρυθμιστή». Όπως το έθεσε πρώην σύμβουλος του Χάμντοκ, από τους κύκλους «πολιτικών στελεχών» υπεράνω υποψίας για αντι-ιμπεριαλισμό ή αριστερισμό, «οι μεγάλες δυνάμεις είχαν ως μόνη έγνοια να προκύψει μια κυβέρνηση, όποια κυβέρνηση, την οποία θα μπορούν να έχουν ως συνομιλητή για να προχωρήσουν οι υποθέσεις τους».

Τα επίδικα της σύγκρουσης

Τελικά, η «Συμφωνία Πλαίσιο» επιτάχυνε τη σύγκρουση μέσα στις γραμμές της στρατιωτικής χούντας. Ένα από τα ζητήματα που άφησε ανοιχτά προς διευθέτηση ήταν η ενσωμάτωση των RSF στον τακτικό στρατό. Πάνω σε αυτό το ζήτημα ξέσπασε η διαφωνία, με τον Αλ Μπουρχάν να ζητά την «αυτοδιάλυσή» τους, ενώ ο «Χεμέντι» διεκδικούσε μια πιο «ήπια» ενσωμάτωση (και με σχετική αυτονομία ως σώμα). Το πραγματικό γενικότερο επίδικο αφορά τις θέσεις ισχύος από τις οποίες θα μπει η κάθε πλευρά στην

μισθοφορικό στρατό αποδεδειγμένης αγριότητας κατά τον βάρβαρο πόλεμο που εξαπέλυσαν στην Υεμένη.

Η Αίγυπτος του στρατηγού Σίσι έχει καλλιεργήσει στενούς δεσμούς με τον τακτικό σουδανικό στρατό. Είναι μια σχέση «επιχειρηματική» (και οι δύο ένοπλες δυνάμεις αποτελούν σημαντικούς οικονομικούς παίκτες), αλλά και γεωπολιτική. Η Αίγυπτος βρίσκεται εδώ και πολλά χρόνια σε διαμάχη με την Αιθιοπία γύρω από τον έλεγχο του Νείλου, με σημείο τριβής το θηριώδες Φράγμα της Αιθιοπικής Αναγέννησης που ανυψώνει Αντίς Αμπέμπα. Το Σουδάν αποτελεί το τρίτο «ενδιαφερόμενο μέρος» στο ζήτημα και έχει αλλάξει τοποθέτηση/πλευρά αρκετές φορές στη διάρκεια αυτής της σύγκρουσης. Ο Σίσι έχει πλέον επενδύσει στους δεσμούς με τον Αλ Μπουρχάν για να ρυμουλκήσει το Χαρτούμ απέναντι στο αιθιοπικό σχέδιο.

Όλες οι παραπάνω περιφερειακές δυνάμεις, μαζί με τα επιμέρους συμφέροντα που προωθούν, συνεργάζονται στενά με τον ένα ή τον άλλο στρατηγό γιατί έχουν μια κοινή, πολιτικοϊδεολογική αφηγηρία: Την ανάγκη να συντριβεί το δημοκρατικό κίνημα στο Σουδάν, για να μην «μπαίνουν ιδέες» στις μάζες της περιοχής.

Με παρόμοια κίνητρα μπορούν να εξηγηθούν οι πυκνές φήμες για στήριξη του «Χεμέντι» από τον Λίβυο Χαφτάρ. Μια επιλογή που τον φέρνει απέναντι από τους στενούς συμμάχους του στην Αίγυπτο, αλλά αποτελεί την ελάχιστη ανταπόδοση για τη δράση των RSF – και– στη Λιβύη, όπως και δείγμα «αλληλεγγύης» μεταξύ «αποστατών πολέμαρχων» που φιλοδοξούν να αναρριχηθούν στην εξουσία της χώρας τους.

Η φιλελεύθερη-δημοκρατική ΕΕ έχει το δικό της παρελθόν αμοιβαία επωφελών συνδιαλλαγών με αυτά τα καθάρματα. Στα πλαίσια της προσπάθειας της Ευρώπης-Φρούριο να

απωθήσει ακόμα πιο μακριά από τα τείχη της τους μετανάστες, το Σουδάν έλαβε πλούσια χρηματοδότηση για να αναλάβει να κυνηγάει δυστυχισμένους Αφρικανούς πριν καν αυτοί φτάσουν στη Λιβύη. Την δουλειά αυτή ανέλαβαν οι RSF, που μαζί με τα γενναία ευρωπαϊκά κονδύλια, αυγάτιζαν τα χρήματά τους και από το δουλεμπόριο όσων συνελάμβαναν οι περιπολίες τους – μια άλλη πτυχή του πώς οικοδομήθηκε η οικονομική αυτοκρατορία του «Χεμέντι», η οποία δεν ενόχλησε τις «φωτισμένες» Βρυξέλλες από τη στιγμή που ο στρατηγός ήταν αποτελεσματικός στη φύλαξη των ευρωπαϊκών συνόρων...

Οι ΗΠΑ θεώρησαν την πτώση του Μπασίρ ευκαιρία να παρέμβουν στο «νέο τοπίο», καθώς ο πρώην δικτάτορας –απομονωμένος από τη «Δύση» κάποια χρόνια– είχε προσφέρει στον Βλαδίμηρο Πούτιν το Σουδάν ως «παράθυρο της Ρωσίας στην Αφρική». Εκεί λογοδοτούσε η συμμετοχή τους στο διεθνές «σχήμα» που ανέλαβε τις επαφές με τους ντόπιους εμπλεκόμενους στη «μεταβατική διαδικασία» και η προθυμία τους να αναγνωρίσουν τους πραξικοπηματίες ως ρυθμιστές, ελπίζοντας να ρυμουλκήσουν στο πλευρό τους κάποιον που –όπως έλεγε ο Θεόδωρος Ρούζβελτ– «μπορεί να είναι κάθαρμα, αλλά είναι δικό μας κάθαρμα».

Η Ρωσία μπόρεσε να συνεχίσει τις δραστηριότητές της στο Σουδάν και μετά την πτώση του Μπασίρ, καθώς ο άνθρωπος που έκανε αυτές τις «δουλειές», ο «Χεμέντι» έμεινε στη θέση του. Μαζί με τη μισθοφορική τους δράση ως πεζικό για λογαριασμό των Σαούντ στην Υεμένη και την δράση τους ως «κυνηγοί κεφαλών» για λογαριασμό της ΕΕ στα σύνορα του Σουδάν, οι RSF ανέπτυξαν και μια ιδιαίτερα επικερδή συνεργασία με τους «συναδέλφους» της Βάγκνερ, αναλαμβάνοντας από κοινού τη «φύλαξη» των

χρυσωρυχείων –και την τακτική μεταφορά του σουδανικού χρυσού στη Μόσχα...

Καμία από τις παραπάνω δυνάμεις δεν (φαίνεται να) έσπρωξε τα πράγματα προς τον εμφύλιο. Οι κατά καιρούς και ανά τον κόσμο τοπικοί σύμμαχοι/«αντιπρόσωποι» δεν είναι υποχρεωτικά «μαριονέτες». Αλλά οι μεγάλοι ανταγωνισμοί και τα μεγάλα επίδικα, στον αναδυόμενο πολυπολικό κόσμο ενισχύουν φυσικά και τις φιλοδοξίες των τοπικών «παικτών» να βρεθούν σε θέση ισχύος για να μπορούν να είναι αυτοί που θα διαλέξουν «όποια πλευρά πλειοδοτήσει».

Σήμερα, διάφορες «φιλελεύθερες» ψυχές στο διεθνή (ιδιαίτερα τον αμερικανικό) Τύπο, παίρνοντας αποστάσεις από το δράμα του εμφυλίου, διαπιστώνουν ότι «εξαπατηθήκαμε» κι ότι «δείξαμε αφέλεια» στην εμπιστοσύνη με την οποία περιέβαλε η «διεθνής κοινότητα» τους πραξικοπηματίες. Οι κρατικές γραφειοκρατίες των μεγάλων και των περιφερειακών δυνάμεων μπορούν να κατηγορηθούν για πολλά, αλλά σίγουρα όχι για καλόβολη, ράθυμη αφέλεια στις συνδιαλλαγές τους με πολεμάρχους. Όλες αυτές οι δυνάμεις που σήμερα «αγωνιούν» για το Σουδάν, πέρασαν τα τελευταία 4 χρόνια να εργάζονται για τη ματαίωση των προσδοκιών της εξέγερσης του σουδανικού λαού («ο στρατός πίσω στους στρατώνες!») αλλά και να του κουνάνε το δάκτυλο όταν διαδήλωνε την αντίρρησή του σε αυτά τα παζάρια, κατηγορώντας τον ότι με την αδιαλλαξία του οδηγεί –αφελώς ή σκόπιμα– του Σουδάν σε «αστάθεια»...

Από τα κάτω εναλλακτική

Στο εσωτερικό της χώρας, έχει πληρωθεί πολύ ακριβά η στάση των κομμάτων της φιλελεύθερης αντιπολίτευσης να διαπραγματεύονται με τους στρατηγούς. Διαδοχικές φορές τα τελευ-

ταία χρόνια έχει επιβεβαιωθεί το προειδοποιητικό σχόλιο της μαρξίστριας Αν Αλεξάντερ (που ασχολήθηκε εκτεταμένα με τις αραβικές εξεγέρσεις) που από την άνοιξη του 2019 έγραφε: «Το πρόβλημα, όταν ζητάς από στρατηγούς να οδηγήσουν μεταρρυθμιστικά τους εαυτούς τους εκτός εξουσίας, είναι ότι συνήθως δεν συμφωνούν».

Στο φόντο της τελευταίας κρίσης υπήρξαν αντίστοιχες πτυχές. Ο τακτικός στρατός είχε αρχίσει να αποκαθιστά σχέσεις με τα δίκτυα του πολιτικού Ισλάμ που στήριζαν την εξουσία του Μπασίρ και είχαν βρεθεί «στη γωνία» μετά την εξέγερση. Ο «Χεμέντι» αξιοποίησε τους φόβους που προκάλεσαν αυτές οι διεργασίες σε κύκλους της φιλελεύθερης αντιπολίτευσης για να παραστήσει αίφνης τον... φίλο της πολιτικής μετάβασης κι εναλλαγής και κάποια πολιτικά στελέχη είναι πιθανό να στήριξαν μια προοπτική ανίερης συμμαχίας με τον χασάπη του Νταρφούρ και της εξέγερσης στο Χαρτούμ.

Το δράμα των αραβικών εξεγέρσεων μετά το 2011 υπήρξε ότι στάθηκαν απέναντι σε «πολλαπλές αντεπαναστάσεις». Πολλές φορές αυτές οι διαφορετικές εκφάνσεις της αντεπαναστάσης συγκρούονταν ανηλεώς μεταξύ τους και αξιοποιούσαν αυταπάτες για τη μία ή την άλλη πλευρά για να ρυμουλκήσουν σημαντικά τμήματα των λαϊκών μαζών στο πλευρό τους.

Ευτυχώς, μέσα από διαδοχικές εμπειρίες –προηγούμενων εξεγέρσεων σε άλλες χώρες αλλά και διαδοχικών φάσεων της δικής του– το κίνημα στο Σουδάν έχει εξελιχθεί στο πιο προχωρημένο πολιτικά και οργανωτικά. Το μπαράζ ανακοινώσεων και διακηρύξεων που έρχονται από την χώρα είναι ελπιδοφόρο με δύο τρόπους. Καταρχήν, το ίδιο το πλήθος των υπογραφών υπενθυμίζει τη δουλειά που έχει γίνει «στο έδαφος»: Συνδικάτα, Εργατικές Ενώσεις, Επιτροπές Αντίστασης, Επιτροπές Γειτονιάς, Γυναικείες Ομάδες κ.ο.κ. Έπειτα, αυτές οι «κοινωνικές» οργανώσεις διεκδικούν έναν πολιτικό ρόλο με τις τοποθετήσεις τους, καταγγέλοντας και τις δύο ένοπλες πλευρές, ζητώντας «κανείς να μην παρασυρθεί σε συμμετοχή σε αυτή την σύρραξη», δηλώνοντας ότι δεν θα αναγνωρίσουν όποιο «τετελεσμένο» προκύψει από αυτή την ένοπλη σύγκρουση, επαναφέροντας την απαίτηση ξηλώματος της πολιτικής-οικονομικής εξουσίας του στρατού, αλλά και καλώντας σε έμπρακτα καθήκοντα –περίθαλψη των τραυματιών, διανομή των αναγκαίων πόρων, περιφρούρηση των γειτονιών και αλληλοπροστασίας.

Η επιβίωση και η ενίσχυση αυτών των δυνάμεων –και μιας Αριστεράς που τους αξίζει– θα είναι πολύτιμη. Γιατί μόνο αυτοί κι αυτές μπορούν να χτίσουν («από κάτω προς τα πάνω», όπως έλεγε και μια κοινή διακήρυξη των Επιτροπών) ένα Σουδάν που θα δικαιώσει τους αγώνες και τις προσδοκίες τους.

Η Γαλλία μετά την επικύρωση

Μετά την επικύρωση της συνταξιοδοτικής μεταρρύθμισης από το Ανώτατο Δικαστήριο, ο Μακρόν θέλησε να κάνει ακόμα μια συμβολική επίδειξη αποφασιστικότητας: Ενώ θεσμικά είχε 15 μέρες στη διάθεσή του για να υπογράψει τη μετατροπή του νομοσχεδίου σε νόμο του κράτους, έσπευσε να το κάνει το ίδιο βράδυ. Μια μέρα πριν, η 12η μέρα δράσης των συνδικάτων (13 Απρίλη) είχε κατεβάσει 1,5 εκατομμύριο απεργούς στους δρόμους. Αριθμός μικρότερος από την κινητοποίηση της 6ης Απρίλη, αλλά ισοδύναμος με πολλές από τις μεγαλύτερες απεργιακές συγκεντρώσεις που έχει ζήσει η Γαλλία τα προηγούμενα χρόνια. Πέρα από αυτό, οι πολλαπλές δράσεις (μπλόκα κλπ) συνεχίστηκαν, ενώ μια πρωτοβουλία της ΑΤΤΑΚ για «κατσαρολάδες» την ώρα μιας ομιλίας του Μακρόν «προς το έθνος», έχει πάρει διαστάσεις επιδημίας, κάνοντας τη ζωή των υπουργών δύσκολη. Στις από κάτω στήλ, ο Τζον Μάλεν περιγράφει την κατάσταση του κινήματος στο δεύτερο μισό του Απρίλη και την δυσκολία που συναντά ο Μακρόν να «γυρίσει σελίδα».

Πράγματι, όπως σημειώνει ο Αντουάν Μπριστιέλ, επικεφαλής των δημοσκοπικών ερευνών για το Ίδρυμα Ζαν Ζωρές (συνδεδεμένο με το Σοσιαλιστικό Κόμμα), «περίπου το 60% του πληθυσμού δηλώνει ότι δεν θέλει να αφήσει πίσω του το ζήτημα της συνταξιοδοτικής μεταρρύθμισης». Η Σοφί Μπινέ, η νέα επικεφαλής της CGT, δήλωσε ότι «δεν θα

υπάρξει επιστροφή στην ομαλότητα αν δεν αποσυρθεί η μεταρρύθμιση».

Πρωτομαγιά

Σε αυτό το φόντο ήρθε η φετινή Πρωτομαγιά ως «σταθμός» στην αντιπαράθεση με τον Μακρόν. Η «διασυνδικαλιστική» έβγαλε φέτος κοινό κάλεσμα –κάτι που αποτελεί ιστορική εξέλιξη σε μια χώρα που δεν έχει ζήσει κοινή πρωτομαγιάτικη συγκέντρωση από το 1945. Η CFDT εκτιμούσε ότι θα είναι η μαζικότερη Πρωτομαγιά των τελευταίων 3-4 δεκαετιών. Τα συνδικάτα είχαν καλέσει σε ένα «παλιρροιακό κύμα» σε όλη τη χώρα και οι μαζικές

συγκεντρώσεις της Πρωτομαγιάς αποτέλεσαν μια τεράστια ευκαιρία να εκφραστεί εκ νέου η απόρριψη της συνταξιοδοτικής μεταρρύθμισης, αλλά και «του Μακρόν και του κόσμου του», όπως λέει ένα δημοφιλές σύνθημα. Σύμφωνα με την CGT, 2,3 εκατομμύρια άνθρωποι διαδήλωσαν σε όλη τη Γαλλία. Όπως έγραψε το αριστέρο-ενημερωτικό media-part: «Κανένας κατευνασμός. Αν και δεν ξέρουν πώς να καταφέρουν να νικήσουν, εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι συνεχίζουν να το προσπαθούν».

Το κρίσιμο ερώτημα θα είναι η συνέχεια. Όπως το έθετε ο Λεόν Κρεμιέ

σε άρθρο στο Alencontre, η φετινή Πρωτομαγιά μπορεί να είναι ιστορική, αλλά «Με ποιον στόχο; Θα γίνει η αφετηρία για ένα δεύτερο κύμα, μια νέα ώθηση στην αντιπαράθεση με τον Μακρόν;».

Με τον αστικό Τύπο να αναρωτιέται αν η Πρωτομαγιά θα «δώσει στο κίνημα νέα ώθηση ή θα αποτελέσει συμβολικά την τελευταία του μάχη», ο επικεφαλής της CFDT δήλωσε ότι «στις 2 Μάη θα αποφασίσουμε τα επόμενα βήματα». Οι επιλογές της διασυνδικαλιστικής θα είναι κρίσιμες, γιατί όπως σημειώνει ο Σιλβέστ Ζαφάρ (μέλος του NPA) σε συνέντευξή του στο tempest, «Καλώς

Ταπεινωμένος ο Μακρόν, αλλά χωρίς νίκη

Του Τζον Μάλεν

ΜΕΤΑ ΤΗΝ 12Η ΜΕΡΑ ΔΡΑΣΗΣ ΣΤΙΣ 13 Απρίλη, οι πανεθνικές συνδικαλιστικές ηγεσίες κάλεσαν να γίνει η Πρωτομαγιά, παραδοσιακή μέρα διαδήλωσης υπέρ των εργατικών δικαιωμάτων, η στιγμή ενός «παλιρροιακού κύματος διαμαρτυρίας».

Εν τω μεταξύ, κάθε μέρα, σε διαφορετικές πόλεις, υπάρχουν διαδηλώσεις και αποκλεισμοί αυτοκινητόδρομων ή εμπορικών κέντρων, σιδηροδρομικών γραμμών, πανεπιστημίων ή λυκείων. Στις 20 Απρίλη, διαδηλώτες εισέβαλλαν στα γραφεία της Europect, στην οποία υπάγεται το Χρηματιστήριο του Παρισιού. Ένας διαδηλωτής εξήγησε

ότι «Επιλέξαμε το Χρηματιστήριο, γιατί θέλουμε να πληρώσουν για τις συντάξεις μας οι πλουσιότερες εταιρίες με τα ατελείωτα εκατομμύρια τους».

Ο Μακρόν υπέγραψε την επικύρωση του συνταξιοδοτικού νομοσχεδίου ως νόμο του κράτους και έβγαλε μια ομιλία «προς το έθνος» σε ζωντανή σύνδεση το βράδυ της Δευτέρας 17 Απρίλη. Την ώρα της ομιλίας του, διαδηλωτές συγκεντρώθηκαν έξω από τα δημαρχεία σε όλη τη χώρα και χτυπούσαν κατσαρόλες για να πνίξουν στο θόρυβο τις αηδίες που έλεγε. Το μόνο που είχε να παρουσιάσει ήταν ένα ομιχλώδες άθροισμα ρηχών συνθημάτων. Δήλωσε ότι χρειαζόταν «εκατό μέρες» για «να ηρεμήσει την κατάσταση». Υποσχέθηκε «μια νέα συμφωνία για τη ζωή

στο χώρο δουλειάς». Κανείς δεν τον πίστεψε. Όχι μόνο γιατί το 90% των εργαζόμενων εναντιώνεται στην ιδέα του να μας υποχρεώσει να περνάμε επιπλέον 2 χρόνια στον καταραμένο χώρο δουλειάς, αλλά και γιατί όσοι παρακολουθούν τις εξελίξεις γνωρίζουν ότι ήταν ο Μακρόν που μείωσε δραματικά τις εξουσίες των Επιτροπών Υγείας και Ασφάλειας στους χώρους δουλειάς και που επιτίθεται διαρκώς στα δικαιώματα των εκπροσώπων των εργαζομένων. Λίγο πριν την ομιλία του, μάθαμε ότι μόνο ένας στους τέσσερις από τους τακτικούς ψηφοφόρους του πίστευαν ότι αυτή η ομιλία θα βοηθούσε σε κάτι!

Αποφασισμένος να δείξει ότι διατηρεί τον έλεγχο των εξελίξεων και μπορεί «να γυρίσει σελίδα», ο Μακρόν οργάνωσε μια σειρά από συμ-

βολικές επισκέψεις σε όλη τη χώρα, γύρω από άλλα ζητήματα. Απαίτησε και από τους υπουργούς του να ανασκουμπωθούν και να πάνε να μιλήσουν στο λαό. Την Πέμπτη, 20 Απρίλη, επέλεξε να επισκεφτεί ένα σχολείο σε μια μικρή πόλη μόλις 4 χιλιάδων κατοίκων, από όπου σχεδίαζε να κάνει ανακοινώσεις για τους μισθούς των εκπαιδευτικών. Οι εργαζόμενοι στην ενέργεια έκοψαν το ρεύμα στο αεροδρόμιο του Μονπελιέ τη στιγμή της άφιξής του. Τον περίμεναν εκατοντάδες διαδηλωτές, ενώ οι εργαζόμενοι στον ηλεκτρισμό έκοψαν το ρεύμα στο σχολείο το οποίο επισκέφτηκε, υποχρεώνοντάς τον να μιλήσει στη παιδική χαρά χωρίς μικρόφωνα. Υπήρχε μαζική αστυνομική παρουσία για να εμποδίσει τους διαδηλωτές να προσεγ-

ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΞΙΟΔΟΤΙΚΟΥ ΝΟΜΟΥ

ή κακώς, στο μαζικό επίπεδο, είναι εμφανές ότι η μεγάλη πλειοψηφία των εργαζομένων εμπιστεύτηκε τη διεύθυνση του αγώνα στις συνδικαλιστικές ηγεσίες».

Το ξεπέραςμα αυτής της συνθήκης δεν είναι απλή υπόθεση. Ο Κλεμέντ Μουχό ασχολήθηκε με αυτό το ζήτημα στο RS21:

«Η αντίσταση στην παθητικότητα που ενθαρρύνει η συνδικαλιστική ηγεσία είναι ασφαλώς μέρος της λύσης, αλλά είναι λάθος να πιστεύει κανείς ότι η απλή καταγγελία αυτών των ηγεσιών είναι νικηφόρα στρατηγική... Το ξεπέραςμα της ανεπιτυχούς ως τώρα "συνετής" στρατηγικής της διασυνδικαλιστικής απαιτεί δημοκρατικά εργαλεία...

Χωρίς σοβαρή συζήτηση [των δυσκολιών], το φυσικό συμπέρασμα είναι είτε η καταγγελία των συνδικαλιστικών ηγεσιών ως "προδοτικές", είτε η πεσιμιστική αντίληψη ότι ο πληθυσμός βαριέται να δράσει. Στην πραγματικότητα, χρειαζόμαστε τα συνδικάτα, συμπεριλαμβανομένων των ηγεσιών τους, για να βάλουν τους ανθρώπους σε κίνηση –και η ενότητα όλων των συνδικάτων υπήρξε χρήσιμη. Δεν μπορούμε να πάρουμε πρωτοβουλίες ξεκινώντας από το μηδέν.

Για να ξεπεράσουμε τα όρια του ως -τώρα ανεπιτυχή- συντονισμού από τα πάνω, χρειαζόμαστε περισσότερο συντονισμό από τα κάτω. Τα επίπεδα οργής κι εξέγερσης είναι άνευ προηγουμένου εδώ και δεκαετίες, αλλά απαιτούν τα μέσα για να εκφραστούν πολιτικά και να οργανωθούν σε κι-

νήματα... Θα είναι δύσκολο, γιατί η σημερινή περίοδος είναι αποτέλεσμα δεκαετιών επιθέσεων, συχνά επιτυχημένων, ενάντια στο εργατικό κίνημα. Η οργή είναι πολύ μεγαλύτερη από τα επίπεδα αυτό-οργάνωσης που απαιτούνται για να εκραγεί –κάτι που προκαλεί εκνευρισμό, αλλά αυτό το κίνημα άνοιξε αυτή τη συζήτηση και ό,τι κι αν συμβεί, θα είναι ένα βήμα μπροστά».

Η μαζική εμφάνιση ενός κοινωνικού δυναμικού που μπορεί να στηρίξει τη συζήτηση πάνω σε αυτές τις προοπτικές είναι όντως το «βήμα μπροστά». Όλα τα συνδικάτα αναφέρουν αύξηση στο ρυθμό εγγραφής νέων μελών από το Γενάρη και μετά, ενώ όλα κάνουν λόγο για ένα «νέο προφίλ» αυτών που ζητούν να ενταχθούν: Νεαρή ηλικία και σε χώρους «που δυσκολευόμαστε να απευθυνθούμε, από την καθαρίστρια που δουλεύει για έναν άνθρωπο μέχρι τους εργαζόμενους σε μικρομεσαίες επιχειρήσεις». Στο πρόσφατο συνέδριο της CGT, για πρώτη φορά στον ένα αιώνα ιστορίας της συνομοσπονδίας, καταψηφίστηκε ο απολογισμός της απερχόμενης ηγεσίας και δεν εξελέγη η διάδοχη ηγεσία που πρότεινε η απερχόμενη –ένα άλλο δείγμα της συνειδητοποίησης σε ένα τμήμα των συνδικαλισμένων εργαζομένων ότι πλέον δεν αρκούν τα «δοκιμασμένα».

Η άλλη επιτυχία του κινήματος είναι το πλήγμα στον Μακρόν. Η επίθεση στις συντάξεις έχει χαρακτηριστική ως λιγότερο «οικονομική

απόφαση» (δλδ. άμεση προτεραιότητα των Γάλλων εργοδοτών) και περισσότερο «πολιτική απόφαση» του Μακρόν, με –δημόσια διατυπωμένο– στόχο να «πειστούν οι διεθνείς χρηματαγορές για την οικονομική, μεταρρυθμιστική υγεία της Γαλλίας». Πριν λίγες ημέρες, ο Οίκος Αξιολόγησης Fitch... υποβάθμισε τη Γαλλία, επικαλούμενος ότι η πολιτική αναταραχή που προκάλεσε αυτή η σύγκρουση θα περιορίσει τις δυνατότητες της κυβέρνησης να πάρει πρωτοβουλίες στο μέλλον...

Ακροδεξιά

Στο πολιτικό πεδίο, η κρίση του Μακρόν έχει ανοίξει τη συζήτηση για τις προοπτικές της Λεπέν. Στην ίδια την Πρωτομαγιά, τα συνδικάτα της Χάβρης (όπου θα έκανε φέτος «γιορτή του έθνους» η Λεπέν) οργάνωναν αντιφασιστική κινητοποίηση, με την CGT να δηλώνει ότι «δεν υπάρχει χειρότερος εχθρός των εργαζομένων από τον Εθνικό Συναγερμό», την ώρα που σε κλειστό χώρο, τα εκλεγμένα στελέχη του RN συμμετείχαν σε πατριωτική δεξίωση με τερίνες πάπιας στο μενού...

Για τις ευρύτερες προοπτικές της Λεπέν, ο Σιλβέστ Ζαφάρ κατέθεσε μια αρκετά διαυγή περιγραφή:

«Η Λεπέν τοποθετεί το κόμμα της ως μια "υπεύθυνη αντιπολίτευση", διαχωρισμένη από την Αριστερά στη Βουλή και στους δρόμους. Μεταξύ όσων απεργούν και διαδηλώνουν, η συζήτηση για το RN ως εναλλακτική λύση είναι από ελάχιστη ως ανύπαρκτη. Ο κίνδυνος είναι ότι μπορεί να θεωρηθεί η πιο ασφαλής εναλλακτική από τα πιο παθητικά τμήματα του πληθυσμού, που εναντιώνονται στη μεταρρύθμιση, αλλά θέλουν κάποιος άλλος να κάνει τη δουλειά για αυτά, που εξακολουθούν να υποστηρίζουν την αστυνομία και είναι πιο ανοιχτά σε ρατσιστικές ιδέες. Όμως το κίνημα είχε ως συνέπεια ότι τους τελευταίους 3 μήνες, απουσίαζε παντελώς από τη δημόσια συζήτηση η συνηθισμένη ξενοφοβική και ισλαμοφοβική ρητορική, ενώ ανέβηκε ως θέμα η αστυνομική βαρβαρότητα. Αυτό προφανώς δεν βοηθά τη Λεπέν. Θα ήταν βέβαια παράνοια να υποτιμήσουμε τη δύναμη του Εθνικού Συναγερμού. Είναι το μόνο πραγματικά ενιαίο κόμμα αυτήν τη στιγμή και έχει κάθε πρόθεση να κεφαλαιοποιήσει την αποθάρρυνση που μπορεί να εμφανιστεί μετά από μια ήττα του κινήματος».

Οι δυνάμεις της γαλλικής ριζοσπαστικής Αριστεράς οφείλουν να στρέψουν την προσοχή τους σε αυτά τα ζητήματα. Της επίμονης προσπάθειας πρωτοβουλιών στη βάση του εργατικού κινήματος (στην κατεύθυνση αντιμετώπισης των αδυναμιών που έδειξε), της προσπάθειας πολλαπλασιασμού «αυτών που απεργούν και διαδηλώνουν» και της αριστερής πολιτικοποίησης των αντιστάσεων τους –σε ρήξη με τον παραδοσιακό «καταμερισμό εργασιών» μεταξύ κομμάτων/συνδικάτων και ως προϋπόθεση νίκης απέναντι στον Μακρόν και ενίσχυσης κατά της απειλής της Λεπέν.

Η διακήρυξη του Μακρόν για «εκατό μέρες για να ηρεμήσει η κατάσταση» απαντήθηκε από τα συνδικάτα των εργαζομένων στον ηλεκτρισμό με τη διακήρυξη για «εκατό μέρες οργής». Μεγάλα γεγονότα υψηλού γοήτρου, όπως το Φεστιβάλ των Καννών τον Μάη και το Ρολάν Γκαρός τον Ιούνη, ίσως διαπιστώσουν ότι το ηλεκτρικό ρεύμα είναι πράγμα δυσεύρετο στις μέρες μας. Η φετινή Πρωτομαγιά θα προκαλέσει έμπνευση με το τεράστιο μέγεθός της. Παρόλα αυτά, θα χρειαστεί περισσότερη μαζική απεργιακή δράση για να νικήσουμε.

για τους εργαζόμενους ακόμα

γίσουν τον Μακρόν. Οι αστυνομικοί έκαναν σωματικό έλεγχο στους ανθρώπους και προχώρησαν σε κατασχέσεις κατοικιών! Ο Μακρόν ανακοίνωσε αυξήσεις μισθών -αν και με διάφορες «παγίδες»- για όλους τους εκπαιδευτικούς, στο τελευταίο παράδειγμα μιας σειράς μικροπαραχωρήσεων αυτή τη βδομάδα.

Την Παρασκευή επισκέφτηκαν διάφορες πόλεις 5 υπουργοί. Όλοι τους συνάντησαν πλήθη που χτυπούσαν κατσαρόλες και χρειάστηκαν τη χρήση δακρυγόνων για να προστατευτούν. Αρκετοί μακρονοί υπουργοί θεώρησαν ότι είναι καλύτερα απλώς να ακυρώσουν τις δημόσιες εμφανίσεις τους.

Αν και το κίνημα έχει επιβραδύνει, παραμένει ενεργό και πολύ δημοφιλές (οι δημοσκοπήσεις δείχνουν ότι

το 64% του πληθυσμού θέλει να συνεχιστούν οι κινητοποιήσεις και το 45% θέλει ριζοσπαστικοποίηση των δράσεων). Η άρνηση των πανεθνικών συνδικαλιστικών ηγεσιών να πάνε πέρα από την στρατηγική της μίας μέρας δράσης κάθε βδομάδα, έκανε ανέφικτη μια γρήγορη νίκη ενάντια στην επίθεση στις συντάξεις, αλλά ο Μακρόν δεν έχει ξεμπλέξει ακόμα.

Κάποιοι στο μακρονοικό στρατόπεδο έχουν πάρει την κυνική απόφαση ότι είναι η ώρα να χρησιμοποιήσουν το ρατσισμό για να μας διαιρέσουν. Είναι τελικά πιθανό να έρθει στη Βουλή ένας μεταναστευτικός νόμος που θα διευκολύνει την απέλαση ανθρώπων, ο οποίος είχε μπει στο συρτάρι πριν μερικές εβδομάδες. Ο Μπρούνο Λε Μερ, υπουργός Οικονομίας, δήλωσε αυτή τη βδομάδα

ότι αυτό που πραγματικά απασχολεί το γαλλικό λαό είναι η απάτη για είσπραξη επιδομάτων, ενώ ισχυρίστηκε ότι τα χρήματα που προκύπτουν από αυτή «στέλνονται στη Βόρεια Αφρική». Στην πραγματικότητα, οι μετανάστες κοστίζουν στις κοινωνικές δαπάνες πολύ λιγότερο από άλλα μέλη του πληθυσμού, καθώς συχνά φτάνουν στη χώρα ως ενήλικες (οπότε η Γαλλία δεν πληρώνει την εκπαίδευσή τους) και αρκετά συχνά φεύγουν από τη Γαλλία όταν βγουν στη σύνταξη (οπότε η Γαλλία δεν αναλαμβάνει το υγειονομικό κόστος που αντιστοιχεί σε ανθρώπους μεγάλης ηλικίας). Σε κάθε περίπτωση, όλοι οι ειδικοί συμφωνούν ότι η φορολογική απάτη των πλουσιότερων πολιτών κοστίζει περίπου 100 δις. ευρώ, ποσό υπερδεκαπλάσιο

από την επιδοματική απάτη. Τα σχόλια του Λε Μερ δείχνουν ότι είναι μια χαρά πρόθυμος να ενισχύσει την ακροδεξιά προκειμένου να σώσει το τομάρι της κυβέρνησής του.

Η διακήρυξη του Μακρόν για «εκατό μέρες για να ηρεμήσει η κατάσταση» απαντήθηκε από τα συνδικάτα των εργαζομένων στον ηλεκτρισμό με τη διακήρυξη για «εκατό μέρες οργής». Μεγάλα γεγονότα υψηλού γοήτρου, όπως το Φεστιβάλ των Καννών τον Μάη και το Ρολάν Γκαρός τον Ιούνη, ίσως διαπιστώσουν ότι το ηλεκτρικό ρεύμα είναι πράγμα δυσεύρετο στις μέρες μας. Η φετινή Πρωτομαγιά θα προκαλέσει έμπνευση με το τεράστιο μέγεθός της. Παρόλα αυτά, θα χρειαστεί περισσότερη μαζική απεργιακή δράση για να νικήσουμε.

Ο αντι-ερντογανικός συνασπισμός

Του Πάνου Πέτρου

Στο προηγούμενο φύλλο της «Ε.Α.» παρουσιάσαμε αναλυτικά τους λόγους που καθιστούν τις φετινές εκλογές στην Τουρκία τις πιο αμφίρροπες στην 20ετή διάρκεια της διακυβέρνησης του ΑΚΡ και του Ερντογάν. Ξεχωρίζουν οι απώλειες παλαιότερων πολιτικο-κοινωνικών ερεισμάτων (φιλελεύθερη διανόηση, κουρδικός πληθυσμός, τμήμα κεντρικών στελεχών του ΑΚΡ) στη διάρκεια των διάφορων «ζιγκ-ζαγκ» της πολιτικής Ερντογάν και κυρίως η διάβρωση της λαϊκής στήριξης στο ΑΚΡ λόγω της διαρκούς οικονομικής κρίσης και κυρίως του σαρωτικού πληθωρισμού. Αν ο ένας παράγοντας που κάνει κρίσιμες τις εκλογές είναι η (πιθανή) φθορά του ίδιου του ΑΚΡ, ο δεύτερος αφορά τη συμπόρευση της αντιπολίτευσης γύρω από τον στόχο της ανατροπής του.

Ο Ερντογάν έχει συγκροτήσει το δικό του μπλοκ. Μετά την κατάρρευση των ειρηνευτικών συνομιλιών επίλυσης του κουρδικού ζητήματος, το ΑΚΡ ήρθε πιο κοντά με το ακροδεξιό-εθνικιστικό ΜΗΡ, το οποίο μέχρι πρότινος συνεργαζόταν με το κεμαλικό CHP στην αντιπολίτευση. Ο Ερντογάν χρειάστηκε την στήριξη του ΜΗΡ για να κερδίσει το δημοψήφισμα του 2017 που έδινε υπερεξουσίες στον Πρόεδρο. Ακολούθησε η συγκρότηση της «Λαϊκής Συμμαχίας» μεταξύ ΑΚΡ και ΜΗΡ, καθώς το ΑΚΡ είχε χάσει πλέον τη δυναμική που του χάριζε άνετες νίκες αυτοδυναμίας (στην εποχή πριν την εξέγερση του Γκεζί) και στηριζόταν στις ψήφους και τις έδρες του ΜΗΡ -για να εκλέξει τον Ερντογάν στην προεδρία και για να αποκτήσει κοινοβουλευτική πλειοψηφία που τον στηρίζει.

Την ίδια περίπου περίοδο, άρχισε να διαμορφώνεται ως αντίπαλο δέος η «Εθνική Συμμαχία». Το ΜΗΡ διασπάστηκε το 2017 γύρω από τη στάση του στο δημοψήφισμα και το ζήτημα της ευρύτερης προσέγγισης με τον Ερντογάν, με τους διαφωνούντες -υπό την Μεράλ Ακσενέρ- να ιδρύουν το «Καλό Κόμμα». Το νέο ακροδεξιό κόμμα συμμαχούσε με το CHP στις κοινοβουλευτικές εκλογές του 2018. Ήταν η πρώτη εμφάνιση της «Εθνικής Συμμαχίας», κυρίως ως τεχνικού χαρακτηριστή συμφωνία: Οι συνιστώσες της κατέβασαν δικές τους διακριτές υποψηφιότητες στις προεδρικές εκλογές, ενώ στις κοινοβουλευτικές επρόκειτο για μια «διευκόλυνση» στο -νεοπαγές τότε ακόμα- κόμμα το Ακσενέρ να έχει εγγυημένη την κοινοβουλευτική πα-

ρουσία. Η συμμαχία δήλωσε ότι «παύει να υπάρχει» από την επομένη των εκλογών.

Το Τραπεζί των Έξι

Πλέον τα πράγματα είναι διαφορετικά -τόσο στο εύρος της συμμαχίας όσο και στην ενοποίησή της. Η «Εθνική Συμμαχία» του 2023 προέκυψε ως η εκλογική έκφραση μιας διεργασίας πολιτικού διαλόγου (το λεγόμενο «Τραπεζί των Έξι») που εξελίσσεται διαρκώς από το 2019 μέχρι και την προκήρυξη των εκλογών. Τα αντιπολιτευτικά κόμματα παρουσιάζουν φέτος έναν πιο «προγραμματικό» συνασπισμό και όχι μια «τεχνική» συνεργασία. Επίσης φέτος αποφάσισαν «να μην επαναλάβουν το λάθος του 2018» (όταν νίκησε ο Ερντογάν από τον πρώτο γύρο) και να επιλέξουν έναν κοινό προεδρικό υποψήφιο. Σε σύγκριση με το 2018, ο συνασπισμός έχει διευρυνθεί και με τις διαδοχικές (μικρο)διασπάσεις του ΑΚΡ, ελπίζοντας να διεισδύσει στην εκλογική βάση του ερντογανισμού.

Η συγκρότηση της «Εθνικής Συμμαχίας» μοιάζει με αυτοεκπληρούμενη προφητεία. Η ετερογένειά της αποτελεί έναν αντικατοπτρισμό της ερντογανικής συνωμοσιολογίας που έτεινε να αντιμετωπίζει τις πιο ετερόκλητες αντιπολιτεύσεις κι αμφισβητήσεις της εξουσίας του ως τμήματα ενός ενιαίου σχεδίου ανατροπής του.

Το «σοσιαλδημοκρατικό» CHP συμμαχεί με το ακροδεξιό Καλό Κόμμα. Τα δύο αυτά «κεμαλικά-κοσμικά» κόμματα συμμαχούν με το ισλαμικό Κόμμα Ευτυχίας. Πρόκειται για τους «σκληρούς» του -διαλυμένου από τα δικαστήρια- παλιού Κόμματος Αρετής, του οποίου τη «μετριοπαθή» πτέρυγα εξέφρασε το ΑΚΡ. Όλοι μαζί συμπορεύονται με το κόμμα του Νταβούτογλου

(πρώην υπουργού Εξωτερικών και πρωθυπουργού του ΑΚΡ) και το κόμμα του Αλί Μπαμπάκάν (πρώην υπουργού Οικονομικών και αναπληρωτή πρωθυπουργού του ΑΚΡ).

Αυτό το ετερόκλητο φάσμα παρουσιάζει ως βασική δέσμευση, που αποτελεί τον «κορμό» της προγραμματικής συμφωνίας των 6, μια «Μεταβατική Διαδικασία» που θα επαναφέρει ένα «ισχυρά κοινοβουλευτικό» πολίτευμα στην Τουρκία, αντικαθιστώντας το προεδρικό.

Πρόγραμμα;

Πάνω σε αυτή τη δέσμευση εδράζει η ασάφεια ή και η σιωπή για την συγκεκριμένη πολιτική μιας κυβέρνησης της «Εθνικής Συμμαχίας». Όλα τα προβλήματα της προηγούμενης περιόδου (οικονομική κρίση, γεωπολιτικές περιπέτειες κλπ.) αποδίδονται στην «ενός ανδρός αρχή» και όλες οι λύσεις θα προκύψουν μαγικά από την αποκατάσταση της διάκρισης των εξουσιών.

Η «ανεξαρτησία της Κεντρικής Τράπεζας» θα επιλύσει την οικονομική κρίση. Η «λειτουργία του κοινοβουλίου» θα μπορέσει να επιλύσει το κουρδικό ζήτημα. Η «συναίνεση και ο διάλογος» (μεταξύ των κομματικών ηγεσιών του «Τραπεζιού») θα εξασφαλίσουν τη βιωσιμότητα μιας εξωτερικής πολιτικής που εξαντλείται στα κλισέ ευχολόγια (καλών σχέσεων με όλους, αλλά με βάση το εθνικό συμφέρον κ.ο.κ.).

Αυτό επιτρέπει στον Ερντογάν να εξαπολύει δηλητηριώδη βέλη κατά των αντιπάλων του, κατηγορώντας τους για «παζάρι» θέσεων και αξιωματών χωρίς πολιτικές-ιδεολογικές αρχές, ενώ επιχειρεί να ενισχύσει το προεδροκεντρικό-αυταρχικό αφήγημα, επιμένοντας ότι σε στιγμές κρίσης, θα είναι καταστροφικό να περιμένει

«το έθνος» να συναινέσουν σε κάποια απόφαση οι 6 πολιτικοί αρχηγοί.

Ασφαλώς, από τη σκοπιά των εργαζομένων, το πρόβλημα της «Εθνικής Συμμαχίας» δεν είναι η ασάφεια και η πολυφωνία, αλλά η πολιτική που τελικά θα εφαρμόσει αν συγκροτήσει κυβέρνηση. Ο αστικός-συστημικός χαρακτήρας και των 6 κομμάτων προειδοποιεί για τις προθέσεις πίσω από την αοριστία στην οικονομία. Η επίθεση στην «ανορθοδοξία» Ερντογάν και η εμμονή στην «ανεξαρτησία της Κεντρικής Τράπεζας» σκιαγραφεί μάλιστα την πιθανότερη απάντηση: Ευθυγράμμιση της Τουρκίας στη διεθνή πολιτική αύξησης των επιτοκίων -που σημαίνει πρακτικά προσπάθεια αντιμετώπισης του πληθωρισμού δια της ύφεσης και της λιτότητας. Το μοναδικό (σχετικά...) σαφές προγραμματικό σημείο των 6, «ο ευρωπαϊκός προσανατολισμός», συμπίπτει με τις προτιμήσεις της TUSIAD (παραδοσιακή μεγαλοαστική τάξη που κάνει δουλειές κυρίως με τα ευρωπαϊκά κεφάλαια). Αυτό από μόνο του δεν λέει πολλά -και το ΑΚΡ με ευρωπαϊκό προσανατολισμό ξεκίνησε, για να συναντήσει το ευρωπαϊκό τείχος άρνησης ένταξης της Τουρκίας στο κλειστό κλαμπ. Αλλά δείχνει ότι οι «6» είναι σε επικοινωνία με τις «αγωνίες» της TUSIAD και αυτό λέει πολλά για το πώς θα πολιτευτούν απέναντι στην τουρκική εργατική τάξη. Ο Πέτρος Παπακωνσταντίνου παραθέτει σε άρθρο του ένα γλαφυρό απόσπασμα ανάλυσης του Foreign Policy: «Με το να απαρνείται την Αριστερά και να υιοθετεί νεοφιλελεύθερες θέσεις των πολιτικών του συμμάχων, ο Κεμάλ Κιλιτσντάρογλου μπορεί να αποξενωθεί από την εργατική τάξη και να χάσει τις εκλογές».

Ακόμα κι αυτός ο ελάχιστος κοινός

σμός και η Αριστερά

παρονομαστής της αποκατάστασης της παραδοσιακής φιλελεύθερης/κοινοβουλευτικής δημοκρατίας φαίνεται -με βάση τις εμφάνσεις που δίνουν στα δημόσια κείμενά τους οι «6»- να αφορά αποκλειστικά τη διευθέτηση των κρατικών εξουσιών. Η λειτουργία και ο ρόλος του κοινοβουλίου δεν είναι ασφαλώς αμελητέο ζήτημα, αλλά αποτελεί μία μόνο όψη (ίσως την πιο «απομακρυσμένη» από την εργατική-λαϊκή καθημερινότητα) της «δημοκρατίας» που πιέζεται ασφυκτικά στην Τουρκία τα τελευταία χρόνια σε πολύ πιο σοβαρά για τον κόσμο μας επίπεδα -συνδικαλιστικής δράσης, συγκέντρωσης και διαδήλωσης, ελευθερίας γνώμης κλπ.

Συμμαχία για την Εργασία και την Ελευθερία

Απέναντι στα δύο μπλοκ, παρουσιάζεται η φέτος η Συμμαχία για την Εργασία και την Ελευθερία, που φιλοδοξεί να εκφράσει «τα εκατομμύρια ανθρώπους που δεν εκπροσωπεί ούτε η Λαϊκή ούτε η Εθνική Συμμαχία». Αυτό το στοιχείο, της διάρρηξης της πώλησης μεταξύ πολιτικού Ισλάμ και κεμαλισμού, πάνω σε μια βάση ταξικής πολιτικής, είναι διαχρονικά κρίσιμο στην Τουρκία. Οι εκλογικές επιτυχίες του HDP τα τελευταία χρόνια, που το σταθεροποίησαν ως δύναμη άνω του 10% αλλά και ως δύναμη που απευθύνεται και πέραν του κουρδικού πληθυσμού, αποτέλεσαν μια βάση. Το περασμένο καλοκαίρι, το HDP απεύθυνε έκκληση σε όλες τις σημαντικές οργανώσεις της τουρκικής άκρας Αριστεράς για τη δημιουργία ενός μετώπου. Το SOL (Αριστερό Κόμμα) αρνήθηκε, ενώ το TKP (ΚΚ Τουρκίας) συμμετείχε στην πρώτη σύσκεψη αλλά τελικά αποχώρησε από τη διεργασία. Αυτές οι δυνάμεις, μαζί με το TKH (Κομμουνιστικό Κίνημα Τουρκίας) συγκρότησαν τη μικρή συμμαχία «Ενωση Σοσιαλιστικών Δυνάμεων».

Ωστόσο, στον διάλογο ανταποκρίθηκαν το Πράσινο Αριστερό Κόμμα, το TOP (Κόμμα Κοινωνικής Ελευθερίας), το Κόμμα Εργατικού Κινήματος, το EMEP (Κόμμα Εργασίας) και το TIP (Κόμμα Εργατών Τουρκίας), συγκροτώντας έτσι ένα σημαντικό μέτωπο της τουρκικής ριζοσπαστικής Αριστεράς.

Η Συμμαχία για την Εργασία και την Ελευθερία (αλλά και η μικρότερη Ένωση Σοσιαλιστικών Δυνάμεων) έχει δηλώσει ότι δεν θα κατεβάσει υποψήφιο στις προεδρικές εκλογές, σε μια έμμεση πλην σαφή διευκόλυνση της ψήφου προς τον Κιλιντζάρογλου, τον υποψήφιο της Εθνικής Συμμαχίας. Σημαντικές οργανώσεις της ριζοσπαστικής Αριστεράς όπως το TIP και το TKP έχουν ήδη καλέσει ρητά σε «μαύρι-

σμα» του Ερντογάν, ενώ την ώρα που γράφονταν αυτές οι γραμμές δεν είχε λήξει το αν το HDP θα καλέσει και επίσημα σε ψήφο στον Κιλιντζάρογλου (πιθανά αποσπώντας κάποιες υποσχέσεις όπως η απελευθέρωση των πολιτικών κρατουμένων).

Πρόκειται για ένα ακανθώδες ζήτημα. Το HDP ούτε θέλησε (και σωστά!) να ενταχθεί σε προγραμματικό διάλογο και συμμαχία με το «Τραπέζι των 6»,

ταίρω εμπέδωσης του υπερ-προεδρικού αυταρχικού συστήματός του, ενώ στις εκτιμήσεις τους φαίνεται να ιεραρχούν ως πιο σημαντική την επικοινωνία με το κοινωνικό ρεύμα που ζητά «απαλλαγή από τον ερντογανισμό». Σε αυτά λογοδοτεί η (πάντα αμφιλεγόμενη) επιλογή να μην παρουσιαστεί και στην προεδρική κάλπη ο τρίτος, εναλλακτικός πόλος ανάμεσα στη Λαϊκή και την Εθνική Συμμαχία και να δοθεί

φιλών και χαρισματικών «αστέρων» όπως οι δήμαρχοι Ισταμπούλ και Άγκυρας, δημιουργούσαν μια ανησυχία στο «Τραπέζι των 6», ότι εφόσον εκλεγούν, ίσως έμπαιναν στον πειρασμό να... διατηρήσουν το προεδροκεντρικό σύστημα στη θέση του. Αλλά εν τω μεταξύ, οι προεδρικές εκλογές διατηρούν την σημασία τους, καθώς σε νίκη της Λαϊκής Συμμαχίας, το ακραία προεδροκεντρικό σύστημα θα παραμείνει στη θέση του και το αποτέλεσμα των βουλευτικών θα παίζει δευτερεύοντα ρόλο. Ασφαλώς, κανείς δεν μπορεί να προβλέψει το μέγεθος της πολιτικής κρίσης σε ένα σενάριο «συγκατοίκησης» με διαφορετικούς νικητές στην προεδρία και στη Βουλή...

Στις δημοσκοπήσεις για τις προεδρικές εκλογές, ο Κιλιντζάρογλου εμφανίζεται να προηγείται του Ερντογάν (γύρω στις 4 μονάδες), χωρίς να προκύπτει νικητής από τον πρώτο γύρο. Ο Μουχαρέμ Ιντζέ, παλιός εσωκομματικός αντίπαλος του Κιλιντζάρογλου και υποψήφιος του CHP το 2018, κατεβαίνει με το νεοϊδρυθέν από τον ίδιο «Κόμμα Πατρίδα» και ο ακροδεξιός Σινάν Ογκάν κατεβαίνει ως εκλεκτός ενός συνασπισμού μικρών, «σκληρά» κεμαλικών εθνικιστικών οργανώσεων. Αθροίζουν δημοσκοπικά ένα 6-10%, με τη μερίδα του λέοντος να ανήκει στον Ιντζέ, ο οποίος έχει δηλώσει την προτίμηση στον Κιλιντζάρογλου σε πιθανό δεύτερο γύρο. Όμως οι δημοσκοπήσεις είχαν διαψευστεί το 2018, κάνοντας τον διεθνή Τύπο πιο επιφυλακτικό φέτος, με την παραδοχή ότι «κανείς δεν μπορεί να ξεγράψει τον Ερντογάν».

Το δικό τους ενδιαφέρον έχουν οι βουλευτικές εκλογές. Αφενός, γιατί εκεί θα μετρηθεί η επιρροή των πολιτικών κομμάτων, πέρα από τον ψηφισματικό-πολιτικό χαρακτήρα που αποκτούν οι προεδρικές λόγω της προσωπικότητας του Ερντογάν. Πολύ περισσότερο σε ό,τι μας αφορά, που εκεί θα μετρηθεί η δύναμη συγκεκριμένα της ριζοσπαστικής Αριστεράς. Τόσο ως άθροισμα, αλλά και από την πρόοδο που θα σημειώσουν οι επιμέρους «συνιστώσες». Για το μέτρημα αυτό, να σημειώσουμε ότι το HDP κατεβαίνει υποψηφιότητες υπό την αιγίδα της Πράσινης Αριστεράς, καθώς το κόμμα αντιμετωπίζει δικαστήρια που ίσως το θέσουν εκτός εκλογών ανά πάσα στιγμή. Στα αριστερά του HDP, ξεχωρίζει το TIP, που στα λίγα χρόνια ζωής του έχει επιδείξει μια σημαντική μαζικοποίηση με πολλές χιλιάδες νέα μέλη στις τοπικές οργανώσεις του, ενώ βρισκόμενο σε εκλογική συνεργασία με το HDP (από το 2018) αλλά διατηρώντας την αυτονομία του είχε εκλέξει και δικούς του βουλευτές. Θα έχει ενδιαφέρον να δούμε τι δυνάμεις θα καταγράψει φέτος...

*** Σύμφωνα με τη συμμαχία της αστικής αντιπολίτευσης, όλα τα προβλήματα της προηγούμενης περιόδου (οικονομική κρίση, γεωπολιτικές περιπέτειες κλπ.) αποδίδονται στην «ενός ανδρός αρχή» και όλες οι λύσεις θα προκύψουν μαγικά από την αποκατάσταση της διάκρισης των εξουσιών.**

αλλά ούτε και θα μπορούσε, με δεδομένο το βέτο της «λύκαινας» Ακσενέρ. Ακόμα και μια «στήριξη από έξω» στον Κιλιντζάρογλου μπορεί να προκαλέσει προβλήματα στο Καλό Κόμμα. Στις φιλοκυβερνητικές εφημερίδες, η έμμεση-«κρυφή» στήριξη του HDP στον Κιλιντζάρογλου αξιοποιείται για να τον παρουσιάσει ως «φίλο των τρομοκρατών», ενώ μετά βίας κρύβεται η ιδιαίτερη... αδημονία για μια επισημοποίηση αυτής της γραμμής, λογικά υπολογίζοντας σε ζημιές για την Ακσενέρ και οφέλη για το MHP.

Σε κάθε περίπτωση, οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες δυνάμεων όπως το TIP, το TKP, το EMEP, χωρίς να κάνουν βήμα πίσω στις κριτικές τους για τις δυνάμεις της Εθνικής Συμμαχίας, παρουσιάζουν ως σημαντικό στόχο την ήττα του Ερντογάν και της περε-

το βάρος της ανεξάρτητης παρέμβασης της ριζοσπαστικής Αριστεράς στις κοινοβουλευτικές εκλογές.

Προεδρικές και βουλευτικές

Στις διπλές κάλπες, υπάρχει φέτος μια ιδιαιτερότητα. Δεν υπάρχει μία κάλπη που να ξεχωρίζει γιατί έχει μεγαλύτερη βαρύτητα. Εφόσον κερδίσει η Εθνική Συμμαχία (και υλοποιήσει τις δεσμεύσεις της για δραματική υποβάθμιση του ρόλου του Προέδρου), σημασία θα έχει το αποτέλεσμα των βουλευτικών, καθώς εκεί θα κρίνεται πλέον ο πολιτικός συσχετισμός και η διεκδίκηση της κυβερνητικής εξουσίας. Οι κακές γλώσσες παρεμπιπτότως ερμηνεύουν την επιλογή του «γκρίζου» (και μονίμως ηττημένου) Κιλιντζάρογλου ως εγγύηση ότι αυτή η διαδικασία θα προχωρήσει. Οι επιλογές πιο δημο-

Φοιτητικές εκλογές 10 Μάη

Με τις ανάγκες της νεολαίας στο προσκήνιο, ενίσχυση της ριζοσπαστικής Αριστεράς

Του Χρήστου Σταυρακάκη

Οι φετινές φοιτητικές εκλογές γίνονται σε μία ιδιαίτερη συγκυρία, λίγο πριν τις βουλευτικές εκλογές μετά από τέσσερα χρόνια σκληρής νεοφιλελεύθερης διακυβέρνησης της ΝΔ και μόλις λίγες εβδομάδες μετά το προδιαγεγραμμένο έγκλημα στα Τέμπη, που κόστισε τις ζωές 56 ανθρώπων, νέων στην πλειοψηφία τους, και τις μεγάλες κινητοποιήσεις και απεργίες που ακολούθησαν, με πρωτοφανή συμμετοχή και μαζικότητα, με τη νεολαία να έχει πρωταγωνιστικό ρόλο.

Οι μαζικές κινητοποιήσεις και απεργίες σε όλη τη χώρα ενάντια στην εγκληματική πολιτική του κέρδους, κατάφεραν να αλλάξουν την ατζέντα και να ανατρέψουν τους προεκλογικούς σχεδιασμούς των συστημικών κομμάτων. Στο κέντρο της δημόσιας συζήτησης μπήκε η πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων και του κέρδους που κοστίζει κυριολεκτικά ανθρώπινες ζωές.

Σκληρή νεοφιλελεύθερη πολιτική και αντίσταση

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη έχει λειτουργήσει τα τελευταία τέσσερα χρόνια ως «πολεμική μηχανή του κεφαλαίου». Ο σκληρός νεοφιλελευθερισμός, οι ιδιωτικοποιήσεις, ο αυταρχισμός ήταν οι σταθερές της κυβερνητικής πολιτικής. Απέναντι στις ανάγκες της νεολαίας και των εργαζομένων, η κυβέρνηση της ΝΔ έχει λειτουργήσει ως ο καλύτερος υποστηρικτής των συμφερόντων των επιχειρήσεων και του ιδιωτικού κεφαλαίου: η διαχείριση της πανδημίας με «δωράκια» στους κλινικάρχες και περαιτέρω ιδιωτικοποίηση της δημόσιας υγείας, τα δυσθεώρητα κέρδη για τις ιδιωτικές εταιρείες ενέργειας όταν πλέον μας πιάνει η πονοκέφαλος με τους λογαριασμούς του ρεύματος, τα ψίχουλα των κάθε ειδών «pass» τάχα για την αντιμετώπιση της ακρίβειας την ώρα που οι όμιλοι των σούπερ μάρκετ τρίβουν τα χέρια τους, η επιχείρηση διάλυσης του δημόσιου και δωρεάν πανεπιστημίου με ενίσχυση του ρόλου των ιδιωτικών κολλεγίων και την επαναφορά της συζήτησης για την κατάργηση του άρθρου 16 του Συντάγματος.

Αυτή η πολιτική δε βρίσκει λεφτά όταν πρόκειται για τις ανάγκες των ερ-

Η ενίσχυση των ενωτικών ψηφοδελτίων είναι «βήμα» για τη δημιουργία ενός ενωτικού, ριζοσπαστικού, μαζικού πόλου της φοιτητικής ριζοσπαστικής αριστεράς.

γαζομένων και της νεολαίας ενώ την ίδια στιγμή δεν έχει κανένα απολύτως πρόβλημα να δίνει υπέρογκα ποσά σε πολεμικούς εξοπλισμούς και ενίσχυση της αστυνομικής καταστολής.

Απέναντι σε αυτή την πολιτική υπήρξαν αντιστάσεις και αγώνες: οι κινητοποιήσεις των φοιτητικών συλλόγων ενάντια στο νόμο Κεραμέως και ενάντια στην Πανεπιστημιακή Αστυνομία, οι απεργίες των ντελιβεράδων, οι απεργοί της Μαλαματίνα, οι κινητοποιήσεις για τη δολοφονία του ρομά Κώστα Φραγκούλη, οι απεργίες των εκπαιδευτικών, η γενική Απεργία στις 9 Νοέμβρη του 2022. Όλοι αυτοί αγώνες έχτιζαν σταδιακά δύναμη για να φτάσουν, σε συνδυασμό με τη γενικευμένη οργή για την κυβερνητική πολιτική, στις μαζικές κινητοποιήσεις μετά το έγκλημα στα Τέμπη. Οι μαζικοί ενωτικοί αγώνες των εργαζομένων και της νεολαίας είναι ο μόνος τρόπος να υπάρξουν αναχώματα στις νεοφιλελεύθερες επιθέσεις και όχι η συστημική «χλιναρή» αντιπολίτευση του ΣΥΡΙΖΑ, για το ποιος θα διαχειριστεί καλύτερα ή χειρότερα την ίδια πολιτική.

Τα πανεπιστήμια και η δημόσια παιδεία έχουν βρεθεί στο στόχαστρο της κυβερνητικής πολιτικής που θέλει τη διάλυση της. Στις φοιτητικές εκλογές στις 10 Μάη, η νεολαία μπορεί να στείλει ακόμη μία φορά ένα ισχυρό πολιτικό μήνυμα καταδίκης της κυβερνητικής πολιτικής ενισχύοντας τις δυνάμεις της ενωτικής Ριζοσπαστικής Αριστεράς.

Να βγει δυνατότερη η Αριστερά

Είναι πολύ κρίσιμο, σε αυτές τις εκλογές να επιβεβαιωθεί για δεύτερη συνεχόμενη χρονιά η καταδίκη της ΔΑΠ που ταυτίζεται απολύτως με τις κυβερνητικές πολιτικές της ΝΔ και να ενισχυθούν ακόμα περισσότερο οι δυνάμεις της φοιτητικής Αριστεράς. Θα είναι πολιτικό μήνυμα και προειδοποίηση προς όλες τις συστημικές δυνάμεις (ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ) πως η νεολαία, οι φοιτητές και οι φοιτήτριες θα αγωνιστούν ενάντια στις εγκληματικές πολιτικές του κέρδους, της λιτότητας, του αυταρχισμού.

Για να έχει η φοιτητική Αριστερά τη δυνατότητα να αποτελέσει ξανά για τους/ις φοιτητές/τριες ένα δυνατό πόλο που θα μπορεί να πάρει πρωτοβουλίες, να συσπειρώσει κόσμο και να συμβάλλει καθοριστικά στην ανασυγκρότηση του φοιτητικού κινήματος, πρέπει να αφήσει στην άκρη την μικροπολιτική, τον ηγεμονισμό, και κάθε σεχταριστική τακτική. Δυστυχώς, η περσινή άνοδος συνολικά των δυνάμεων της φοιτητικής Αριστεράς (με την ΠΚΣ να παίρνει την πρώτη θέση πανελλαδικά από τη ΔΑΠ) δε συνοδεύτηκε από το ζωντάνεμα των φοιτητικών συλλόγων και των γενικών τους συνελεύσεων, ενώ οι αντιπαραθέσεις ανάμεσα στις δυνάμεις της ΠΚΣ και σε δυνάμεις της Ριζοσπαστικής Αριστεράς, πολλές φορές λειτουργούν ως τροχοπέδη σε μία κατεύθυνση μεγαλύτερης συσπείρωσης δυνάμεων.

Απέναντι και ενάντια σε λογικές κα-

τακερματισμού και πολυδιάσπασης, θεωρούμε πως είναι αναγκαία η μέγιστη δυνατή ενότητα των δυνάμεων της ριζοσπαστικής φοιτητικής αριστεράς, επιμένοντας στη λογική του «ενός σχήματος της ριζοσπαστικής αριστεράς σε κάθε σχολή». Για αυτό είναι κρίσιμο να στηριχθούν μαζικά οι ενωτικές πρωτοβουλίες σχημάτων της ΑΡΕΝ, των ΕΑΑΚ και του ΑΡΔΙΝ στις φοιτητικές εκλογές. Οι προσπάθειες που επιχειρούν να αποδυναμώσουν αυτή τη συνεργασία, η οποία τα τελευταία χρόνια δίνει ένα ενωτικό και ριζοσπαστικό πολιτικό στίγμα, τόσο μέσα στους συλλόγους όσο και στις φοιτητικές εκλογές, λειτουργούν αντικειμενικά στην κατεύθυνση περαιτέρω κατακερματισμού και πολυδιάσπασης της ριζοσπαστικής φοιτητικής Αριστεράς.

Η ενίσχυση των ενωτικών ψηφοδελτίων είναι «βήμα» για τη δημιουργία ενός ενωτικού, ριζοσπαστικού, μαζικού πόλου της φοιτητικής ριζοσπαστικής αριστεράς. Από αυτή την άποψη, εάν η επόμενη μέρα των φοιτητικών εκλογών βγάλει ενισχυμένη την ενωτική Ριζοσπαστική Αριστερά, θα είναι χρήσιμο εργαλείο τόσο για την ανασυγκρότηση των φοιτητικών συλλόγων μέσα από μαζικές και δημοκρατικές διαδικασίες συμμετοχής και οργάνωσης των φοιτητών/τριών όσο και για τις δυνατότητες οργάνωσης της κοινωνικής αντιπολίτευσης μέσα στις σχολές απέναντι στην επόμενη κυβέρνηση.

Οι φοιτητικές εκλογές αποτελούν άλλη μία πολιτική μάχη και μπορεί να είναι ένα «σκαλοπάτι» στην προσπάθεια οικοδόμησης μίας Ριζοσπαστικής Αριστεράς, μαζικής και ενωτικής, μέσα και έξω από τις σχολές που θα είναι οργανωτής και στήριγμα των αγώνων, που θα μπορεί να παίρνει αγωνιστικές πρωτοβουλίες και να λειτουργεί ως συνδετικός κρίκος των επιμέρους αγώνων και κινητοποιήσεων σε μία πραγματικά ανατρεπτική κατεύθυνση. Για να έρθουν στο προσκήνιο οι ανάγκες της νεολαίας και των εργαζομένων απέναντι στις νεοφιλελεύθερες πολιτικές που βάζουν τα κέρδη πάνω από τις ζωές μας.

Οι φοιτητικές εκλογές μπορούν να είναι ένα ακόμα «βήμα» στον αγώνα για την ανατροπή, για να εξασφαλιστεί το πολιτικό τέλος του Μητσοτάκη και να υποστούν πλήγμα όλα τα σενάρια «σταθερότητας» στην υλοποίηση των νεοφιλελεύθερων πολιτικών, ανοίγοντας δρόμους για να εκφραστούν δυναμικά οι διεκδικήσεις της νεολαίας και των εργαζομένων.